

**edgar
wallace**

**CASTELANA
DIN ASCOT**

Ediția VREMIA

EDGAR WALLACE

CASTELANA DIN ASCOT

TRADUCERE DE C. BARBU

EDITURA VREMEA S.C.
BUCUREȘTI
1992

Coperta de SILVIA COLFESCU

I.S.B.N. 973-9558-1-9

Capitolul I

Curiozitatea fiind unul din păcatele cele mai mărunte ale lui John Morlay, nu se putu împiedica, în dimineața aceea, să se oprească în fața proprietății Little Lodge, spre a fi martorul febrilelor lucrări ce se desfășurau acolo. Aruncă o privire interesată prin poarta destul de larg deschisă ca să-i îngăduie să vadă în toată voia grădina și casa, însă mult prea strîmtă pentru hamalii care, scoțînd înjurături sonore, încercau să introducă prin ea un vast dulap rustic.

Spectacolul care se oferea privirilor curiosului observator nu era, totuși, deloc senzațional. În spatele grilajului se întindea o peluză tunsă, la dreapta ceva ce aducea a bazin cu nuferi și, în fund, un pavilion cu dimensiuni mai mult decît reduse.

Era o vilă în stil pseudo-Queen-Ann, însă așa de mică încît părea construită de vreun magnat al finanțelor pentru o fetiță răzgîiată care și-ar fi pus în gînd să aibă o casă de păpuși adevărată. Zidurile erau zugrăvite în roșu, deasupra ușilor erau felinare de tuci, iar la ferestrele strîmte atîrnau perdele înflorate.

Situată departe de lume, Little Lodge nu risca să fie descoperită decît de exploratori care, precum John Morlay, preferau potecile de scurtătură pline de mister, marilor șosele zgomotoase, mirosind a gudron. La drept vorbind, drumul care ducea la Little Lodge de-abia dacă merita acest nume, deoarece era o cărare de fundătură, ramificație modestă a unui drum puțin frecventat, alee melancolică ce nu ducea nicăieri, cum se mai găsesc și altele în împrejurimile Ascot-ului.

Era cît se poate de evident că un nou proprietar își transporta penai¹ la Little Lodge. John Morlay se luă după hamalii care, încărcati cu povara lor, înaintau cu poticneli pe aleea acoperită recent cu pietriș. Bazinul cu nuferi era plin cu o apă ridicol de limpede și de transparentă. Un grădinar, ocupat cu manevrarea

1) Zeli ocrotitori ai casei la etrusci și la romani; la figurat cămin, casă.

unei mașini de tuns iarba, se opri la vederea vizitatorului, își trecu mîna pe frunte și îl salută pe John Morlay cu acel amestec de respect și nepăsare pe care-l adoptă servitorii ce nu-și cunosc încă stăpîinii, față de orice străin susceptibil de a fi unul dintre aceștia dar cărora, mai pe urmă, li se poate tot atît de bine întîmpla să nu mai fie numiți nici măcar "domnule".

- Erau șapte milioane de mormoloci în bazinul ăsta, zise el într-o doară.

Această declarație extravagantă nu păru să-l stingherească deloc pe John Morlay.

- Eu n-am numărat decît șase milioane, răspunse el, la țanc. Dar, dacă vrei, o facem pe jumătate. Să zicem că erau șase milioane și jumătate și s-o lăsăm baltă.

- Cînd am venit aici, iarba era atît de înaltă, reluă grădinarul, în timp ce mîna lui schiță o vagă mișcare între genunchi și talie.

- Doar atît? se minună John Morlay. Cînd mă plimb prin grădina mea, iarba mă gîdilă la gît. Dar, ia spune, cine-s oamenii ăștia? Chiriași noi?

- Nu, zise grădinarul, întorcînd capul către casă. Nu sînt chiriași, ci noii proprietari. Au cumpărat casa de la bătrîna Lady Culson, știți, aceea care purta totdeauna pălării verzi pentru cursele de la Ascot...

- Nu știu, răspunse, fără să se rușineze, John Morlay. Trebuie că avea o colecție faimoasă de pălării din acelea verzi...

- Acuma e a unei contese...

- Cine? Colecția de pălării verzi? Ah! iartă-mă, vrei, desigur, să spui de casă.

- E tinerică de tot, contesa, reluă grădinarul. Încă n-am văzut-o dar se pare că sosește de la pension. Îi vine aici o cameristă, o bucătăreasă și o femeie cu ziua. Cît despre mine, eu sînt extranumerar...

- Ah! făcu John.

- Am fost angajat pentru două zile pe săptămînă. Ca și cum ai putea să dai de capăt la toată treaba asta, venind două zile pe săptămînă, zise el cu un aer dezolat. Ca să faci nițică ordine în harababura asta, ai avea de lucru de dimineață pînă seara, în toate zilele săptămînii. N-am nici măcar seră... Așa că la iarnă vor trebui dezgrădinate toate...

- Toate, ce?

- Florile, ce naiba!

John Morlay aruncă o privire în jur:

- Care flori?

Grădinarul trase cu putere aer în piept, apoi recită o litanie de nume de soiul celor ce se găsesc în dicționarele de specialitate sau în cataloagele negustorilor de semințe. Când termină, își pierduse răsuflarea. John Morlay emise atunci modesta pretenție de a completa această listă cu mixandre.

Grădinarul îi aruncă o privire disprețuitoare și se întoarse în tăcere la mașina de tuns iarbă, cu aerul cuiva ce nu-și întrerupsese treaba decât ca să-și sufle nasul.

Vizitatorul se îndreptă spre casă și aruncă o privire prin ușa deschisă. Din vestibul se răspîndea un miros de zugrăveală proaspătă, amănunt ce justifica pe deplin prezența, înăuntru, a unui lucrător în salopetă albă și înarmat cu o pensulă.

John Morlay începu să dea ocol casei, cu mersul lui de plimbăreț înveterat. Hotărît lucru, acest castel liliputan îl fermeca. Prin urmare, între zidurile lui tocmai se instala o contesă. O contesă... John Morlay trecu mental în revistă toate nobilele doamne deținătoare ale acestui titlu pe care le cunoștea personal sau din auzite.

Dintr-o dată își dădu seama că nu era singurul vizitator în acea grădină. Celălalt intrus era un bărbat înalt, robust, hirsut, îmbrăcat sărăcăcios și cu un aspect mai degrabă respingător. Se opri la cîțiva pași de poartă, ca unul care se aștepta să fie poftit afară dintr-o clipă în alta, și contempla casa. Și el îl văzuse pe John și se îndreptă către acesta cu un mers nesigur.

- Se poate găsi de lucru pe aici, patroane? întrebă el.

Vocea era răgușită, cu intonații grosolane. John Morlay îl examină cu curiozitate. Purta, de-a curmezișul pieptului, peste vesta jerpelită, o desagă soldățească; pantofii, aparent prea mari, erau găuriți, iar pantalonul subțiat cu totul la genunchi. Prin cămașa desfăcută se întrevedea un piept bronzat. Dintr-o ochire, John Morlay constată că acel costum nu fusese, cu siguranță, uzat de purtătorul lui actual.

- Regret, zise el fără să clipească. N-am de lucru pentru dumneata, prietene. De cîtă vreme ai ieșit?... Omul ridică spre interlocutorul său o privire năucă.

- Hai?

- Te întreb de cît timp ești în libertate?

Omul întoarse capul și-și plimbă privirile pe casă, peste

grădină, în văzduh chiar, însă evitând cu grijă să le întâlnească pe ale lui John Morlay.

- Nu înțeleg ce vrei să spunei, mormăi el.

- Mă informează, simplu, de câtă vreme ai ieșit din pușcărie.

- Asta mă privește, răspunse zgândărit omul. Mi-am executat pedeapsa pînă la capăt, n-am de dat cuiva socoteală, dumitale mai puțin decît oricui.

În acel moment, doi hamali trecură pe lîngă ei, cărînd un tablou enorm. John Morlay nu era destul de bine plasat ca să-și poată face o idee despre valoarea artistică a tabloului. Văzu, vag, că înfățișa o tînră înveșmîntată în bleu. Părul îi era de un blond fad și, undeva, prin preajma mîinii ei, mai era și un buchet de flori.

Fostul deținut stătea gata să plece dar, obișnuit fără îndoială cu interogatoriile interminabile, nu îndrăznea să ia inițiativa acestui gest. John Morlay îi înțelese ezitarea, îl concedie cu un gest al mîinii, apoi plecă în direcția intrării casei. Acolo păru să se asigure dintr-o privire asupra bunului mers al lucrărilor, apoi se apropie de grădinar.

- Contesa și mai cum? întrebă el, reluînd fără alte fasoane conversația întreruptă.

- Îmi cereți prea multe, răspunse grădinarul. E un nume străin... italianesc, cred. Începe cu M, dacă nu mă înșel.

- Mulțumesc pentru precizia informațiilor dumitale, zise John Morlay.

Reveni la poartă, se dădu o clipă la o parte ca să lase să treacă hamalii care duceau acum o comandă, și ajunse din nou pe potecă. La vreo zece metri staționa un camion pentru transportul de mobile, pe care-l văzuse de la sosire. O luă într-acolo, cînd o altă mașină sosi, oprind în spatele camionului. Din ea coborî o femeie. Era o persoană între două vîrste, corpulentă și semănînd întru totul unei guvernante. Totuși, grădinarul nu anunțase sosirea uneia dintre aceste respectabile matroane. Oricum ar fi fost, curiozitatea lui John Morlay nu se extindea asupra serviciului casei.

Cu pas încet se îndreptă spre șosea și cînd ajunse acolo îl căută din priviri pe "Boabă de mazăre". Văzîndu-l, porni către el, cu gîndul mai departe la tînră castelană care-l intriga. Ea avea să aducă o notă romantică la Ascot, va duce o viață mondenă și, probabil, în timpul curselor de cai, va invita la ea crema societății londoneze. Apoi, la încheierea sezonului, va lăsa storurile, va

trage obloanele și va pleca la Deauville sau la Lido, pînă în ziua cînd casa ei de păpuși își va relua aerul de sărbătoare, spre a o primi.

"*Boabă de mazăre*" îl readuse numaidecît la realitate. Acest tînăr sub-inspector al Scotland Yard-ului nu se mîndrea din cale-afară cu porecla lui leguminoasă, însă o purta cu resemnare și filosofie, cu atît mai mult cu cît numele lui veritabil, Pickles, nu făcea mai multe parale. Numele acesta, omonim unor legume conservate în oțet, după care se dau în vînt compatrioții lui, urmasa un drum destul de cotit pînă să ajungă la porecla asta nițeluș ridicolă. Cum Pickles se asociază întotdeauna în spiritul unui englez cu muștarul, iar culoarea părului tînărului polițist o amintea cumva pe a acestui condiment, fusese mai întîi supranumit "*Domnul Muștar*". Însă lucrurile nu au rămas acolo. Domnul Pickles avînd reputația unui om extrem de caustic și oarecum periculos, curînd începu să se facă aluzie, cu privire la el, la vechiul dicton englez după care "*Muștarul arde ca boabele de mazăre pe foc*". Pe urmă, în fine, i se spuse "*Boabă de mazăre*".

O banală afacere de furt incitase poliția din Berkshire să-l trimită pe sub-inspectorul Pickles în localitatea Ascot, procurîndu-i astfel prietenului său John Morlay ocazia de a descoperi castelul liliputan. Într-adevăr, "*Boabă de mazăre*" își lua deseori cu el în deplasări prietenul căruia nu-i aprecia atît curiozitatea nestăpînită și darul observației, cît confortabilul automobil.

La Ascot, sezonul avea să înceapă doar peste cîteva săptămîni, dar de pe acum cîteva personalități importante se și instalaseră pe aceste meleaguri faimoase în istoria curselor de cai și în aceea a vieții mondene. Așa se întîmplă că într-o bună zi sosise la Ascot un conte a cărui tînără soție avea slăbiciune pentru safire. Ea poseda un număr incredibil de inele, coliere și brățări împodobite cu pietrele ei preferate, de care nu se despărțea nici chiar în călătorii.

Într-o seară, în timpul unei recepții, un artist al spargerilor, suindu-se pe o scară, pătrunsese prin fereastră în dormitor, găurise casa de bani care se afla în dreptul patului și luase trei sîpete unde se aflau faimoasele bijuterii. Se pregătea să plece cu prada, cînd în cameră intrase camerista.

La vederea omului mascat cu un fular negru, deschisese gura să țipe, dar "*o mîină de fier*" - după propria-i expresie - o strînsese

de gît "iar strigătul i se stinsese în piept".

Brava duduie se nutrea cu romane de groază şi cunoştea pe dinafară toate clişeele îndrăgite de către amatorii acestor lucrări. Ea afirma că apoi "totul i se făcuse negru în faţa ochilor şi că lunecase în neant", ceea ce, tâlmăcit în limbaj curent însemna, în chip evident, că leşinase. Nimic dezonorant într-asta, de altfel, căci în locul ei, nouă fete din zece ar fi avut aceeaşi reacţie.

Descriindu-l pe "Boabă de mazăre" ca pe un "tînăr poliţist", nu făceam aluzie decît la aspectul lui. În realitate, trecuse de patruzeci de ani, însă nu-şi arăta vîrsta şi putea trece foarte bine drept unul "sub treizeci". Totuşi, tinereţea-i părelnică nu fusese de ajuns ca să răscumpere în ochii slujnicei indiscreţia lui de neiertat. Ea se plînsese stăpînilor săi de "proastele maniere" ale poliţistului care, în loc să se ocupe de afacerea spargerii, ţinuse să se informeze asupra relaţiilor ei şi ceruse amănunte asupra "verilor şi logodnicului ei".

- Camerista mea este o persoană cu totul respectabilă, afirmase doamna cu safirele.

- Nimeni nu e respectabil, ripostase cu cinism "Boabă de mazăre".

Rămas cu prietenul său John Morlay, se lăsă în voia amărăciunii lui.

- E vorba de o spargere vulgară, cu complicitatea slujnicei şi consider că-i ruşinos să mă fi deranjat pentru un asemenea fleac. Vai! Scotland Yard-ul nu ştie încă să folosească talentele de care dispune.

- De unde atîta subită modestie? Termenul de geniu ţi se pare acum exagerat spre a-ţi califica aptitudinile excepţionale? sugeră John Morlay, pe jumătate serios, pe jumătate ironic.

"Boabă de mazăre", obişnuit cu zeflemelele amicului său, nu le mai luă în seamă şi se mulţumi să ridice din umeri, ca o fiinţă sortită să rămînă neînţeleasă de-a lungul întregii ei vieţi.

John Morlay nu putuse niciodată ghici dacă veşnicile aluzii ale sub-inspectorului Pickles privind talentele sale de poliţist constituiau în ochii săi glume subţiri sau dacă "Boabă de mazăre" credea într-adevăr că natura, alcătuind materia cenuşie a creierului său, se arătase excepţional de darnică. Fapt e că vanitatea ostentativă a lui "Boabă de mazăre" nu-l incomoda de loc pe John Morlay, cum se întîmpla cu mulţi inspectori de la Scotland Yard, mai puţin înzestraţi decît el cu simţul umorului.

- Un copil de țită ar descurca afacerea asta mizerabilă, continuă "*Boabă de mazăre*", în timp ce ajungeau la garajul unde-i aștepta confortabilul Ford al lui Morlay. Ajunge să-ți arunci ochii pe lista personajelor gata căptușite cu câteva condamnări, care obișnuiesc să opereze pe aceste meleaguri.

- A propos de personaje de genul ăsta, interveni John Morlay, tocmai am întâlnit un bărbat care ieșea de la închisoare. Mi-a făcut impresia că a făcut un stagiul destul de lung acolo.

- Nu e el, declară "*Boabă de mazăre*", pe un ton categoric. Dacă iese de la închisoare, n-a avut încă timp să înnoade legături... Ori, am convingerea că spargerea asta este opera unei bande... Dar nu-ți chinui creierul. Treaba e ca și făcută. Cunosci Ascot-ul de-a fir a păr.

"*Boabă de mazăre*" pretindea să cunoască "*de-a fir a păr*" toate cotloanele Angliei unde îl trimiteau întâmplarea sau capriciile șefilor lui. Așa că John Morlay nu dădea cine știe ce importanță acestui gen de declarații. Totuși, de această dată, o luă de bună.

- O cunoști, de asemenea, și pe această tinără contesă care tocmai a cumpărat mica vilă a lady-ei Culson?

- Contesa Fioli? Bineînțeles.

John Morlay conducea foarte bine, dar avea supărătorul obicei de a-și comunica numaidecât emoțiile volanului. Astfel, Fordul făcu un salt pe care "*Boabă de mazăre*" nu-l găsi pe gustul său.

- Eu nu stau prea rău pe pernele ăstea, însă prefer să dorm în patul meu, mormăi el.

- Ce-ar fi să renunți un minut să-ți începi toate frazele cu "Eu", sugără John Morlay. Ce știi despre contesa Fioli?

- E tinerică de tot, o fetișcană aproape. Pleacă de la pension fără să aștepte sfârșitul anului școlar, ceea ce nu-i prea face cinste... Va sosi aici săptămîna viitoare și fără îndoială că va permite astfel amatorilor de diamante și de safire să-și lărgească câmpul de activitate... dînd în același timp de lucru tuturor luminilor Scotland Yard-ului.

- Am impresia că această metaforă îl țintește pe ilustrul meu însoțitor, îl înțepă John Morlay.

- He, he! perspicacitatea este molipsitoare! zise "*Boabă de mazăre*", umflîndu-se în pene. Ar trebui să te specializezi... în cuvinte încrucișate.

Capitolul II

Nu era rar să vezi rătăcindu-se în biroul "*Fraților Morlay*" persoane suspicioase - ale căror bănuieli erau de altfel adesea întemeiate - dornice de a fi exact informate asupra faptelor și gesturilor unor alte persoane, cel mai adesea cu intenția unei răzbunări. John Morlay le asculta de obicei cu răbdare, însă de îndată ce expunerea acestor vizitatori aborda capitolul vieții private, le-o tăia scurt și risipa orice neînțelegere.

Asta pentru că "*Frații Morlay*", în pofida calității lor de detectivi particulari, nu se ocupau, spre deosebire de cea mai mare parte dintre colegii lor, decât de chestiuni comerciale și financiare și nu-și efectuau anchetele decât între orele zece dimineța și șase seara, adică în afara orelor când se tratează în general afacerile pasionale.

Clienții lor obișnuiți erau acționari înșelați, victime ale piratilor industriei sau ale altor escroci fără nimic romantic. La drept vorbind, frații Morlay, cărora agenția le datora numele, erau morți de mult, și nepotul unuia dintre ei, John Morlay, continua să-și exercite singur, sub această firmă, talentele sale în această branșă, cam posacă și ingrată, a poliției private.

În dimineța aceea, John Morlay stătea la biroul său ale cărui ferestre aveau vedere spre Hanover Square, iar gândurile-i erau la o sută de leghe de pașnicul sătuc Ascot și de castelana de la Little Lodge, încât Seford, pe care-l numea poetic "*pașnicul meditațiilor*" și care îndeplinea funcțiile de ușier și de băiat pentru alergături, apărui în prag.

- Domnul Lester întreabă dacă vreți să-l primiți?

Dacă ar fi fost sincer, John Morlay ar fi răspuns: Nu. Se mulțumii însă să-și manifeste lipsa de entuziasm printr-o strîmbătură și zise:

- Poftește-l.

Faptul că John Morlay își primea fără plăcere vizitatorul, nu era pe motiv că acesta i-ar fi fost antipatic. Dimpotrivă, oricând acest personaj totdeauna pus la patru ace și care se exprima cu prețiozitate, îl amuza enorm.

Julian Lester își făcu intrarea, mai elegant și mai solemn ca oricând. Purta un costum cu o tăietură impecabilă, iar cravata îi era împodobită cu o perlă mare. Ținea în mână pălăria de culoare deschisă, pe care o puse pe masă cu gestul cuiva care așează într-o vitrină un obiect rar și prețios.

John Morlay aruncă o privire pe ceas. "În zece minute îl dau pe ușă afară" își făgădui el.

În acest timp, vizitatorul își scotea cu gravitate mănușile. Contrasta puternic cu stăpînul casei. John Morlay, cu frumoasa lui prestanță, cu figura sa smeadă, cu tenul bronzat și cu ochii săi albaștri putea pretinde cu siguranță titlul de "bărbat bine". Vizitatorul său era și el înzestrat cu un fizic avantajos, dar de un tip cu totul diferit. Slab și înalt, avea un ten măsliniu, ochii negri, iar buza lui superioară era împodobită cu o fină mustață ca de smoală, cu o linie studiată cu cea mai mare grijă.

- Așează-te, zise John. Ce vînt bun te aduce?

Julian luă loc în fotoliul pe care i-l indicase John, trăgîndu-și pantalonul ca să-și menajeze dunga impecabilă. Interceptă surîsul pe care-l provocă această operație pe buzele detectivului, și suspină:

- Poți să rîzi, John. Ești bogat și notele croitorului nu te înspăimîntă, pe cînd eu...

John scoase dintr-un sertar al biroului său o cutie căreia îi ridică capacul, spre a o prezenta vizitatorului.

- Nu, mulțumesc, dragul meu, nu fumez niciodată havane. Însă, dacă-mi permiți, voi aprinde o țigară.

Fiecare gest, fiecare cuvînt al lui Julian Lester părea calculat, dinainte studiat. John îl observă, pe jumătate amuzat, pe jumătate agasat, în timp ce acesta scotea din buzunar o tabacheră de argint și un fin țigaret de ambră în care înfipse țigara cu nesfîrșită grijă.

- Mă intrigî, Julian, spuse în sfîrșit John Morlay. Tu aici, în acest ungher prozaic al Londrei, atunci cînd o mie de reuniuni mondene îți solicită prezența...

- Păstrează-ți sarcasmele pentru ocazii mai fericite, răspunse Julian Lester scuturînd cu un bobîrnac o imperceptibilă urmă de scrum, ce-i căzuse pe pantalon. Vin să-ți vorbesc de afaceri.

- De afaceri? Am înțeles eu bine? exclamă John Morlay.

- Perfect, confirmă Julian. E o afacere confidențială și aș vrea să aflu care-ți este tariful...

- Treci peste asta, te rog, zise John. Însă te previn că afacerile

de divorț și de spionaj nu intră în raza mea de acțiune.

Julian dădu capul pe spate și trimise către tavan o serie de rotocoale de fum de o alcătuire fără cusur.

- Nu e vorba de asta. Sînt celibatar, și celibatar prudent. În plus găsesc că viața e și așa destul de complicată ca să n-o complic și mai mult prin treburi ca acelea la care-mi faci aluzie.

Trase în piept, conștiincios, o trîmbă de fum din țigara sa, cu ochii fixați acum pe mărul lui Adam al interlocutorului.

- O cunoști pe conțesa Maria Fioli, nu e așa? zise el pe nepusă masă.

John îl privi, stupefiat.

- Va să zică... n-o cunosc, sau mai degrabă n-o cunosc decît după nume, căci n-am întîlnit-o niciodată.

Julian Lester surse.

- Ba da, ba da! Eu însumi te-am prezentat ei. Nu-ți mai aduci aminte? Uite, în ajunul Crăciunului; la un ceai, într-un salon...

- Ah, micuța aceea! strigă John Morlay luminîndu-se la față. Dar e un copil!

- A împlinit optsprezece ani, cu toate că nu pare. În două zile părăsește pensionul.

Trase un nou val de fum din țigară și reluă:

- Mama, Dumnezeu să o ierte, s-a măritat la șaptesprezece ani. Tata avea optsprezece ani cînd a condus-o la altar. Căsătoriile precoce sînt frecvente în familia noastră...

- Și te bate gîndul să o faci pe Maria Fioli să urmeze exemplul mamei tale și al altor membri ai familiei? zise John Morlay.

Julian Lester făcu un gest vag cu mîna.

- Încă nu m-am hotărît în chestiunea asta, declară el pe un ton cît se poate de serios. Sînt mai întîi de lămurit cîteva lucruri. În orice caz, micuța e fermecătoare.

- Da, este foarte frumoasă, zise John gînditor. Apoi revenind la realitate: n-ai venit totuși să mă vezi, ca să-mi vorbești de ea, presupun?

- Ba da, răspunse Julian inperturbabil. Nu ignori că situația mea materială este dintre cele mai precare. Rentele mele se ridică la exact trei sute de lire pe an, iar articolele pe care le public din cînd în cînd în revistele mondene nu-mi aduc mare lucru. N-am o familie care să se poată însărcina cu găsirea unei partide convenabile și mai cu seamă să poată culege toate informațiile utile în asemenea împrejurări.

John se lăsă pe spate în fotoliu și izbucni într-un râs zgomotos.

- Încep să înțeleg, zise el. Ai vrea să ții locul familiei tale și să faci o mică anchetă ca să afli dacă averea tinerei persoane justifică interesul pe care i-l porți.

Spre marea lui surpriză, vizitatorul dădu din cap că nu.

- Nu importanța averii ei mă interesează în primul rând, zise Julian. Știu că e bogată și că în ciuda anturajului ei nerușinat, viitorul îi este asigurat...

- ...întocmai ca și acela al viitorului ei soț, încheie John Morlay. Dar ce înțelegi prin acea nerușinare a anturajului ei? Vrei să spui că o tratează ca pe o vacă de muls?

- Exact, deși imaginea nu-i stă bine deloc Mariei.

Julian se ridică și se duse la fereastră. Cu mâinile în buzunare, se adânci în contemplarea Hanover Square-ului.

- Lucrurile nu-s cine știe ce clare. Bătrîna doamnă i-a cumpărat o proprietate în împrejurimile Ascotului, cu cinci mii de lire. Zic "*i-a cumpărat*", însă cum n-am văzut actul de cumpărare, nu știu dacă cumpărătorul oficial este doamna însăși sau pupila ei.

- Cine este, deci, această doamnă?

- Doamna Carawood, proprietara unei întreprinderi de confecții care posedă sucursale în toate cartierele Londrei. Trebuie să-i fi auzit numele.

Detectivul privat dădu din cap afirmativ.

- Ei bine, această doamnă Carawood a fost pe vremuri bonă la contesa Fioli, o văduvă care posedă o casă splendidă la Bournemouth și care descindea dintr-o familie foarte mare. Ori, văduva a murit fără să lase testament, cel puțin din câte știu căci, fie spus între paranteze, am făcut și eu o mică anchetă, adăugă el pe un ton aproape de scuză. În orice caz, doamna Carawood, care continuă să se ocupe de orfană, a devenit ca prin minune bogată. La patru ani de la moartea contesei, ea a deschis o prăvălie și aceasta a făcut pui, dacă pot îndrăzni să mă exprim așa, pentru că Londra e acum plină de rețeaua filialelor ei. Afacerea asta o umple de bani.

- E îngrozitor, observă John Morlay. Și copilul?

- Trebuie să recunosc că n-a neglijat-o pe Maria, spuse Julian Lester, călcîndu-și cumva pe inimă. De cum a împlinit vîrsta, copila a fost plasată într-o excelentă instituție pentru tinerele fete, una din cele mai bune din Anglia. Se pare că bătrîna este foarte devotată copilului fostei ei stăpîne. Între noi fie zis, e sacrificiul

cel mai mic, ținând seama de profitul evident pe care l-a tras...

- De ce evident? La urma urmei, nu e imposibil să fi deschis prima prăvălie grație economiilor realizate din leafa ei, mai cu seamă dacă, așa cum spui, a început cu afaceri la scară mică. N-ar fi prima oară când o dugheană de mode a devenit un mare magazin modern. Au mai fost precedente.

- Știu, însă în mod sigur nu e cazul doamnei Carawood, declară Julian pe un ton categoric. E analfabetă sau aproape, incapabilă, într-un cuvânt, să parvină prin propriile-i mijloace.

Se lăsă o scurtă tăcere.

- Să admitem că ar fi așa, zise John Morlay, ce vrei să fac eu?

Julian păru să șovăie.

- Nici eu nu prea știu... Aș vrea să am date, date mai precise decât acelea pe care le-am putut culege eu însumi, mai cu seamă în legătură cu afacerile în care sînt investiți banii micuței... Nu iei o hotărîre de o asemenea gravitate fără să fii lămurit în privința...

- ...posibilităților materiale pe care ea le oferă. Nu, dragul meu Lester, hotărît lucru nu ți-ai adresat cui trebuie.

Julian ridică din umeri și se îndreptă către măsuta pe care-și pusese pălăria și mănușile.

- Mă temeam eu, zise, cu un aer dezamăgit. Totuși, țin să risipesc o neînțelegere care s-a creat în mintea ta. Maria e o tinărară fată fermecătoare și doresc oricum s-o iau de soție... însă mi se pare că i-aș face cel mai mare rău căsătorindu-mă cu ea fără să am certitudinea absolută că-și are viitorul asigurat, iar cît despre mine...

- Pe scurt, mobilul demersului tău e de pur altruism, zise John, stăpînindu-și surisul.

Rămas singur, John încercă să-și consacre întreaga atenție celor trei documente ce făceau parte din dosarul unei afaceri pe care-și propusese s-o examineze în detaliu. În ciuda lui, gîndurile nu încetau să se învîrtă în jurul unei tinere contese, unei case-miniatură și unei bătrîne doamne din fruntea a numeroase magazine de confecții. Se surprinse dintr-o dată pe punctul să deschidă cartea de telefon la litera C, ca să caute numele Carawood. Îl găsi, întovărășit de indicația: magazin de confecții. Adresa era în Penton Street, nr.47, în cartierul Pimlico. Acolo era, fără îndoială, cartierul general al fostei dădace.

Părăsindu-și biroul, la orele șase, n-avea cea mai mică intenție să se ducă în Penton Street, unde nici o afacere nu-i reclama

prezența. Totuși, de-abia ajuns în stradă, chemă un taxi și dădu șoferului adresa magazinului doamnei Carawood.

Se aștepta să găsească o butică mare, cu vitrine strigătoare și încărcate și fu agreabil surprins de a se afla în fața unui magazin aranjat cu gust și care nu oferea atenției trecătorilor decât două-trei modele de o discretă eleganță.

O vânzătoare tânără îmbrăcată în negru îi declară că doamna Carawood plecase, și adăugă:

- Dacă este pentru o afacere personală, am să-l chem pe domnul Herman.

Și, înainte ca John Morlay să fi avut timpul să răspundă, ea dispăru în spatele prăvăliei, de unde țîșni numaidecît un băietan înalt, al cărui pantalon era protejat de un șorț verde. O claică de păr roșu și ochelarii cu rame de oțel îi dădeau un aer de clown.

- Doriți să vorbiți cu doamna Carawood? se informă el. Nu este aici, pentru moment. S-a dus la Cheltenham, ca s-o vadă pe domnișoara contesă.

Pronunțase acest titlu cu un aer demn și plin de orgoliu, ca și cum o leacă din gloria pupilei doamnei Carawood s-ar fi răspîndit în chip firesc asupra-i.

John Morlay aruncă o privire circulară. Interiorul nu dezmințea bunul gust al vitrinei.

- Vreți să treceți în birou? întrebă Herman, arătînd către o draperie ce izola un colț al magazinului.

"Biroul" era o chichineată mobilată cu o măsuță de scris, două scaune și cîteva rafturi încărcate cu dosare, cu hîrtii de toate felurile, dar și cu o bună provizie de romane populare, ceea ce dovedea cel puțin că stăpîna casei nu era cu totul analfabetă.

Herman indică vizitatorului un scaun și se așeză pe cel ce rămăsese liber.

- Cum v-am spus, doamna Carawood s-a dus s-o vadă pe directoarea pensionului, spre a-i anunța apropiata plecare a domnișoarei contese.

- Este vorba de contesa Fioli? întrebă John Morlay.

Herman aprobă, mișcînd energic din cap.

- Faceți parte dintre... prietenii ei? întrebă el.

- Prieten, e mult spus, răspunse John, dar o cunosc puțin.

- Oh! știu, domnișoara contesă nu se familiarizează cu ușurință... iar bătrînul Fenner greșeste cu siguranță...

- Cine este Fenner? întrebă John, nițel surprins de pofta de

vorbă a interlocutorului său. Doar mai târziu avea să afle că, pentru factotum-ul doamnei Carawood, amabilitatea față de prietenii și cunoștințele "*domnișoarei contese*" era o regulă absolută.

- Nu-l cunoașteți pe Fenner? Ei bine! e un revoltat, zise Herman cu o nutră disprețuitoare. E școlit, desigur, dar are gură rea și nu respectă pe nimeni.

- Și-ar îngădui s-o birfească pe contesa Fioli?, întrebă John Morlay.

- Oh, nu! N-a mers pînă acolo. Îi vorbește de rău pe regi, pe lorzi, dar, trebuie să recunoaștem, niciodată n-a pronunțat vreun cuvînt nepoliticos la adresa domnișoarei contese.

Cu abilitate, vizitatorul îl îmboldi pe Herman să vorbească de afacerile patroanei sale. Află că cinci sau șase din magazinele ei "*mergeau*" foarte bine și că în general n-avea motive să se plîngă.

- Văd că doamna Carawood este o cititoare pasionată, observă John Morlay, arătînd colecția de romane în format ieftin.

Herman surîse cu toată gura.

- Vă cred. Le-a citit pe toate, fără să sară un rînd. Unele dintre ele sînt grozav de frumoase.

- Le-ai citit și dumneata?

- Vezi că eu nu știu să citesc. Dar mi le citește cu voce tare doamna Carawood, seara, după închidere.

- Și ce gîndește despre asta domnul Fenner? zise John Morlay.

- Nu i s-a cerut părerea, declară Herman. Lui i se pare că romanele astea îți dau idei năstrușnice. Ei și ce? Toată lumea e liberă să aibă ideile ce-i plac, nu-i așa?

După ce se despărți de amatorul de romane în șorț verde, detectivul privat se îndreptă, împovărat de gînduri, spre un taxi. Fu adus acasă, unde aruncă vreo cîteva obiecte în geamantan și se duse la gară ca să prindă trenul de Cheltenham. Era ciudat de grăbit să facă cunoștiință cu doamna Carawood sau, poate, cu "*domnișoara contesă*".

Capitolul III

Doamna Carawood trecu pe sub bolta cenușie a "*Cheltenham Ladies College*"-ului și se îndreptă către scara de piatră a intrării.

Elevele soseau deja din diferitele pavilioane în care locuiau, îmbrăcate cu toatele în bleu și purtând cravate roșii, în culorile instituției.

Îl întâlni pe portar care o recunoscuse și o salută cu cordialitate:

- Bună ziua, doamnă Carawood. Ați văzut-o pe domnișoara?

- Nu încă, domnule Bell, răspunse ea. Am venit ieri seară cu ultimul tren. Cum se mai simte?

- Ca un bujor! răspunse portarul.

O simpatiza pe doamna Carawood, cu toate că o socotea cam vulgară pentru o tutoare a unei contese.

În capătul scărilor care duceau către vasta sufragerie a colegiului, una din fetele care făceau de gardă o conduse pe doamna Carawood către un loc în galeria de deasupra sălii. Aceasta se umplu încetul cu încetul de fuste bleu și de bluze albe. Fata care făcea de gardă se apropie de musafiră, îi șopti câteva cuvinte și se îndepărtă.

Doamna Carawood scrută oceanul de capete brune și blonde și dintr-o dată chipul i se ilumină.

Câteva minute mai târziu Maria era în fața ei, îmbujorată de emoție. Își strinseră mâinile, apoi se îmbrățișară. Se auzi sunetul unei orgi: începea rugăciunea de dimineață.

Din galeria opusă John Morlay le observa pe cele două femei. Fusese unul dintre primii care pătrunseseră în sufragerie, unde ocupase în tăcere un loc într-un ungher izolat.

Recunoscuse fără greutate femeia în vîrstă. Era aceeași pe care o văzuse coborînd dintr-un automobil în fața micului castel din Ascot. Trebuie că se apropia de cincizeci de ani și, cu toate că se îngrășase peste măsură, nu avea o înfățișare neplăcută. Tenul bronzat și părul negru în care străluceau fire albe îi dădeau ceva din aerul unei mame. Avea trăsături regulate și, de la distanță, de unde nu i se vedeau ridurile, părea de-a dreptul frumoasă.

Cît privește tinăra fată, vederea ei îi tăie literalmente suflarea

lui John Morlay. Din fugitiva lor întâlnire, cu luni în urmă, păstrase amintirea unui copil deșirat, cu alură băiețească și cam stângace. Tânăra fată pe care o contempla acum era o adevărată femeie și John Morlay evocă, fără să vrea, metafora curentă care compară această bruscă metamorfoză a fetelor cu transformarea crisalidei în fluture. Stângăcia adolescentină făcuse loc unei grații infinite iar chipul gingaș dobândise expresie și profunzime.

În timpul scurtei rugăciuni care urmă, John Morlay nu-și putu dezlipi privirile de pe această răpitoare apariție.

Propunerea lui Julian Lester i se părea acum un sacrilegiu. Exista, fără îndoială, ceva comunicativ în puritatea tinerei contese, căci John Morlay se simți scuturat de dezgust, gândindu-se la cercetările ce i se pretinsese să facă în legătură cu această delicioasă copilă.

La sfârșitul rugăciunii, cu tot extazul de care o umplea prezența pupilei sale, doamna Carawood băgă de seamă că un bărbat tânăr stătea lângă ea.

- Contesa Fioli, nu-i așa?, întrebă John Morlay, înclinându-se cu curtoazie.

Tânăra, uimită, făcu ochii mari:

- Domnul Morlay, cred? spuse, în fine ea. Îmi amintesc de dumneavoastră.

- V-am fost prezentat de către domnul Lester.

- Dar îmi amintesc foarte bine.

Doamna Carawood scoase un suspin de ușurare, care nu scăpă atenției lui John.

Se îndreptară toți trei către ieșire unde, după ce se sărută în grabă cu doamna Carawood și-i adresă un suris lui John Morlay, tânăra fată se îndepărtă.

Un moment se așternu tăcerea, apoi, ridicînd ochii, John Morlay văzu că bătrîna doamnă își urmărea din priviri pupila, cu o expresie de duioșie. Această privire nu mințea: doamna Carawood era sincer mișcată și sentimentele pe care le nutrea față de tînăra contesă cu siguranță că nu erau prefăcute.

- O iubiți mult pe domnișoara Fioli? spuse el, cu blindețe.

Ea se întoarse brusc spunînd:

- Poți să n-o iubești? răspunse ea. Și, de altfel, este puțin și copilul meu.

- Am auzit spunîndu-se că are să părăsească Colegiul, este adevărat?

- Da, săptămîna viitoare. Se instalează în proprietatea ei.

John Morlay reflectă o clipă.

- Nu e încă prea tînăra, ca să-și asume grijile unei stăpîne a casei? sugeră el. N-ar fi mai bine să facă mai întîi o călătorie în Italia? Trebuie să aibă acolo familie...

- Nu, răspunse categoric bătrîna doamnă. Încă nu știu ce am să fac cu ea. Evident, este foarte tînăra...

- Prea tînăra ca să se mărite, riscă John o observație.

Această reflecție nu era, desigur, favorabilă cauzei clientului său, dar lui John Morlay puțin îi păsa. Ceea ce voia să știe era atitudinea tutearei față de proiectele lui Julian Lester, iar răspunsul îl citi în privirea întunecată a vîrstnicei doamne.

- Oh! da, mult prea tînăra, zise ea cu emfază. De altfel, Maria este foarte hotărîtă să nu mă părăsească.

John Morlay nu avea nici un pretext plauzibil să prelungească această conversație. Își scoase deci pălăria și se duse.

- Îmi puteți spune, domnule Bell, cine este domnul cu care am stat de vorbă? întrebă ea.

- E domnul Morlay, răspunse portarul, surîzînd. A mai venit aici, acum doi ani, pentru o afacere de furt. E un detectiv particular...

Doamna Carawood se făcu verde, iar mîinile începură să-i tremure.

- Un detectiv? repetă ea îngrozită. Un detectiv?

Dacă John Morlay ar fi putut să asiste la această scenă, spaima fostei dădace a contesei Fioli i-ar fi dat cu siguranță de gîndit.

Capitolul IV

John Morlay petrecu o oră hoinărind pe lungile bulevarde ale Cheltenham-ului, străjuite de ulmi și cărora mici magazine cochete le dădeau o notă modernă. Dar nu vedea nimic din toate acestea. Imaginea Mariei Fioli nu-l părăsea. Problemele sentimentale nu jucau mare rol în viața sa, pe care o umpleau profesia și practicarea sporturilor. Totuși, frumusețea colegienei îl impresionase profund și, cînd înțelese motivul tulburării sale, se simți furios pe sine însuși.

- Ce nebunie să fi venit aici, mormăi el.

Acest monolog poposi în urechile unei respectabile burgheze cu care se încrucișă în acel moment. Luîndu-l fără îndoială drept nebun, aceasta traversă, prudent, strada.

În timpul întoarcerii, John nu încetă să se gîndească la misiunea pe care i-o încredințase Julian Lester. Se considera, nu fără dreptate, un fin psiholog și scurta întrevvedere pe care o avusese cu doamna Carawood îi ajunsese ca să-și facă o opinie absolut favorabilă, în ce privea probitatea acesteia. La urma urmei, nimic nu dovedea că Mariei i-ar fi lăsat mama ei o avere considerabilă!

Sosi la Londra la o oră tîrzie. Cum cinase în vagonul restaurant, hotărî să rămînă acasă. După ce puse pe el o veche haină de casă și-și trase papucii, se înfundă confortabil într-un fotoliu, cu o carte în mînă, intenționînd să-și încheie astfel seara.

Însă romanul nu izbutea să-i fixeze atenția. Lăsă deci cartea și încercă să-și claseze în minte faptele pe care le putuse stabili în privința doamnei Carawood și a pupilei acesteia. Această muncă preliminară fu întreruptă de soneria de la intrare. O clipă mai tîrziu, valetul îl anunță pe Julian Lester.

- Sînt dezolat că-ți tulbur odihna, scumpe prietene, spuse candidatul la mîna contesei Fioli.

Purta un admirabil smoking și silueta lui părea coborîtă dintr-un jurnal de mode. Ținu să se scuze în privința acestei eleganțe.

- Tocmai am luat cina la familia Weirs, zise el. Ți-am telefonat chiar, ca să te rog să vii și tu, însă nu erai acasă. Cum, e deja ora zece? se miră el, aruncînd o privire spre pendulă.

- Își puse cu grijă pardesiul pe brațul unui fotoliu și se instală pe jilțul cel mai confortabil din încăpere.

- Se pare că ai dat o raită pe la Cheltenham. Știam că pot conta pe tine. Te lași greu, scumpul meu, dar în fond ești un băiat excelent, gata să faci un serviciu unui prieten. Drept care, nu trebuie să te iei după aparențe.

- Foarte adevărat. Numai că te înșeli, luîndu-te după aparențe, dacă-ți închipui că m-am ocupat de afacerea ta.

Lester încruntă din sprîncene.

- Cum, refuzi...? întrebă el.

- Da, dar am să-ți furnizez totuși o informație prețioasă. Doamna Carawood este femeia cea mai cîstită de pe pămînt și

dacă-i adevărat că contesa Fioli are avere, aceasta e în mîni bune și sub o pază la fel de sigură ca și cînd ar fi depozitată în casele de bani ale Băncii Angliei.

- Între-adevăr, spuse Julian zîmbind, pentru un bărbat cu experiența ta...

- Și mai cu seamă cu cunoașterea naturii umane și cu darurile mele de psiholog, încheie John Morlay, nu mi-e greu să deosebesc o canalie de o persoană cinstită. Deci, aș pune mîna-n foc că doamna Carawood n-are absolut nimic să-și reproșeze în ceea ce privește gestiunea averii pupilei sale.

- Ai interogat-o? întrebă Julian.

- Bineînțeles, răspunse el flegmatic. I-am smuls mărturisirile după toate regulile artei. Bătaie, torturi, tălpile strînse-n încălțări de fier, etc. Pe scurt, cînd îți spun că este o femeie cumsecade, nu-ți ajunge?

Lester ridică din umeri.

- Și Maria? Ai văzut-o?

- Da, răspunse John, cu un aer solemn.

- Ei, și?...

- Ei bine, făcu John șovăind. Ei bine, ea merită într-adevăr ceva mai bun decît pe tine, Julian!

Lester luă această reflecție cu filosofie. Era obișnuit să înghită șopîrle.

- Se prea poate, răspunse el, rîzînd. Însă sarcina ta nu e atît să constată superioritatea ei...

- Nu mi-am asumat nici o sarcină, ți-o reamintesc, scumpul meu Julian. Ți-am spus că nu iau asupra mea afacerea ta și, dacă m-am dus la Cheltenham, a fost numai pentru plăcerea mea.

Lester scoase un suspin prelung.

- Ei bine, mă obligi să mă adresez unuia dintre colegii tăi, zise el, cu un aer ofensat. Nu-ți ascund, John, că sînt decepționat, foarte decepționat. Pentru tine, care ai obișnuința acestui gen de anchete, e un joc de copii și mi-ai fi putut aduce un foarte mare serviciu. De altfel, nu-ți cer s-o faci în calitate de prieten și dacă ceea ce te împiedică este chestiunea onorariului...

- Nu, îți repet că asta n-are nimic de-a face cu refuzul meu, răspunse John, calm. Este o chestiune de principiu și nu de bani. Acest gen de afaceri nu-i pe potriva mea, și, pe urmă, vezi tu, nu mi-ar plăcea să spionez doamne respectabile și pe pupilele lor. De ce nu te duci de-a dreptul la doamna Carawood, ca s-o întrebi în

ce afacere a investit averea contesei?

- Pentru că nu mi-ar spune adevărul, și pentru că în felul ăsta i-aș trezi bănuiele. Ideea ta este cu totul bizară.

- Poate... zise John, pe gânduri.

- Atunci... rămîne nu?

- Nu, spuse John, categoric.

- Dacă ai fi un afemeiat, te-aș bănuie că te-ai îndrăgostit de Maria, observă Julian, în batjocură.

- Însă nu sînt un afemeiat, iată, conchise John, deschizînd ușa vizitatorului său.

Capitolul V

Zi și noapte, un cuvînt o obseda pe doamna Carawood: detectiv! În singurătatea odăii ei, situată deasupra magazinului din Penton Street, ea încercă să afle cheia enigmei. Încă nu ieșise din deruta în care o scufundase descoperirea ei, însă acum era capabilă cel puțin să reflecteze. Un lucru era sigur: acest tînar trebuia cîștigat cu orice preț cauzei sale. Dar cum să ajungă aici?

Maria îi plăcea, era evident. Doamna Carawood surprinsese privirea admirativă în care el o învăluisese pe fată. Fața lui deschisă îi inspira încredere, și totuși, nu era nici o îndoială, venise la Cheltenham anume ca s-o vadă pe Maria. Pentru cine lucra el? Maria era singura reprezentantă a familiei Fioli... Poate că, totuși, avea rude care să-și fi reamintit dintr-o dată?... La gîndul acesta, doamna Carawood tresări.

Dacă alții plăteau un detectiv ca să-i pătrundă secretul, de ce n-ar face și ea la fel ca să-și lăpere?

Lunea trecută, omul ei de afaceri făcuse întîmplător aluzie la agenția "*Frații Morlay*" și se exprimase în termeni foarte elogioși în privința integrității directorului ei. Hotărît lucru, era omul care-i trebuia. Decizia fu repede luată. Nu șovăi să intre în gura leului, ca să o ia, într-un fel, înainte.

A spune că John Morlay fu surprins atunci cînd servitorul său îi aduse cartea de vizită a doamnei Carawood ar însemna să dăm o imagine nesatisfăcătoare a sentimentului său. Împinse cît colo dosarul pe care se pregătea să-l examineze și se ridică spre a ieși în

întîmpinarea vizitatoarei lui.

- Ce fermecătoare surpriză! zise el, strîngînd mîna pe care i-o întînsese vîrstnica doamnă.

Buzele doamnei Carawood erau uscate. O lungă bucată de vreme se simţi incapabilă să pronunţe cel mai mic cuvînt.

- Am... venit să vă văd... pentru o afacere, blîngui ea.

- Oh! făcu John rîzînd, pe cînd îi întindea un scaun. Regret pentru dumneavoastră, căci aceasta mă îndeamnă să cred că sînteţi victima unei escrocherii, asemenea tuturor clienţilor mei.

- Nu, zise ea, dînd negativ din cap. Mă măgulesc a crede că ştiu să mă apăr de escroci.

Tonul niţel vanitos, pe care făcu aceasta declaraţie, arăta ca era mîndră de simţul ei de afaceri.

- Nu, reluă ea. Am venit să vă vorbesc de...

Se întrerupse o clipă apoi termină:

- ...de domnişoara.

- De contesa Fioli?

Doamna Carawood aprobă cu o mişcare a capului.

- Sper să n-aibă necazuri grave? întrebă John.

Vîrstnica doamnă păru să stea pe gînduri un moment, apoi spuse apăsător:

- Vedeţi, eu sînt tutoarea contesei Maria Fioli. Avea cîteva săptămîni cînd i-a murit mama...

- Sînteţi văduvă, presupun.

- Da, sînt văduvă. N-am pe nimeni căruia să-i pot destăinui ceea ce vreau să vă spun, domnule Morlay. Mi-am dat seama dintr-o dată că o femeie singură are nevoie să fie susţinută...

Tăcu din nou. Se pregătise pentru această întrevvedere, însă cuvintele nu-i veneau. Argumentele pe care le strînsese i se păreau acum inconsistente...

- Am... am nevoie de cineva care să supravegheze, să-i apere interesele, zise ea dintr-o suflare. Cineva căruia să-i pot cere un sfat la nevoie... şi m-am gîndit la dumneavoastră.

John Morlay fu uluit. Această propunere era într-adevar ultima care i-ar fi trecut prin minte.

- Nu vă înţeleg prea bine, spuse el ascunzîndu-şi uimirea.

- Ba da, mă înţelegeţi, protestă cu încăpăţinare doamna Carawood. Din moment ce alţii vă plătesc ca să anchetaţi în privinţa ei...

- Vă cer scuze, spuse John Morlay, întrerupînd-o. Nimeni nu

m-a plătit niciodată pentru asta. Pur și simplu, curiozitatea mi-a fost stîrnită de anumite zvonuri...

Înzestrată cu o intuiție foarte ascuțită, doamna Carawood ghici numaidecît adevărul; o asemenea propunere trebuie că-i fusese făcută lui John Morlay, dar fără îndoială că el o respinsese.

- Nu m-am exprimat bine, vă rog să mă scuzați. Vedeți, eu nu sînt decît o femeie simplă, fără studii. Totuși, nu cred că ceea ce vă cer ar fi nedemn de un gentleman. Poate că mă înșel, făcîndu-mi ideile astea, însă mă cunosc: cînd îmi pun ceva în gînd, n-am liniște pînă nu obțin ce vreau. Ori, mi-a intrat în cap să-i dau pupilei mele un protector... Pot plăti, domnule Morlay... Nu-s lipsită de mijloace.

John Morlay se răsturnă în fotoliul său, ca să-și observe mai bine interlocutoarea.

- Cred că de data asta încep să vă înțeleg, zise el încet. Din nenorocire, sarcina pe care vreți să mi-o încredințați nu intră tocmai în specialitatea mea. Știu că alți detectivi se ocupă cu acest gen de misiuni, dar în ceea ce mă privește, m-am specializat într-o ramură diferită.

Văzu că ea pălea, însă continuă imperturbabil:

- Dimpotrivă, dacă nimic nu împiedică, și dacă asta n-o stingherește pe contesa Fioli, aș fi fericit să-i pot servi de protector onorific, ca să zic așa.

- Altfel zis, vreți într-adevăr să faceți ceea ce vă cer, dar cu condiția de a nu lua bani.

- Exact, conveni John Morlay, surîzînd.

Doamna Carawood dădu din cap, cu un aer hotărît.

- Nu, așa ceva nu este posibil. În mod absolut, nu pot să vă cer să lucrați pentru mine gratuit. Asta mi-ar da impresia că...

Nu-și găsi cuvintele cu care să-și exprime gîndul.

- ...că nu stăpîniți situația, sugeră John. Copilării! Credeți că i-ar fi pe plac contesei Fioli să aibă un prieten salariat?

Acest argument o găsi pe doamna Carawood nițel descoperită.

- Maria n-ar fi contrariată, din moment ce eu țin la lucrul acesta. Ei bine, domnule Morlay, refuzi mai departe?

Lui John Morlay i-ar fi fost din cale afară de greu să explice ce-l împinsese să accepte această misiune extravagantă, căci darul de convingere al doamnei Carawood nu juca, în mod sigur, în această împrejurare, decît un rol secundar. Fapt e că, spre propria-i surpriză, detectivul se auzi spunînd:

- Nu, nu refuz. Vreți să-mi spuneți în ce va consta, propriu-zis, sarcina mea?

Asupra acestui punct, doamna Carawood era foarte hotărâtă.

- Maria se va duce să locuiască în casa ei de la Ascot, timp de câteva luni. Evident, n-are să se înmormînteze acolo, și se va duce deseori la Londra. Aș vrea să vă cer să o întovărășiți în timpul acestor deplasări. Vedeți, am presentimentul - un presentiment stupid, poate, - că i se pregătesc micuței Maria niște necazuri. Și nu voi fi liniștită decît dacă știu că un om demn de încredere veghează asupra ei.

Propunerea era ciudată. De fapt, i se cerea nici mai mult nici mai puțin decît să scoată în lume o tînără pe care de-abia o cunoscuse. Suficiente motive să revolte un detectiv serios. Totuși, John Morlay acceptă plin de zel să se preteze acestui plan extravagant.

Satisfacția doamnei Carawood, după ce se despărți de John Morlay, era amestecată cu o vagă neliniște. În orice caz, nu era nemulțumită că îndepărtase, cel puțin pentru un timp, pericolul ca secretul ei să fie dezvăluit și că-și făcuse un aliat dintr-un probabil dușman.

Sosită la magazinul ei din Penton Street, doamna Carawood îl găsi acolo pe Fenner angajat într-o violentă discuție cu Herman.

Fenner era tîmplarul casei. Era un bărbat bondoc, al cărui păr negru se despărțea în două șuvoaie, chiar deasupra frunții, ca un val întunecat ce tocmai se izbește de stîncile abrupte ale unei faleze. Privirea lui furioasă îi dădea un aer destul de aparte, ce se potrivea de minune cu convingerile anarhiste pe care le avea. Se lansa cu plăcere în discursuri înflăcărâte în care-i destina gheenei pe nobili și pe alți mai mari ai acestei lumi, cu o sinceritate pe care unii i-o puneau cîteodată la îndoială. Serile își exercita, de obicei, talentele de orator demagog în reuniuni publice, cînd nu improviza vreun discurs în aer liber, după obiceiul pămîntului. Nu disprețuia nici să ia drept tribună odăița din fundul magazinului de pe Penton Street. De cînd doamna Carawood îl angajase să pună lambriurile în magazinul ei, putea fi văzut zilnic în acest templu al modei la prețuri rezonabile, iar victima lui de predilecție era Herman, brațul drept al patroanei.

- Bună ziua, doamnă Carawood, zise Fenner. Ați întîrziat și e păcat. Tocmai îi dovedeam lui Herman, negru pe alb, că toți bogătanii sînt niște destrăbălați et company. Bogăția conține un

ferment de putrefacție morală...

- Ai face mai bine să-l lași în pace pe Herman, spuse doamna Carawood. Cît privește bogăția, m-ar lua gura pe dinainte să-ți spun că ai șase sute de lire cont în bancă. Pentru început, nu e așa de rău.

- Tot atîția bani smulși de la bogătași, lucru cu care mă mîndresc. Și pe urmă, la mine, nu e vorba de bogăție, ci de economii.

- Ha, ha! rîse Herman cu o voce cavernoasă.

Fenner îl fulgeră cu privirea, dar nu mai zise nimic.

Capitolul VI

În seara zilei următoare, John Morlay trecu prin fața magazinului din Penton Street. Ar fi trecut, fără îndoială, mai departe, fără să se oprească, dacă o rază de lumină, strecurată printre stori, nu l-ar fi invitat să sune. Doamna Carawood veni să-i deschidă ușa, cu o carte în mînă. Era cît se poate de limpede că tocmai își procurase urmarea unuia din acele romane cu episoade multiple, care alcătuiesc hrana spirituală a atîtor femei din popor.

Puțin surprinsă de sosirea acestui oaspete neașteptat, ea puse cartea într-un raft.

- Văd, doamnă, că sînteți o cititoare pasionată. Ce bine vă înțeleg!

- Oh! făcu ea tulburată, cu siguranță că nu citim aceleași cărți...

- Nu trebuie să băgați mîna în foc, doamnă. Ador romanele de aventuri... și, pe scurt, aventurile.

La drept vorbind, vizita lui John Morlay n-avea un scop precis, dacă nu dorința, pe jumătate inconștientă, de a o revedea pe Maria. Se feri însă să-i pomenească numele și vîrstnica doamnă nu făcu nimic să-l încurajeze. Asupra acestor împrejurări, Herman apăru în prag, purtînd o tavă cu gustările pentru ceai.

- Beau ceai la orice oră, spuse ea, pe un ton de scuză.

John se grăbi să afirme că această băutură părea să convină în toate împrejurările. Se decise, în fine, să-i pună doamnei Carawood o întrebare concretă:

- Aveți proiecte precise privind viitorul pupilei dumneavoastră?

Ea dădu din cap, vizibil jenată.

- Nu, și din cauza asta mă zbucium. Trebuie să-i găsesc o ocupație contesei Fioli, inactivitatea nu e bună pentru fete tinere... Mai cu seamă când ești înzestrată, cum e ea. Sînt sigură că ar putea scrie romane, că ar putea deveni "*literată*".

- Cariera de femeie de litere ar ispiti-o pe d-ra Fioli?

Doamnei Carawood îi fu rușine de a nu fi găsit ea însăși termenul de "*femeie de litere*", care-i păru infinit mai frumos decît acela de care se slujise, și se înroși. Asemenea tuturor celor lipsiți de carte și care regretă faptul acesta, atribuia tuturor interlocutorilor săi aluzii jignitoare la inferioritatea ei intelectuală.

De îndată ce venea vorba de pupila ei, reticența făcea loc unei mari volubilități. Îi plăcea grozav să evoce copilăria Mariei și succesele acesteia pe lîngă trecătorii ce nu scăpau niciodată ocazia să întoarcă capul, atunci cînd trecea.

- Ar fi trebuit s-o vedeți, cu buclele și cu funda mare albă în păr! Un îngeraș, ai fi zis! Avea un landou care costase douăzeci de lire, căptușit cu piele din Rusia, în afara capotei, care era dublată cu mătase roză, mai întîi fiindcă pentru fetițe se folosește totdeauna culoarea roz, pe urmă deoarece...

Continua să flecărească, cu un aer înduioșat, iar John Morlay o asculta cu un interes ce nu slăbea. Tot ceea ce o privea pe tînăra fată de pension, a cărui frumusețe pură îl impresionase atît de viu, îl pasiona.

- Sînteți căsătorit? îl întrebă de-a dreptul, doamna Carawood.

- Nu. De ce? Vă supără că sînt celibatar?

- Adică... În fine, cînd ai de-a face cu un gentleman, asta n-are mare importanță. Evident, gurile rele ar putea găsi ceva de zis în legătură cu combinația asta... să dai însoțitor unei fete tinere un celibatar... dar, cum tocmai spuneam, din fericire sînteți un gentleman.

- Dacă înțeleg bine, nu intră anume în atribuțiile mele să mă îndrăgostesc de domnișoara Fioli, spuse John Morlay, silindu-se să zîmbească.

Doamna Carawood își plecă fruntea, fără să răspundă.

- Ei bine, dacă acest accident ar fi să se producă, am să v-o spun verde. Nu e însă nici o primejdie, voi încerca să-mi amintesc

mereu că domnișoara Fioli este... clienta mea.

Doamna Carawood scoase un lung suspin.

Problema aceasta îi stătea pe inimă, însă nu îndrăznise s-o abordeze în timpul primei conversații cu detectivul. În ochii ei era inevitabil ca toți bărbații tineri să se îndrăgostească de pupila ei, iar detectivul nu putea scăpa acestei reguli.

John Morlay părăsi magazinul din Penton Street cu senzația vagă de a fi comis o fraudă. Își sugrumă însă repede vocea conștiinței. Destinul îi condusesese barca fără să-l consulte; se simțea puțin vexat pe această împrejurare, însă numai puțin, pentru că prin această bruscă mișcare de cîrmă luase direcția către o stea strălucitoare care se numea Maria Fioli.

Capitolul VII

Părăsind pentru totdeauna Colegiul din Cheltenham, Maria Fioli nu-și putea înfrînge un sentiment de tristețe. Desigur, ea abandona fără să regrete prea mult viața monotonă și trudnică, pe care o dusesese în această respectabilă instituție, însă îi era puțin teamă în privința viitorului.

Așezată într-un colț al compartimentului de clasa întâia, începu să frunzărească distrată revistele cu care se echipase pentru călătorie. Apoi scoase din geantă o scrisoare pe care o primise chiar înaintea plecării ei din Cheltenham. O parcursese în graba plecării și simțea acum dorința să o recitească. Semnătura îi evoca în minte o siluetă masculină pe care privirea ei se așezase deja în două rînduri. John Morlay nu era un bărbat pe care tinerele fete să-l uite cu ușurință. Nu era, firește, ceea ce se numește de obicei un seducător, dar tocmai de aceea seducea mai sigur. Apariția lui în sufrageria colegiului o mirase mult pe Maria. Scrisoarea aceasta îi furniza acum cheia enigmei. O citi, cu obraji puțin colorați de emoție.

"Scumpă domnișoară,

Dacă nu cumva doamna Carawood mi-a luat-o înainte, trebuie să-vă anunț o noutate care vă va face să surîdeți sau să încruntați din sprâncene, după dispoziție. Am tocmai deosebita onoare și marea plăcere de a fi numit îngerul dumneavoastră păzitor, sau prietenul

dumneavoastră "oficial", alegerea termenului pentru desemnarea funcției mele fiind la voia dumneavoastră.

Întru în serviciu chiar de astăzi și prima mea acțiune în această calitate va consta în a vă aștepta la gara Paddington, la sosirea dumneavoastră la Londra. Pe urmă, voi fi umbra dumneavoastră în timpul șederii dumneavoastră la Ascot, o umbră discretă și sper că puțin împovărătoare. Vă voi însoți, de asemenea, în lume, la bal, etc, cu toate că n-am încă pe deplin vârsta unui însoțitor pentru tinerele fete. Mă măgulesc însă cu ideea că voi ști să îmbătrânesc după voință și nădăjduiesc să fiu la înălțimea misiunii mele. Prin urmare este poate preferabil să nu ating decât cu intermittențe vârsta respectabilă, în treacăt vă voi putea servi ca dansator, în cazul în care nu veți avea cavaleri, ipoteză de altfel incredibilă. Totuși, ca să fiu pregătit pentru orice eventualitate, mă inițiez de pe acum în pași de dans, avînd drept parteneră un scaun. Vă las să vă imaginați consternarea servitorului meu care-mi urmărește evoluțiile neîndeminate prin gaura cheii!

Pentru că sînt la capitolul confidențe, vreau să vă fac o mărturisire gravă: sînt detectiv. Și cum de acest cuvînt se leagă un sens puțin cam romanțios, țin să vă feresc de greșală, în cazul în care m-ați lua drept unul dintre acei eroi moderni, urmași în linie dreaptă ai cavalerilor din Evul-Mediu. Nu descopăr asasini, analizînd scrumul de țigară și nu dejoc comploturi internaționale. Sînt reprezentantul cel mai banal al poliției private, iar principalul meu colaborator nu este un medic legist, ci un expert contabil. Da, domnișoară, o mărturisesc, roșu de rușine, sînt un detectiv "comercial".

Doamna Carawood a considerat că aveți nevoie de protecție. Nu-mi aparține să judec cît de bine este fondată această opinie. Veți fi deci apărată. Mai cu seamă, să nu vă fie teamă de mine. Căci, dacă mi se va întîmpla într-o zi să vă iau mîna, nu va fi pentru a vă ridica amprente digitale, ci ca să depun o respectuoasă sărutare, așa cum o fac de pe acum, în gînd.

Al dumneavoastră devotat,
John Morlay"

Maria citi și reciti scrisoarea, al cărei ton hazliu o amuza. Decizia tutearei sale nu o surprinse. Știa că e de o prudență exagerată în tot ce o privea. Cît privește alegerea făcută, nu putea decât s-o aprobe. John Morlay era un tînăr fermecător, un însoțitor ideal.

La coborîrea din tren prima persoană pe care o văzu fu John Morlay.

- Nici o tentativă de răpire, în timpul voiajului? se informă el cu un aer grav.

- Nu, din păcate, răspunse fata rîzînd. Mi-e teamă că n-am să vă ofer deloc posibilitatea de a vă exercita talentele. Nimeni nu-și dă silința să mă răpească.

- Aici vă înșelați, observă detectivul, fără să renunțe la aerul său demn. Veți fi numaidecît răpită și dusă cu forța... într-un salon de ceai.

- Nu opun nici o rezistență, răspunse Maria, amuzată.

Luară loc în Fordul detectivului și douăzeci de minute mai târziu degustau o oranjadă într-un chioșc de verdeață, în plin Hyde Park.

- Sînteți bun prieten cu doamna Carawood, nu-i așa? întrebă tînăra.

- În unele momente, o consider ca pe propria-mi soră, răspunse John cu umor.

- Nu, serios, protestă Maria, trebuie să vă cunoașteți foarte bine, ca să vă încredințeze o misiune atît de importantă.

- Nu! De ce? Doamna Carawood e un psiholog experimentat, vede numaidecît cu cine are de-a face.

- ...Și a înțeles că erați predestinat să jucați rolul de paznic personal pe lîngă o fată fără apărare.

- Întocmai. Ca să vă spun totul, ea mi-a deschis ochii asupra adevăratei mele vocații.

În ciuda tonului său glumeț, John se simțea puțin nervos. Conștiința continua să nu-i dea pace.

- Îl cunoașteți pe Julian Lester? întrebă, fără să mai ocolească. Ea ridică spre el o privire mirată.

- Bineînțeles. De ce? O știți bine, de altfel, fiindcă el ne-a prezentat. E un bărbat gentil, nu-i așa?

- Foarte, zise John Morlay fără convingere. Sînteți în corespondență?

Fu singur uimit de propria-i îndrăzneală. Privirea surprinsă a Mariei îi arăta dealtfel cît de deplasată îi fusese întrebarea.

- De către cine-mi este pusă întrebarea? întrebă ea. De către prietenul meu John sau de către detectivul Morlay?

- De către apărătorul tău oficial, Maria, dacă-mi permiți să-ți spun pe nume. Unul din atributele mele constă într-adevăr în a te

orienta în alegerea prietenilor, sarcină într-un totu delicată.

Nu izbutea să-și ia privirile de pe fata a cărei frumusețe îl subjuga. Părul ei, ochii ei albaștri, tenul de piersică, gura sa fermecătoare și umedă, toate acestea îl aduceau într-o stare de incântare ce-i paraliza spiritul critic.

Maria începu să-i vorbească despre pension, despre profesorii ei, despre gălăgia din sala de mese și despre succesele ei școlare.

Renunțând să lupte împotriva fascinației pe care o exercita asupra lui, el o asculta sau mai degrabă visa la sunetul vocii ei bine timbrate, dar cu intonații încă copilărești.

În fine, se ridică fără tragere de inimă și se hotărî să-și conducă partenera la Penton Street.

- Fără glumă, spuneți-mi dacă o cunoașteți bine pe Nanny? insistă Maria.

- Pe doamna Carawood? Sincer, nu. Am văzut-o pentru prima oară alaltăieri, la Cheltenham.

Tinăra fată scoase un suspin.

- Este foarte bună, dar nu-și poate închipui că nu mai sînt un copil. Cel mult dacă poate admite că umblu singură! Dar e adevărat că n-am dreptul să mă plîng. A fost totdeauna așa de bună cu mine. Nu știți cît de mult îi datorez. Căci, vedeți, domnule Morlay...

- Spune-mi de-a dreptul John.

- Ei bine, John, nu poți să ghicești tot ce-a făcut ea pentru mine... Am impresia că nu sînt așa de bogată cum cred unii...

- Ce te face să crezi că ești considerată bogată?

- Nu știu... Mi-am dat seama, de cîtăva vreme, că mi se atribuie nu știu ce avere. Julian, mai cu seamă, m-a întrebat ieri dacă nu știam în ce afacere s-a investit capitalul meu. Mi-a recomandat chiar cu căldură acțiunile societății... nu-mi mai amintesc cum îi zice.

- Și ce te face să crezi că nu ești bogată?

- Fiindcă, dacă aș fi, Nanny mi-ar fi spus-o cu siguranță. Oh! N-am nici o grijă! Mulțumită generozității ei, pînă azi n-am dus lipsă de nimic!

Vocea îi tremura ușor. John o asculta în tăcere.

- Te-ar necăji mult, dacă n-ai fi bogată?

- Puțin. Însă numai pentru că asta m-ar pune în imposibilitatea de a-mi plăti datoria de recunoștință față de Nanny. Uite, tocmai a cumpărat pentru mine o vilă la Ascot. E o cheltuială foarte mare!

Oh! Sînt sigură că, fără mine, ar fi putut să se retragă la țară, în loc să se ocupe de toate magazinele astea. Căci să nu-ți închipui că tot comerțul ei e o sinecură.

- Ai încercat să-i vorbești?

- O singură dată, însă am avut impresia că am jignit-o. S-ar zice că-și face un punct de onoare în a da impresia că am avere. Are oare aceasta atîta importanță în viață?

- Mai mult decît îți închipui, spuse John Morlay. Cel puțin pentru unii dintre prietenii tăi...

O vie surpriză se așternu pe trăsăturile tinerei fete. Înțelesese la cine făcuse aluzie.

Demnul reprezentant al agenției de poliție particulară John Morlay, rușinat de ceea ce tocmai făcuse, se înroși ca un licean prins cu mîta în sac.

Capitolul VIII

Chiar pentru apropiații ei, doamna Carawood era un veritabil sfînx. Nimeni, bunăoară, nu știa propriu-zis de ce-și stabilise ea cartierul general în modesta prăvălie din Penton Street, atunci cînd conducea magazine mult mai elegante, în cartiere mai bine cotate.

Doamna Carawood părea a-și fi stabilit misiunea de a pune șicul și moda la îndemîna tinerelor de condiție modestă. Mulțumită ei, fetele care serveau la restaurante, vînzătoare din magazine și simple muncitoare puteau arbora copii fidele după capodoperele croitoriei de lux, pe care surorile lor mai norocoase le purtau la reuniunile mondene. Această operă de înaltă filantropie era totodată o excelentă afacere, iar doamna Carawood dobîndise chiar, în cursul lungii ei cariere, convingerea că acea clientelă în care se specializase valora mult mai mult, în toate privințele, decît a femeilor din lumea mare, rele platnice și greu de mulțumit. Tinerele fete cărora le împodobeau frumusețea, o credeau pe cuvînt, fără să ceară să vadă o sută de modele, înainte de a alege unul și mai cu seamă plăteau pe loc.

Succesul stabilimentului doamnei Carawood se datora în parte prețurilor ei calculate cu grijă și bătînd toate recordurile

ieftinătății. A vinde cu trei lire o rochie care costa cincisprezece într-un magazin din Bond Street era un veritabil pariu. Doamna Carawood îl câștiga mulțumită unor aprige tocmele cu furnizorii ei și unei contabilități extrem de precise pe care o controla ea însăși.

Toată lumea recunoștea doamnei Carawood calități de femeie de afaceri de prim ordin, dar nimeni nu se putea lăuda că a trecut prin zidul vieții ei private. Avea măcar așa ceva?

Herman era poate singurul din lume care ar fi putut furniza câteva indicații asupra ceea ce era existența doamnei Carawood în afara activității ei profesionale. Astfel, știa că ea "consuma" romane de aventuri și de dragoste într-o viteză impresionantă și că se lăsa, cu plăcere, în voia viselor. I se întâmpla să petreacă o oră întreagă în fotoliul ei, într-o stare care nu era încă aceea a somnului, dar care nu mai era nici tocmai cea de veghe. Se vedea atunci cum mișca buzele, însă cum nici un sunet nu acompania această mimică, Herman însuși ignora sensul interminabilelor monologuri pe care le debita ea de-a lungul acestor reverii. Nu se îndoia însă că patroana lui rămânea, chiar în timpul acestor transe, o creatură de excepție. Căci este cazul s-o spunem, în ochii lui Herman doamna Carawood nu-și avea egalul, nici printre cei vii, nici printre morți.

De altfel, de când Maria părăsise Colegiul, nu-i mai ardea doamnei Carawood de visare. Însăși chestiunea modelelor de toamnă pentru magazinele sale, trecuse pe planul doi. Făcând excepție de la regulă, abandonase orice inițiativă șefilor de sucursale, spre a se consacra mai amănunțit instalării pupilei sale.

Aceasta acceptase cu multă filosofie aranjamentul încheiat cu John Morlay.

- Dacă ție-ți face plăcere, Nanny, vreau și eu. Dar chiar crezi că sînt în primejdie? Încearcă cineva să-mi facă rău?

- Nu, răspundea laconic vîrstnica doamnă.

- Știi să am dușmani? urmă tînăra fată.

Doamna Carawood se făcu stacojie.

- Ce întrebare, Maria! Cine ți-a băgat în cap asemenea idei?

- Nimeni, glumesc. În ceea ce-l privește pe domnul Morlay într-adevăr nu văd vreun inconvenient în faptul de a-mi ține companie. E un băiat fermecător... mai fermecător decît Julian, care e un nesărat. Aș fi de rea credință să mă plîng că mă apără un tînăr atît de înzestrat cu fel de fel de calități și ale cărui purtări sînt așa de... părintești.

Tăcu o clipă, apoi, fără tranziție, întrebă:

- Nanny, cum era tatăl meu?

- Tatăl tău, Maria...? făcu doamna Carawood, nițelul tulburată... Ei, bine... Ce întrebare bizară!

- De ce bizară? E așa de uimitor să te interesezi de propriul tău tată? Ai o fotografie de-a lui?

Așezată pe brațul unui fotoliu, Maria lăsa să-i rătăcească privirile pe strada însorită.

- Mă gândesc adesea la el. Nu știa să vorbească englezește, nu-i așa? S-a născut cu adevărat la Roma? Cîteodată încerc să-mi imaginez casa strămoșilor mei. Vreo locuință veche și dărăpănată, plină de armuri antice...

- În orice caz, sigur e că nu seamăna deloc cu mica tă vilă din Ascot, observă doamna Carawood, ca să schimbe vorba.

Maria ignora că tutoarea ei avea reputația unei persoane extraordinar de reticente, altfel ar fi fost, fără îndoială, izbită de modul în care ocolea întrebările privitoare la trecutul ei. Doamna Carawood nu-i vorbea, de asemenea, niciodată, nici despre afacerile, nici despre situația ei financiară. De altfel, Mariei nu-i lipseau banii și avea chiar un cont personal în bancă, alimentat cu regularitate de doamna Carawood.

Raporturile între tutoare și pupilă erau foarte afectuoase. În intimitate, doamna Carawood o chema pe nume pe tînăra fată, dar în prezența altora făcea să răsune titlul de contesă. Dăduse întotdeauna dovada unei indulgențe fără margini față de capriciile Mariei și n-o certase decît o singură dată.

Acest episod se desfășurase cîteva zile după întoarcerea Mariei de la Cheltenham. Amîndouă își petrecuseră după-amiaza bătînd magazinele și se întorseseră foarte tîrziu în Penton Street, frînte de oboseală. Herman primi de la patroana lui permisiunea de a ieși și profită de ea ca să se ducă la cinematograful. După cină, doamna Carawood urcă în odaia Mariei ca să inspecteze garderoba, în timp ce tînăra se instala în biroul prăvăliei, spre a scrie prietenelor ei de la Colegiu. Era acolo de cîteva minute, cînd se auzi soneria de la ușa din spatele magazinului. Doamna Carawood o avertizase anume că, într-un asemenea caz, ea nu trebuia decît să o cheme, dar, pe moment, Maria pierdu din vedere lucrul acesta. Se duse la ușa și o deschise. În prag stătea un bărbat cu o scrisoare în mînă.

- Dumeavoastră sînteți doamna Carawood? întrebă el în

șoaptă, pe un ton misterios. A lăsat asta, astă-seară și cere un răspuns pentru mâine dimineată. O să trec din nou, la orele opt.

- Nu sînt doamna Carawood, răspunse Maria, dar am să vă fac comisionul.

Bărbatul păru neplăcut surprins.

- Bine, zise el. Nu uitați însă să-i dați asta și să-i repetați exact ceea ce v-am spus.

Maria închise ușa după ciudatul vizitator și aruncă o privire pe plic. Adresa purta numele doamnei Hoad și era scrisă de o mîină lipsită de experiență. Într-un colț, ea citi cuvîntul "urjent", cu j!

Doamna Hoad? Omul greșise adresa. Maria alergă la ușă, o deschise din nou, însă mesagerul dispăruse. Poate că în plic mai era încă unul cu adresa exactă? Maria se pregătea să desfacă scrisoarea, cînd apăru doamna Carawood.

- Ce s-a-ntîmplat? întrebă ea pe un ton pe care pupila ei nu-l cunoștea.

Și, fără să mai aștepte răspunsul, smulse plicul din mîna fetei, care rămase uluită. Văzu adresa și se înroși de minie.

- Maria, îți interzic să deschizi scrisori care nu-ți sînt adresate. Să nu mai faci asta niciodată!

Și urcă în grabă scările, ducînd scrisoarea adresată doamnei Hoad.

Capitolul IX

Inspectorul Pickles era omul cel mai nepunctual din lume. Nu sosea niciodată la timp la întîlniri și, chiar convocat de superiorii lui, se prezenta în fața lor cu o întîrziere considerabilă. Dar, dacă-și lăsa prietenii să aștepte zadarnic, credea că se răscumpără în ochii lor, dînd buzna peste ei cînd îi venea lui, adică în momente cît se poate de nepotrivite.

În ziua aceea, John Morlay era ocupat, în biroul lui, cu lectura almanahului Gotha², cînd vizita inopinată a prietenului său de la

² Almanah cuprinzînd, în ordine alfabetică, numele familiilor aristocratice.

Scotland Yard îi întrerupse studiul genealogic al personalităților de neam mare de pe continent.

"*Boabă de mazăre*" aruncă o privire pe lucrarea ce reținea atenția detectivului particular.

- În cazul în care cauți numele proprietarului posibilului câștigător al curselor din Ascot, te pot scuti de treaba asta. Cunosc vedetele trapului pe de rost.

- Ca și pe vedetele din lumea-borfașilor, fără îndoială, făcu John Morlay, închizînd almanahul.

"*Boabă de mazăre*" era un partizan înfocat al încurajării rasei cabaline prin mijlocirea competițiilor mondene și lectorul asiduu al tuturor jurnalelor specializate în această ramură particulară a sportului.

Era o adevărată pasiune, ceea ce nu-l împiedica să scoată profituri însemnate din cunoașterea cailor, în ciuda interdicției de a face pariuri, care-i lovește pe membrii poliției.

Fără să mai aștepte să fie invitat, "*Boabă de mazăre*" se instalează în fotoliu și luă o țigară din cutioara de pe birou.

- A fost cît pe ce să-l prindem asupra faptului, noaptea trecută, zise el.

- Pe cine? întrebă John, umplîndu-și pipa.

- Pe tipul pe care-l numesc ziarele "*Pisica Solitară*"³, solitar atît din pricina obiceiului de a lucra singur, cît și din cauza slăbiciunii lui pentru diamante și alte pietre asemănătoare, iar mîță, din pricina talentului său cu totul deosebit de a luneca pe streășini.

- Ah! Vorbești de spărgătorul acela de la Ascot. Cum poți fi însă sigur că e vorba de "*Pisică*"? Mai sînt o duzină de hoți care să fi putut da lovitura.

- Nu, nu-s decît trei, dintre care unul e la spital, iar altul la răcoare. Am îndepărtat toate posibilitățile celelalte, printr-un proces de eliminare.

- Îmi place grozav termenul ăsta doct, observă John.

"*Boabă de mazăre*" lansă rotocoale de fum în tăcere, cu un aer inspirat.

- Nu e, de altfel imposibil, să fie vorba de o femeie, zise el.

- Ia te uită! Cum așa?

3) Solitar înseamnă și diamant montat singur.

- Spărgătorul a fost cît pe ce să fie prins de paznicul de noapte al casei Cretcher, din Bond Street. Surprins, a scos un țipăt...

- Și nu era vocea unui bărbat?

- Ba da, zise "*Boabă de mazăre*". Însă gardianul o ține sus și tare că acest personaj mirosea a parfum.

- Sînt și bărbați care se parfumează, remarcă John.

- Asta am spus numaidecît, făcu inspectorul. În general, bătrîne, nu-ți chinui creierul, toate sugestiile pe care le-ai putea face au și fost formulate.

- Liniștește-te, nu pretind să-l concurez pe cel mai celebru copoi al Scotland Yard-ului, care mă onorează cu prietenia lui, glumi John.

- Nici n-ai ajunge! zise "*Boabă de mazăre*" cu un aer superior. Vorba e că păsărica noastră și-a luat zborul, lunecînd pe streșină. La început s-a crezut că n-avusese timp să ia ceva, dar, în dimineața aceasta, proprietarul a constatat dispariția unui safir mare, dintr-una din vitrinele sale.

- Un fleac! zise John.

- Opinia publică se neliniștește. Totuși, jurnalele au specificat limpede că afacerea e în mîna mea și că se poate avea încredere în mine. Nu sînt un fitecine. Dacă ar fi existat cea mai mică posibilitate de a-l aresta, ar fi deja în cătușe. Există întotdeauna inși care refuză evidența și un imbecil chiar și-a intitulat articolul, într-un ziar de dimineață, "*Ne întrebăm la ce servește poliția*". Se crede tare de tot, publicînd lista spargerilor "*clasate*". Fiindcă veni vorba, o cunoști pe doamna Carawood?

John Morlay îl privi ca trăsnit.

- Doamna Carawood? Sigur că o cunosc. Este... cum să zic, clienta mea.

- Stăpînește o avere frumușică, zise "*Boabă de mazăre*". Sau, cel puțin, așa ar trebui, logic, să fie.

- Ce-mi tot spui acolo? Nu cumva, din întîmplare, o bănuiești pe doamna Carawood că ar fi una dintre "*pisici*"?

Spre marea lui surprindere, răspunsul lui "*Boabă de mazăre*" nu constitui o negație categorică.

- Fapt e că are o grămadă de bani, mai mulți decît i-ar putea oferi comerțul cu rochii ieftine. Trebuie să aibă o ocupație secundară mai lucrativă.

- Dar nu vrei, oricum, să spui că această ocupație secundară sînt spargerile! protestă John indignat.

- Nu insinuez nimic. Numai că mi se pare bizar faptul că se duce la Anvers de două ori pe an. Respectabilul oraș Anvers n-a trecut niciodată drept centru al modei, dimpotrivă, a fost întotdeauna capitala tăietorilor de diamante.

- Bați câmpii, bătrîne Pickles, zise John. Nu știu dacă doamna Carawood face călătorii la Anvers, dar dacă e așa, are fără îndoială excelente motive ca s-o facă. Bănuielile tale sînt pur și simplu grotești.

- Nu sînt bănuieli, răspunse cu demnitate inspectorul Scotland Yard-ului, ci o simplă ipoteză, un produs spontan al undelor mele cerebrale. Uită, dragă John, că prin asemenea străfulgerări se manifestă veritabilul geniu. Evident, doamna Carawood nu corespunde ideii pe care în mod obișnuit ți-o faci despre un spărgător. Dar ce are a face? Răufăcătorul cel mai înveterat pe care l-am întîlnit în cursul carierei mele, destul de lungă, a fost o criminală, o tinăra femeie blondă cu privire angelică, ce și-a otrăvit mai întîi fratele, apoi soțul, pentru a se îmbarca pe urmă spre Argentina, nesupărată de nimeni. Aparențele, bătrîne John... Doamna Carawood nu este, în ochii întregii lumi, decît directoarea activă a mai multor case de confecții. Trăiește simplu, cu un sărman imbecil numit Herman, care-i este într-un fel fiu adoptiv... A-propos, ar fi interesant să se descopere cum a ajuns ea să pună mîna pe contesa Fioli.

- "Să pună mîna"? se indignă John. Dar este tutoarea ei, iată. I-a încredințat sarcina asta mama Mariei Fioli.

"Boabă de mazăre" luă un aer dubitativ.

- Toate astea nu mă interesează, zise el, totuși, mărturisește ca e destul de bizar. Tinăra contesă este de fapt foarte drăguță, cred că n-ai să mă contrazici, judecînd după felul în care o priveai, ieri, în gara Paddington.

- Erai și tu acolo? se miră John.

- Sînt pretutindeni și nicăieri, declară cu emfază "Boabă de mazăre". Casa din Ascot are s-o coste pe doamna Carawood ceva biștari pe lună, ca să nu mai vorbim de prețul cumpărării.

- Ca să revenim însă la istoria asta cu spargerea, zise John, ai vreun indiciu oarecare?

- Am mai mult decît un indiciu, o pistă, făcu inspectorul. Dar mă feresc s-o zbier în gura mare. Dacă instinctul nu mă înșală, lucrul e mai simplu decît i-ar trece cuiva prin mînt.

Surise cu îngîmfare. Să-l vezi pe "Boabă de mazăre" surîzînd

era un spectacol atât de rar, încît John Morlay stupefiat, nu-și putea lua privirile de pe el.

- Te duci la petrecere? Întrebă de-a dreptul sub-inspectorul.
- Care petrecere?
- Păi, la Ascot. Se va face inaugurarea. Ești pe lista invitaților.
- De unde naiba știi?
- Crezi că multe se întîmplă fără să am eu habar?

A doua zi dimineată, John primi un telefon de la doamna Carawood. Îi cerea să le însoțească, pe ea și pe pupila ei, la Ascot. Tinărul află, cu aceeași ocazie, că într-adevăr o mică petrecere va avea loc în vilă, în ultima sîmbătă dinaintea începerii curselor din Ascot.

John își dădu deci întîlnire cu cele două doamne, iar acestea îl atraseră într-un mare magazin, unde trebui să se resemneze să asiste la alegerea de porțelanuri și de alte ustensile de menaj. John observă că doamna Carawood nu se zgîrcea la prețuri și că ținea seama cu plăcere de gusturile și de preferințele pupilei sale.

Între două cumpărături, grupul se întîlni "din întîmplare" cu Julian Lester. Tinărul declară că tocmai se despărțise de editorul lui și John își aminti că Lester începuse, cu cîtva timp în urmă, să scrie o lucrare pe o temă puțin cam neobișnuită, pe care nu și-o reamintea cu exactitate.

Dacă John făcea o figură destul de jalnică pe post de consilier al doamnelor în cursul gravelor lor decizii, Julian, în schimb, părea cu totul în elementul lui. Era destul de efeminat ca să simtă o plăcere reală în a scotoci printre obiectele propuse lăcomiei cumpărătoarelor și suficient de estetic pentru a lua inițiativa alegerii. Din acel moment, John Morlay nu mai fu decît o umbră mută și docilă.

Cînd, la ora prînzului, se despărți în sfîrșit de grup, scoase un suspin de ușurare. Maria stăruise să-l ia cu ei, dar el refuzase scurt.

În clubul unde se duse să-și ia prînzul, John îl întîlni pe editorul lui Julian.

- Sînteți pe punctul de a tipări opera domnului Lester? îl întrebă John.

- Operă e mult zis. Am impresia că autorul e la pagina a zecea a manuscrisului său. Între noi fie spus, afacerea asta are să-l coste scump. De pe acum a cheltuit mai mulți bani cu documentarea, decît va scoate pe cartea lui.

- Dar care e, la urma urmei, subiectul acesteia? Istoria modei?
- Dracu' să mă ia, dacă știu ceva. Totul a început cu o istorie a castelurilor engleze. Ultima oară mi-a vorbit de descoperirile sale revoluționare privind donjonurile și cred chiar că îl interesează mai cu seamă închisorile medievale. La drept vorbind, nu-i cer prea multe referințe, fiindcă nici el nu-mi cere bani. Discreție contra discreție, he, he!

- Totuși, ar avea nevoie de bani, sugerează John.

- Glumești! replică editorul. Domnul Lester nu trăiește, din fericire pentru el, din drepturile de autor. Este bogat, cu toate că e nemaipomenit de avar. În cel mai recent crah al bursei americane n-a pierdut mai puțin de treizeci de mii de lire. Ori, nu e nevoie să vă spun că pentru a-ți permite luxul de a pierde asemenea sume trebuie să posezi o avere frumoșică. De altfel, dacă aceasta a cam pălit, Lester va face ceea ce trebuie ca să-i redea culorile. Se pare că se va căsători cu o jună cu zestre și pe deasupra foarte frumoasă. Sînteți la curent?

- Nu, mormăi John. Cunosoc îndeaproape o fată foarte frumoasă cu zestre, dar nu se va mărita cu Lester.

- În acest caz, nu e aceeași, conchise editorul.

John Morlay avu o nouă dovadă a zgîrceniei lui Julian Lester cîteva zile mai tîrziu. Era în sîmbăta în care Maria Fioli trebuia să-și inaugureze vila din Ascot, în compania cîtorva prieteni. Julian veni să-l vadă dimineața, în biroul lui, într-un costum ce țipa de nou.

- Mă duci la Ascot? zise el. Șoferul meu are două zile de concediu pe săptămîină, sîmbăta și duminica. În schimbul acestei favori, se mulțumește cu jumătate din leafă. Iar un om în poziția mea, n-are dreptul să refuze. Pe scurt, îți cer ospitalitate în Fordul tău. N-are să te coste nimic, iar mie are să-mi economisească prețul cursei.

Cîteva minute mai pe urmă, luă loc în Fordul detectivului.

- Ca să-mi pot tipări cartea, sînt obligat la economii severe, suspină Julian, întinzîndu-se confortabil pe perna mașinii.

- Cartea despre donjonuri?

- Văd că domnul Kent nu știe să-și țină gura. Nu, nu e vorba de donjonuri, dar nu va fi mai puțin interesant. Posteritatea are să-mi fie recunoscătoare pentru această valoroasă lucrare.

Circulația, care reclama întreaga atenție a conducătorului, le întrerupse conversația, timp de cîteva minute. Apoi Julian reluă:

- Păcat că mi-ai respins oferta. Contasem pe tine ca pe un frate. Poate că ajutorul tău nu mi-ar fi fost de nici un folos, iar doamna Carawood este persoana cea mai sinceră din lume, însă aş fi preferat să am o dovadă sigură. Să observi bine că nu pentru banii ei vreau s-o iau pe Maria.

- N-ai s-o iei cîtuşi de puţin, mormăi John, plictisit la culme. Nu-ţi fă iluzii în privinţa sentimentelor pe care î le inspiri şi mulţumeşte-te cu succesele tale literare.

Drept răspuns Julian arboră surisul cuiva care este sigur pe sine.

Aranjamentul interior al vilei din Ascot corespundea pe deplin aspectului ei exterior. Cu excepţia salonului, camerele erau de dimensiuni extrem de reduse. Maria îi primi pe cei doi oaspeţi cu multă gentileţe şi cordialitate. Noul ei rol de castelană îi conferea, în ochii lui John, un farmec nebănuit. Casa ei părea s-o amuze ca o jucărie nouă. Cu legitimă mîndrie, îi conduse pe tineri să viziteze tot ce era demn de văzut, mai ales instalaţia ei modernă.

- Şi o să am şi o grădină superbă! conchise ea cu orgoliu.

- O să locuieşti în această casă... singură? întrebă John, cu calm.

Chipul tinerei fete se întunecă şi John regretă numaidecît întrebarea.

- Nu ştiu... Am vorbit de asta azi dimineată cu doamna Carawood, dar ea e de părere că ar trebui să vin aici în timpul sezonului monden. Evident trebuie să învăţ o profesie...

- Doamna Carawood îţi împărtăşeşte opinia? întrebă John.

- Oh! Nici nu vrea să audă. Se pare că nu e nevoie să muncesc.

Trecură pe un balconaş ce dădea spre grădină şi de acolo, printr-un luminiş, în pădurea de brazi ce străjuia cealaltă parte a drumului, către cîmpia ce se întindea la nesfîrşit. Aerul era tonic, saturat de miresmele răşinii şi ale ierbii proaspăt cosite.

- Evident, cadrul este încîntător, zise John, dar ai greşi dacă te-ai mulţumi cu acest "*dolce farniente*"⁴. Eşti făcută pentru o existenţă mai activă.

Fata scoase un uşor suspin.

- Ştiu, şi am multe planuri. Nu sînt încă hotărîtă. M-ai putea

4) Lene dulce - în italiană în text.

sfătui?

- Doamne, doar sînt atîtea profesiuni între care ai putea alege. De pildă, ai putea-o ajuta pe doamna Carawood în comerțul ei, ai putea învăța croitoria.

- I-am și propus, dar asta a scandalizat-o. Nu cred că doamna Carawood mi-ar admite decît o singură soluție, căsătoria. Ce crezi despre asta?

În acel moment, doamna Carawood îl introduse pe Julian, dispensîndu-l pe John să răspundă acestei stîinjenitoare întrebări.

Ca de obicei, Julian părea șicul și moda puse pe picioare... Cămașa lui de mătase albă îi lua ochii și smokingul de stofă albă era opera unui mare artist. Lîngă el, John se simțea stîngaci și șleampăt. De obicei, această senzație nu-i plăcea, deoarece-i dădea impresia că face figură de boem, însă în ziua aceea trecu printr-un sentiment de inferioritate.

Conversația lui Julian semăna nițel cu ținuta lui sclipitoare, fără cusur, însă și fără originalitate. Cunoștea toată lumea bună a Londrei și povestea cu plăcere anecdote și vorbe de duh, în legătură cu vedetele vieții mondene.

În timpul mesei, nu-i rămăsese lui John Morlay altceva de făcut decît să tacă. Ceea ce și făcu, de altfel, în silă. Doamna Carawood, susținută de lipsa ei de educație, găsi, de asemenea mai prudent să se mulțumească cu răspunsuri monosilabice, încît Julian și Maria fură singurii care purtară conversația.

John se hotărî să lămurească, totuși, un punct care-l intriga, de la ultima lui discuție cu "*Boabă de mazăre*". Ieșind din mutism, aduse vorba de recenta Expoziție Internațională care avusese loc la Bruxelles, apoi în alte mari orașe belgiene.

- Cunoașteți orașul Anvers, doamnă Carawood? întrebă el.

Ea păru să ezite o clipă, apoi răspunse:

- Da, am fost de mai multe ori acolo.

- Ai fost la Anvers, Nanny? făcu Maria mirată.

- Da, draga mea, în călătorie de afaceri, bineînțeles. Există acolo o casă de confecții care vinde en-gros copii excelente după modelele pariziene, la prețuri cu adevărat rezonabile.

- Foarte curios lucru, observă Julian cu candoare, Anvers concurînd orașul lumină, în domeniul modei!

- Nu e vorba să facă concurență Parisului, replică doamna Carawood puțin tulburată, ci de a se inspira din creațiile sale.

Conversația începu să lîncezească. Capetele lui Julian și ale

Mariei se apropiaseră. Vorbeau acum cu voce joasă, pe un ton foarte intim. John Morlay încetă dintr-o dată să se intereseze de doamna Carawood și de misterioasele ei călătorii în Belgia.

În fine, tînăra își înălță capul și se întoarse către tutoarea ei.

- Nanny, pot să primesc un cadou de la Julian?

Doamna Carawood încruntă din sprîncene.

- Asta depinde... Începu ea, aruncîndu-i lui Julian o privire pe care John o găsi prea puțin prietenoasă.

- E vorba de un inel, reluă Maria. Oh! e o bijuterie cu totul modestă. Am văzut-o ieri într-o vitrină din Bond Street, la Cretcher's - știți, acolo unde s-a produs un furt - și i-am spus lui Julian că mi-ar plăcea mult.

- La drept vorbind, observă doamna Carawood, nu sînt deloc motive, în acest moment, să faci daruri Mariei. Ziua ei a fost acum trei luni...

- N-ar fi putut purta această bijuterie la pension, obiectă Julian.

Bătrîna doamnă căută ajutor din priviri la John. Dar acesta consideră că n-avea nici un titlu ca să se amestece în dezbaterile lor.

- Dacă vreți să-mi știți părerea... tatonă doamna Carawood, nu prea-mi place ca tinerele fete să poarte bijuterii... Dar, evident, dacă e un inel fără pretenții...

- Liniștește-te, Nanny, nu va fi un inel de logodnă, spuse fata rîzînd. Julian, îți dau voie să-mi iei măsura.

Și-i întinse inelarul tînărului.

- Ador smaraldele, mai spuse ea.

- Oh! nu e un smarald veritabil, făcu Julian, pe un ton de scuză.

- Atunci, de data asta o fi vorba de o copie a capodoperelor din Anvers, observă John. Poți s-o accepți fără exces de scrupule, domnișoară Fioli, copiile nu-s costisitoare, nu-i așa, doamnă Carawood?

Julian își fulgeră prietenul din priviri.

- Tare nostim, zise el, sforțîndu-se să suridă.

Capitolul X

Sejurul lui John în vila din Ascot fu întrerupt de o telegramă din New-York. Era la mijloc o afacere importantă, care-i pretindea să se întoarcă imediat la Londra. Făgădui să revină la Ascot în cursul dimineții de sîmbătă, însă lucrul îl reținu în capitală pînă la o oră foarte înaintată, iar cînd termină socoti că e prea tîrziu ca să mai plece.

Să rămîi singur sîmbătă seara la Londra e o grea încercare. Așa că John telefonă inspectorului Pickles care era de gardă la Scotland Yard. Polițistul îl pofti să-l viziteze la birou și John acceptă.

Detectivul își găsi prietenul în cămașă, ocupat cu întinsul cărților pe masa lui de lucru. John crezu la început că-și făcea o pasiență, dar, apropiindu-se, văzu că ceea ce luase drept cărți de joc erau niște fotografii. Cele mai multe dintre ele reprezentau bărbați cu aspect respingător. Asta din pricină că fotografii atașate închisorii poseda arta de a sesiza aspectul fioros al fizionomiei celei mai spălăcite.

- O frumoasă colecție de spărgători, ai? zise inspectorul. Țasta, făcu el arătînd un portret, este titularul a șase condamnări. În acest moment, e la răcoare.

- Tot mai cauți "*Pisica solitară*"? întrebă John.

"*Boabă de mazăre*" aprobă din cap.

- Da, îl caut, ca și pe tăinuitorul lui. Acest din urmă personaj are la fel de mult dreptul la atenția noastră. Scotland Yard-ul posedă o listă a principalilor tăinuitori din Regatul Unit. Din păcate, împotriva celor mai mulți dintre ei lipsesc probele și, de altfel, este poate mai folositor să-i lași în libertate. Unii dintre ei n-au habar și trag concluzia că sînt așa de folositori poliției, încît nu riscă nimic. Ceea ce este absolut idiot.

John Morlay nu era la curent cu toate aceste combinații ale poliției.

- Din ce clasă a populației se recrutează tăinuitorii? întrebă el, dornic să se instruiască. Fără îndoială, dintre comercianți...

- Da, cîțiva giuvaergii se ocupă cu tăinuirea, declară "*Boabă de*

mazăre". Doi sau trei au prăvălii cu vad foarte bun și au chiar o reputație onorabilă. Duc o existență dublă, cum se spune... Dar mai sînt și alții... Bunăoară cunosc o persoană din domeniul confecțiilor...

John izbucni în rîs.

- Atuncea, e o tainuitoare?

- Nu vorbesc de doamna Carawood, făcu inspectorul Pickles ofensat. Dar, a-propos, am efectuat o anchetă în privința voiajelor ei la Anvers. Se duce acolo ca să cumpere rochii și țesături. Vama a confirmat.

Strînse fotografiile și le strecură într-un plic.

- În acest caz, n-o mai bănuiești? întrebă John Morlay.

- Mai mult ca oricînd! făcu Pickles, enigmatic. Se uită la ceas și apăsă un buton de pe biroul său.

- În zece minute o să vină să mă schimbe. Vrei să vezi la lucru un polițist veritabil, și cînd zic "*veritabil*", înțeleg "*un copoi de clasa întâi*"?

- Altfel spus, inspectorul Pickles, preciză John Morlay.

- Chiar așa.

Răspunzînd soneriei, un agent de serviciu intră, iar Pickles îi înmînă pachetul cu fotografii. După care sub-inspectorul telefonă cuiva pe care-l chema Arty și care trebuie că era colegul însărcinat să-l schimbe.

În sfîrșit, își luă pardesiul din cuier, pălăria, și ieșiră amîndoi în ceața deasă care se pogorîse pe cheiurile Tamisei.

- Misterul Carawood nu va întîrzia să fie lămurit, declară Pickles, pe cînd se îndreptau către vest. Tînărul care-i servește de factotum este sărac cu duhul, dar un băiat cinstit. Fenner, care e de cîtăva vreme obișnuitul casei, seamănă acelor cîini care latră mult dar nu mușcă niciodată. Nu ți se pare curios că tutoarea unei contese se înconjoară numai cu oameni din această categorie?

- Încotro mergem? întrebă John, fără să catadicsească a răspunde întrebării de pură retorică a soțului său de drum.

- Ne ducem în Penton Street. Vreau să încerc să-l fac nițel să vorbească pe tînăr.

- Te voi întovărăși pînă la ușa, declară John, dar mă tem că nu voi avea ocazia să văd astă seară opera asului poliției. Nu mă lasă inima să asist la acest interogatoriu.

- Oh! nu contez cine știe ce pe conversația asta, căci tînărul are să se ferească. Totuși va putea scăpa detalii care să mă pună pe

urme. Cred că știe mai multe lucruri despre patroana lui, decât a spus pînă acuma.

- Ai și vorbit cu el? întrebă John mirat.

- De vreo șase ori, admise "*Boabă de mazăre*".

John Morlay nu bănuise pînă atunci că doamna Carawood putuse interesa chiar așa de mult Scotland Yard-ul. Își spusese însă că această respectabilă instituție se amuza adesea, făcîndu-și mîna cu anchete privind persoane nevinovate ca niște nou-născuți.

Se făcuse noapte, cînd ajunseră în Penton Street. Strada era aproape pustie. Se opriră în fața magazinului.

- Cred că am să te abandonez fascinantelor tale investigații și am să mă întorc acasă, zise John. Oricum, tînărul ăsta n-are să-ți spună nimic senzațional în ce-o privește pe doamna Carawood.

"*Boabă de mazăre*" se pregătea să traverseze strada, cînd un mic automobil dădu colțul și opri în fața magazinului. Din mașină coborî o femeie, iar John Morlay o recunoscuse imediat pe doamna Carawood. Dintr-o privire înțelese că la volan nu era nici un șofer.

- Ia te uită! făcu "*Boabă de mazăre*", are automobil și-l conduce singură. Interesant!

Femeia se îndreptă către o ușă laterală pe care i-o deschisese tocmai Herman. Tînărul ieși din casă, urcă în mașină și porni.

- Iată ce s-a ales din întrevederea ta intimă cu Herman, zise John în zefleMEA.

În sinea lui, John nu-și revenea din uimire. Doamna Carawood, pe care o lăsase la Ascot unde, logic, trebuia să se afle, circula cu automobilul în mijlocul Londrei. Iar mașina? Fără îndoială o ținea în vreun garaj mărginaș. Cu siguranță că Maria îi ignora existența.

Trecuse un sfert de oră și Herman nu se mai întorcea.

"*Boabă de mazăre*" era pe punctul de a-și exprima surprinderea, cînd văzu ușa secretă deschizîndu-se și o femeie ieșind pe ea, după ce inspectase cu grijă la stînga și la dreapta străzii. Nu-i putuse vedea pe cei doi martori datorită clarului de lună care inunda trotuarul magazinului, lăsînd în întuneric cealaltă parte a străzii.

John o privea, uluit.

Cu un sfert de oră în urmă, văzuse întrînd în magazin o femeie bine îmbrăcată. Ori, aceea care ieșea de acolo era îmbrăcată ca o cerșetoare, cu o fustă peticită care mătura trotuarul, cu o bluză mizerabilă și cu un soi de scufie pe cap.

Femeia o șterse la iuteală către colțul străzii și, în curînd, dispăru.

- Ei bine? Ce ai de zis? Întrebă "*Boabă de mazăre*". Face praf romanele de aventuri. Afară numai dacă nu se duce la un bal mascat, deghizată în strîngătoare de petice.

John dădu din cap, fără să scoată o vorbă.

- Ei bine, dragul meu, ești mai departe hotărît să te duci la culcare?

- Nu, mormăi detectivul. Te întovărășesc.

La rîndul lor, cei doi bărbați o luară pe străduța strîmtă pe care mergea femeia. Datorită dublei luminări, a lunii și a felinarelor, putură examina cu de-amănuntul strania ei vestimentație.

- Prezintă toate semnele unei persoane care se pregătește să petreacă noaptea sub poduri sau pe coridoarele metroului.

Ieșind pe o stradă mai largă, femeia chemă un taxi. Acesta ieșise deja din raza privirii, cînd cei doi prieteni găsiră un altul. Îl ajunseră din urmă în dreptul lui Hyde-Park-Corner, și-l urmară de-a lungul bulevardului Piccadilly. Ajuns în suburbia Rotherhithe, taxiul doamnei Carawood se opri. Călătorea își plăti cursa și o luă pe o străduță, unde dădu buzna într-una din căscioare.

Să califici această stradă ca rău famată și casa drept o magherniță, ar fi fost exagerat. Era o fundătură nenorocită, iar casele, de dimensiuni foarte modeste, erau locuințe tip, muncitorești. Aceea în care intrase doamna Carawood avea numărul 17, detaliu pe care inspectorul îl notă cu scrupulozitate.

Revenind pe urma pașilor, cei doi bărbați descoperiră că taxiul cu care venise doamna Carawood, după ce ocolise un grup de case, oprise de cealaltă parte a străzii. Însă un alt amănunt le atrase mai mult atenția. Chiar în spatele taxiului staționa o splendidă limuzină.

- Cui aparține mașina asta? îl întrebă "*Boabă de mazăre*" pe șofer.

- Lui sir George Harlin.

Sir George Harlin era un medic foarte cunoscut la Londra. "*Boabă de mazăre*" își urmă interogatoriul.

- Ce caută în cartierul ăsta?

- A venit să vadă un bolnav, răspunse șoferul pe un ton neglijent. Brusc, aruncă mukul țigării, ieși de la locul lui și

deschise portiera. Un bărbat se apropie de automobil.

- Acasă! îi spuse șoferului, pe cînd lua loc în mașină.

- Dau bani buni pe doctori, la Rotherhithe, remarcă "*Boabă de mazăre*".

Se uită primprejur, încercînd să-și reamintească dacă nu era vreun spital sau dispensar pe undeva, prin preajmă, însă după toate aparențele această parte a Londrei ducea lipsă de orice instalație sanitară de acest gen.

Se întoarseră în fundătură la timp ca s-o vadă pe doamna Carawood țîșnind de la numărul 17. Ea se opri o clipă, ca să vorbească cu un bărbat, apoi se îndreptă în grabă către strada unde o aștepta taxiul.

John Morlay și inspectorul Pickles o reînsoțiră pe doamna Carawood la magazinul ei din Penton Street și se așezară la pîndă după ce ea intră înăuntru.

Așteptarea nu le fu lungă. După zece minute doamna Carawood ieși din nou, în veșmintele obișnuite. Herman sosi și el la volanul micuțului automobil.

- Garajul nu poate fi prea departe, observă "*Boabă de mazăre*". Tînarul a așteptat să i se telefoneze. Am impresia că nu este la curent cu aceste deghizări.

Așteptară să se îndepărteze automobilul care o ducea pe doamna Carawood.

- Mi-am schimbat hotărîrea, declară "*Boabă de mazăre*". Nu voi vorbi astă seară cu Herman. Prefer să mă duc la Rotherhithe și, dacă nu rezolv enigma doamnei în zdrențe, îmi dau demisia din Scotland Yard și mă apuc să scriu romane polițiste.

John reveni la Ascot în cursul dimineții de marți. Era ziua cînd începeau cursele. Știa că doamna Carawood reținuse o lojă și avusese grijă să adopte o ținută corespunzătoare, completată cu un joben care-l umplea de mîndrie.

Pînă în clipa cînd se află în fața lui Julian Lester, John Morlay crezuse că atinsese culmea eleganței. Însă o ochire asupra amicului său îi fu de ajuns ca să renunțe la această măgulitoare apreciere.

- Uite la el, ce șic este! zise Maria. Nu mă satur, de două ore, privindu-l. Arta vestimentației n-are secrete pentru el.

- Sînt cu totul de părerea tă, zise John Morlay.

Julian primi complimentele cu multă demnitate. Cînd rămaseră singuri, Julian își încunoștință prietenul că, în timpul

șederii sale la Ascot, ajunsese la o înțelegere cu Maria.

- Altfel zis, v-ați logodit? Întrebă John.

- Nu tocmai, făcu Julian. Prin "înțelegere" vreau să zic că avem aceeași atitudine în privința principalelor probleme ale vieții.

- Hmmm! făcu John.

Și aducându-și aminte de aventura sa din noaptea de sîmbătă:

- Doamna Carawood a plecat la oraș?

- Nu. Odată numai s-a dus să-și vadă niște prieteni care locuiesc pe undeva prin apropiere.

Apoi, reveni la subiectul care-l preocupa.

- Te asigur că situația este foarte serioasă, pentru Maria, se înțelege. Știi că biata fată habar n-are dacă are bani și unde sînt ei plasați? Chiar își închipuie că e săracă și că trăiește din mila fostei ei dădace.

- Și dacă ar fi așa? făcu John. De ce te preocupă atît de mult averea ei? Ești destul de bogat pentru amîndoi.

Julian tresări.

- Bogat, eu? Nu posed nimic. Cei care-mi atribuie avere se-nșcălă amarnic.

Vocea îi tremura. S-ar fi zis că vedea o insultă în orice aluzie la averea lui.

- Să mă ia naiba dacă te înțeleg! zise John. În sfîrșit, puțin îmi pasă dacă ești Cresus sau Iov. În ce constă deci această faimoasă "înțelegere" între tine și Maria?

- N-are rost să fii ironic, John. Avem multe puncte comune... afinități.

John izbucni într-un rîs zgomotos.

- Ce e de rîs în ceea ce ți-am spus?

- În ceea ce mi-ai spus, nimic, dar în conduita ta, mult. Dacă te-ai decis să te însori cu Maria, de ce nu te duci la doamna Carawood să-i ceri date exacte, cît de mare e zestrea pupilei sale?

- Nu te-aș fi crezut așa de trivial, spuse Julian, cu un suspin.

Dacă John își făgăduise să-și petreacă din plin zilele de la Ascot, trebui să-și ia curînd gîndul. Desigur, în perioada curselor Ascot oferă un spectacol strălucitor, cu mulțimea sa elegantă, iar emoțiile nu lipsesc în timpul curselor, însă prezența lui Julian strica totul. Foarte priceput în materie de turf, se transformase în mentorul celor două femei. Era membru al Jockey-Club-ului, în care calitate arbora o brasardă ce-i permitea să pătrundă în incinta regală, în partea rezervată cîntăririi cailor. Iar Julian

înfăptui minunea de a procura o brasardă identică pentru Maria, chiar din cea de a doua zi a curselor.

John Morlay nu prea aprecia acest gen de privilegii, iar spectacolul hipodromului, văzut de pe locul său de simplu muritor, nu-i părea mai puțin atrăgător decât contemplat din incinta Jockey-Club-ului. Cu oarecare demersuri, ar fi putut și el obține această favoare, dar nu-și dăduse niciodată osteneala s-o ceară.

John nu-și făcea iluzii asupra naturii interesului pe care-l arăta Julian, Mariei Fioli. Îl știa hrăpăreț și extrem de sensibil la mirosul banilor.

În seara zilei de joi, Maria îi spuse lui John:

- Julian a plecat la Londra. Mi-a lăsat darul său, însă n-am să deschid cutia pînă mîine, data prezumtivă a aniversării mele.

- Ah! zise John. Inelul cu imitație de smarald!

- Ești răutăcios cînd îți bați joc de Julian. Sînt convinsă că tot ce alege el e foarte frumos. Are un gust desăvîrșit. Sărmana Nanny! O necăjesc, acceptînd acest cadou. Ar fi fericită dacă, printr-o minune, cutiuța ar dispărea. Totuși, Julian e atît de gentil, încît n-aș vrea să-l fac să sufere.

- Ții mult la el, nu-i așa, Maria?

- Oh! E un băiat fermecător. Mă amuz grozav în compania lui și ar fi cu siguranță un soț ideal. Uite, inelul ăsta, de exemplu, îl remarcasem într-o vitrină din Bond Street, iar el s-a grăbit să mi-l ofere. A-propos, prăvălia aceea a suferit pe urmă o spargere. Poate că știi ce au luat hoții cu ei?

- Foarte precis, răspunse John, Un safir de formă alungită înconjurat de patru diamante, în valoare de patru mii de lire. Un detectiv trebuie să știe o groază de lucruri.

- E o profesiune pasionantă, nu-i așa? întrebă Maria.

- Da de unde! făcu John, rîzînd. Cel puțin munca mea este cea mai plicticoasă din cîte se pot imagina. Vreau să-ți prezint însă un detectiv adevărat, inspectorul Pickles, mai cunoscut sub numele de "*Boabă de mazăre*". Este stîlpul cel mai solid al Scotland Yard-ului, dacă-i dăm crezare...

Capitolul XI

Doamna Carawood păru ușurată după plecarea lui Julian și manifestă, în cursul cinei, o veselie neobișnuită. În ziua aceea se hazardase să parieze pe un cal și câștigase.

- Am fost bine sfătuită, mărturisi ea, rîzînd.

- De către cine? întrebă Maria, mirată.

- De Fenner. A venit astăzi. Se pricepe la cai.

- Omul acela cu cravata roșie și cu aspect fioros?

- Da. E un anarhist și împarte lumea în două categorii: în exploataitori și exploațați.

Era aproape ora unu cînd John stinse lumina în camera lui. În atmosferă era zăpușeală. În timpul serii se strînseseră nori, ploaia răpăise în cîteva rînduri. În urechi îi ajunse ecoul unui tunet îndepărtat. John avea somnul ușor și furtuna amenințătoare îl ținu treaz. Din timp în timp, cîte un fulger arunca o dîră de lumină crudă. John se ridică, trase perdelele și privi afară. Ploua torențial. O panglică de foc străbătu cerul și numaidecît un tunet puternic zgudui casa. Instinctiv, John se dădu înapoi. Trebuie că trăznetul căzuse foarte aproape, căci fulgerul și bubuitul tunetului se produseseră aproape instantaneu.

John își privi ceasul. Erau orele două și un sfert și n-avea încă nici un chef de dormit. În ciuda ferestei deschise, aerul din odaie rămînea stătut. Se duse să deschidă ușa, ca să facă curent, dar chiar în clipa aceea un țipăt sfîșie tăcerea. Acest țipăt - de spaimă - venea din camera Mariei.

John șovăi. Ce trebuia să facă? Pe semne că fata se trezise din cauza furtunii și se speriasse. În picioare, la capătul coridorului, nu știa ce hotărîre să ia, cînd ușa de la odaia Mariei se deschise de perete.

- John! Nanny!... Cine este?

- Eu sînt, zise John, care se apropia, după ce îmbrăcase un halat. Ce se întîmplă? Te-ai speriat de tunete?

- Mi-e frică, zise fata tremurînd, dar nu de furtună.

Sosi și doamna Carawood.

- Ce ai, scumpa mea?

- Cineva a intrat în odaia mea... Un bărbat: a intrat prin balcon, fereastra era deschisă. Am strigat: "*Cine e acolo?*" și el a dispărut.

- N-a luat nimic? întrebă John.

Tinăra tocmai aprinsese lumina și se vedea că era palidă ca ceara.

- Nu știu, zise ea, străduindu-se să zîmbească. Dar chiar dacă a plecat cu mâinile goale, vizitatorul meu mi-a furat somnul... și încrederea în detectivi.

În acest timp, John intrase în odaie și o inspecta cu atenție. Maria îi imită exemplul. Deodată, scoase un strigăt.

- Inelul! Nu-mi mai găsesc inelul!

Privi sub măsuta de toaletă, dar micuța cutie roșie care conținea darul lui Julian dispăruse de-a binelea.

- Unde-o puseseși? întrebă John.

- Aici, spuse ea, arătînd un colț al mesei.

- Ești sigură, draga mea? întrebă doamna Carawood.

- Absolut, iar cutioara era încă aici acum o oră și jumătate.

- Cum? se miră bătrîna doamnă. Te-ai dus la culcare la ora unsprezece?

- Da, dar n-am avut somn...

Vizita spărgătorului o răvășise și-și stăpînea cu greu nervii.

- Ai fi în stare să-l recunoști pe hoț? o întrebă John.

Tinăra făcu semn din cap că nu.

John trecu pe balcon. O scară fusese pusă, rezemată de balustradă. Doamna Carawood, care-l urmăse pe detectiv, o împinse cît colo și scara căzu.

- Au trebuit să studieze locurile în amănunțime, zise ea. Scara asta se află de obicei în spatele barăcii grădinarului. Ca s-o găsească, trebuia ca hoțul să cunoască bine obiceiurile casei.

Bătrîna doamnă era și mai impresionată decît pupila ei, de această vizită nocturnă.

- Mă întreb ce au venit să caute aici, spuse tinăra fată. În chip rezonabil, nu puteau spera să găsească bijuterii de preț în această casă.

- Să nu ne mai gîndim la toate astea, făcu doamna Carawood. Cred că furtuna s-a terminat. Mă duc să fac niște cafele. Cu siguranță, Julian nu va fi mulțumit cînd va afla povestea inelului său. Cu toate că, la drept vorbind, nu pare să fi fost un inel de prea mare valoare.

- Trebuie să-l regăsesc, spuse Maria, cu încăpăținare. Trebuie!
- Mă întreb ce ai de gând să faci, ca să-l determini pe spărgător să-ți înapoieze bunul.
- Trebuie să găsesc un mijloc... spuse ea, visătoare. Știi la ce mă gândesc? Am impresia că desfăcînd cutioara și văzînd inscripția de pe inel, spărgătorul se va înduioșa și mi-l va înapoia. Perfect! Chiar, nici nu m-aș mînia prea tare dacă l-aș regăsi anume pe mescioara asta, mîine, la întoarcerea de la curse, sau, mai curînd, astăzi...

Se crăpa de ziuă cînd fiecare se întoarce în camera lui, ca să încerce să doarmă puțin. John reuși de minune și poate că și-ar fi răscumpărat somnul pierdut și-ar fi dormit pînă tîrziu, dacă nu l-ar fi trezit un zgomot de pietricele aruncate în geam. Se ridică și alergă la fereastră.

- De zece minute încerc să te scol din pat, îi strigă Maria. Ții într-adevăr cam prea mult la odihnă, pentru un detectiv. Coboară număidecît.

Zece minute mai tîrziu o regăsi în grădină. Dimineata era luminoasă, aerul pur și văzduhul transparent. Ziua se anunța splendidă.

- Să dăm o raită pînă în livadă, propuse Maria. Ceea ce numea ea livadă era un colț de grădină în care meri, peri și pruni creșteau unii într-alții.

- Grădinarul spune că această parte a proprietății aparține exclusiv viespilor.

Îl luă de braț pe John și-l duse printre pruni.

- Am să-ți cer o mare favoare, John, zise ea după o lungă tăcere.

- Ți-am și acordat-o, răspunse tînarul.

- Uită tot ce-am spus, noaptea trecută, în legătură cu inelul. A fost stupid din partea mea să-mi închipui că are să-mi fie înapoiat. Dar, a-propos, știi că și castelana din Mirflett, al cărui domeniu se află la trei ceasuri depărtare, și-a dat seama că i s-a furat colierul de perle, în noaptea trecută? Așa că spărgătorii nu s-au deranjat în mod special pentru mine.

- Poliția e la curent? întrebă John.

- Vezi dacă ești somnoros? De la orele șapte, casa e inundată de inspectori în civil. Am primit chiar vizita prietenului tău "Mazăre", sau cum îi zici?

- "Boabă de mazăre". l-am dat toate amănunțele și a aflat de

spargerea din Mirflett tocmai cînd își lua note.

- Cîne s-a dus să anunțe poliția?

Maria păru să șovăie un moment:

- Nu știu... Cred că doamna Carawood. Da, cu siguranță că ea. Nu s-a mai culcat în timpul nopții și coborîse pe la cinci dimineța. Fără îndoială că l-a pus la curent pe vreun polițist local care la rîndul lui, a telefonat la Scotland Yard.

Reflectă o clipă, apoi adăugă, cu seriozitate:

- Nu le-am mărturisit ipoteza mea... știi, că spărgătorul o să-mi aducă inelul înapoi. Promite-mi să nu spui nimic despre asta, nimănui.

- Sigur că n-am să spun, spuse John rîzînd. De altfel, n-a fost o glumă, din partea ta? Sau îi crezi pe spărgători așa de sentimentali, încît să se înduioșeze cu atîta ușurință?

- Sigur că nu, spuse tînăra fată, pe gînduri. I-am telefonat de îndată lui Julian ca să-i anunț accidentul. Ei bine, n-a părut s-o ia în tragic.

- Dar lui, i-ai împărtășit presupunerea ta naivă?

Maria dădu din cap afirmativ.

- Ești o fată nostimă, Maria, zise John.

- Poate, răspunse ea, cu privirile pierdute în depărtare.

John Morlay avu dintr-odată impresia că o vede pe fată pentru prima oară în viața lui, într-atît îi apărea într-o lumină nouă.

- Am să-ți mai cer încă o favoare, reluă Maria. N-ai vrea s-o convingi pe doamna Carawood să nu mai pretindă servitorilor noștri să-mi zică "*domnișoara contesă*"? Știu că au primit ordinul formal să nu uite niciodată titlul meu. E insuportabil.

John Morlay îi puse atunci o întrebare neașteptată:

- Spune-mi sincer dacă-l iubești pe Julian Lester?

- Nu, nu-l iubesc, dar mă amuză... mă simt bine în compania lui! Aș putea spune chiar că-l iubesc, așa cum iubesc cîinii, florile, tablourile frumoase.

- Dar pe mine? M-ai iubi tot ca pe cîini?

- Nu.

- Și ce crezi despre căsătoriile în care bărbatul e cu mult mai în vîrstă decît femeia?

- Asta depinde, spuse Maria rîzînd. Te consideri, din întîmplare, bătrîn? Ce cochetărie!... Dacă am merge să luăm masa? Mor de foame.

John ar fi preferat să continue conversația, însă apetitul tinerei

fete era un argument fără replică.

După prînz, John începu să-l caute pe "*Boabă de mazăre*" și-l descoperi, într-adevăr, la cantina postului de poliție din Ascot. Acesta este aproape pustiu timp de trei sute șazeci și una de zile pe an, dar în timpul celorlalte patru zile dă pe dinafară de poliști veniți din capitală pentru a menține ordinea în perioada curselor. Sub-inspectorul Pickles se pregătea tocmai să deguste o cană de bere, acompaniată de un sandvici cu brînză.

"*Boabă de mazăre*" nu fu în măsură să-și informeze prietenul cu altceva decît știa mai dinainte. Două spargerî avuseseră loc în cursul nopții, obiectele furate fuseseră un colier de perle, pe de o parte, pe de alta, inelul Mariei.

- N-ajung să pricep de ce au atacat vila contesei de Fioli. Cît mă privește, cred că a fost o confuzie.

- Crezi că cele două lovituri sînt opera aceleiași bande?

- Este evident, declară "*Boabă de mazăre*". Am găsit urme identice în grădină, solul era înmuiat de ploaie și fiecare pas s-a marcat. Urma e, dealtfel, mică, aproape ca a unui picior de femeie. Între altele, spărgătorul a lucrat cu mănuși de bumbac. Am găsit una la piciorul scării. În fine, am putut stabili că circula cu automobilul, pentru că drumul are urmele cauciucurilor și pentru că martorul afirmă că a văzut o mașină cu farurile aprinse noaptea trecută, la colțul șoselei principale. Din nenorocire, imbecilul nu s-a deranjat să noteze numărul. De altfel, cum e fără îndoială vorba de o mașină furată, detaliul acesta nu ne-ar fi dus prea departe. Și-i aruncă lui John o privire plină de maliție:

- Cum se simte doamna Carawood, în dimineața asta?

- N-am văzut-o, răspunse John. Se pare că a petrecut o noapte albă!

- Himm! Nu ți-a vorbit din întîmplare de raidul ei de la Rotherhithe? întrebă "*Boabă de mazăre*". Poate că n-ai întrebat-o.

- Hotărit lucru, această sărmană femeie n-are darul de a-ți plăcea, constată John.

- În chestia asta te înșeli, scumpul meu. Doamna Carawood îmi inspiră admirație.

- În calitate de criminală? întrebă John, însă inspectorul Pickles nu răspunse, de teamă, neîndoios, să nu se compromită printr-o declarație prea categorică.

Un lucru era sigur. "*Boaba de mazăre*" avea o idee în cap și, într-un rînd sau două, fusese chiar pe punctul de a-și trăda

secretul. Nevoia sa de a i se admira inegalabilele daruri în materie de deducție era într-un veșnic conflict cu prudența lui. În orice caz, îl costa că trebuia să păstreze pentru sine "marea" lui idee.

Puțin numeroasa societate din Little Lodge luă prânzul într-un restaurant al hipodromului, apoi asistă la curse. John n-avea deci ocazia de a reînnoia conversația de dimineață. Întorcându-se în vilă, John o văzu pe Maria luînd un pachetel pus pe masa din hol.

- Cînd a sosit? o întrebă pe cameristă.

- Cu curierul de la orele două.

Maria desfăcu pachetul și scoase din el o cutioară din piele. O deschise. Cutioara conținea un inel împodobit cu un matostat roșiatic, frumos lucrat. John îl contemplă, uluit.

- Ei bine, nu-ți spuseseam eu? exclamă tînăra fată cu un aer triumfător.

- E chiar inelul tău? întrebă John, neîncrezător.

Ea dădu afirmativ din cap.

Doamna Carawood nu-și credea ochilor.

- Ah! scumpo! făcu ea, e un adevărat miracol.

În afară de inel, în cutioară se mai afla o mică foaie de hîrtie purtînd, cu un scris mic lipsit de îndemînare, inscripția următoare:

"Scumpă domnișoară, dezolat de a vă fi lipsit de darul dumneavoastră".

- Ei bine, nu-ți pui inelul? întrebă doamna Carawood, văzînd-o pe pupila ei cum îl puneă înapoi în cutiuță.

- Nu, Nanny, răspunse calm tînăra fată. Nu merge la rochia mea... și cred că n-am să port niciodată vreo rochie care să se potrivească cu inelul acesta.

John luă cutioara și examinează cu atenție bijuteria. O prețui în jurul a douăzeci și cinci de lire. Era reproducerea unui inel venețian, cizelat cu grijă și-n ansamblu de bun gust.

Maria începu să rîdă, un rîs nervos și sacadat, care-i dădu de gîndit omului curios care era John Morlay, detectivul.

Capitolul XII

John Morlay se întoarse în seara aceea la Londră cu senzația de agasare ce-i stăpînește pe cei veniți de departe să examineze un tablou și care n-au putut decît să-l întrezărească.

În zilele următoare fu foarte prins. Vizitele la Ascot îl obligaseră să-și amîne lucrările curente și acestea se acumulaseră. În dimineața de luni, studia la birou un dosar, cînd valetul o anunță pe doamna Carawood. John o primi ca pe o veche prietenă, îi oferi fotoliul cel mai confortabil, gata să asculte ultimele noutăți asupra curselor din Ascot.

Vîrstnica doamnă, cît o privea, nu părea să se simtă în largul ei. Mîinile oboseite, pe care le așezase pe birou, se mișcau fără încetare. În sfîrșit, se ridică, se duse la fereastră și privi o clipă mulțimea de trecători, cu un aer nehotărît.

John o mai văzuse pradă îndoielii și înțelese că treaba cu care venise era de natură delicată.

- Aș vrea să vă vorbesc despre Maria... rupse ea tăcerea. Viitorul ei îmi dă griji...

- Din cauza spargerii? întrebă John.

Ea scutură energic din cap.

- Oh! Un accident ca ăsta se poate întîmpla oricui. Domnule Morlay, sînteți un om foarte ocupat, nu-i așa?

- Cam așa, răspunse John, arătînd maldărul de scrisori de pe biroul lui.

- Dumneavoastră... cum să spun?... nu vă puteți consacra tot timpul Mariei?

Trebui să facă un efort real ca să nu se declare gata să-și abandoneze toate treburile numai ca să nu se îndepărteze cu un deget de tînăra fată.

- Vedeti, reluă doamna Carawood, în genere n-am încredere în bărbați, însă fac o excepție pentru dumneavoastră. Am impresia că Maria vă este foarte simpatcă.

Ea îl scrută din priviri, ca pentru a-i ghici răspunsul.

- Da, mărturisi John. Domnișoara Fioli mi-e extrem de simpatcă.

Doamna Carawood șovăi o bucată de vreme, înainte de a-i pune o a doua întrebare:

- Sînteți... îndrăgostit de ea? Sau cel puțin credeți că o iubiți?

John își privi interlocutoarea drept în ochi.

- O iubesc pe Maria. Și sînt destul de matur ca să-mi cunosc bine sentimentele.

Doamna Carawood respiră adînc.

- Și ea vă iubește, de asemenea... Sau cel puțin îi sînteți mai mult decît simpatic. Cît despre mine, n-aș vedea vreun inconvenient, dimpotrivă... Dar sînt atîtea lucruri de luat în considerație. Mă credeți dacă v-aș spune că n-am dormit noaptea asta, atîta sînt de preocupată în privința ei. Ce ați spune, de exemplu, dacă Maria n-ar avea zestre?

- Nimica, firește. Lucrul e lipsit de importanță.

- Dar titlul ei? Țineți mult la el?

În vocea ei răsuna parcă o sfidare.

- Scumpă doamnă Carawood, spuse John, nu vă este necunoscut că Londra colcăie de la o vreme de ducese și prințese și vă voi spune pe șleau că în chestiunea aceasta sînt mai degrabă blazat. Sînt foarte mulțumit pentru că Maria poate auzi spunîndu-i-se "*contesă*", însă mie asta nu-mi spune nimic.

Doamna Carawood scoase un suspin de ușurare.

- Vă cred, spuse ea.

Totuși, era evident că indiferența lui John la adresa titlurilor nobiliare o vexase nițel.

- Sînteți un gentleman, frecvențați înalta societate și concepțiile d-voastră diferă cu siguranță de ale mele, zise ea. Eu nu sînt prea mondenă, nici în privința titlurilor, nici în altele. Astfel, Maria ignoră, firește, totul în legătură cu demersul meu. Totuși, dacă ea... ar accepta, ei bine... n-aș vedea vreun inconvenient...

John își dădea seama cît o costase să facă ea primul pas și-și spuse că trebuie să o fi împins un motiv foarte serios. Există un raport între acest demers și spargere? Cu cîteva zile mai înainte doamna Carawood afirmase că Maria e prea tînără ca să se mărite și iată că acum îi alegea ea însăși un soț.

În ciuda obișnuitei siguranțe care-l caracteriza, John se simțea tulburat, iar vocea îi tremura ușor cînd spuse:

- Dacă Maria ar accepta să se mărite cu mine, aș fi într-adevăr fericit. Chestiunea banilor nu trebuie să ne neliniștească. Am

destui.

- O știu, domnule Morlay, spuse dintr-o suflare doamna Carawood. Am luat informații în privința dumneavoastră. Cunosc situația familiei d-voastră și aș putea chiar să vă spun cu precizie la cât vi se urcă averea personală. Există, la Londra, agenți care se însărcinează cu plăcere cu asemenea anchete, asta n-o aflați de la mine. Și de îndată ce am luat hotărîrea ca Maria să se mărite... foarte curînd...

- Foarte curînd? repetă John.

- Oh! Nu chiar într-o săptămînă, zise doamna Carawood. Dar, în fine, odată ce te-ai decis la ceva... A-propos, îl cunoașteți pe inspectorul Picklès? Este un detectiv, unul adevărat. Știți ce înțeleg prin aceasta, adăugă ea, dîndu-și seama că în ceea ce spunea s-ar fi putut vedea o aluzie răuvoitoare la John. În sfîrșit, este un membru al Scotland Yard-ului.

- Mi-e foarte cunoscut, într-adevăr, zise John.

- Ei bine, am aflat că a venit în mai multe rînduri în magazinul meu, ca să-mi interogheze salariații. Aveți idee despre ce este vorba?

- Nu vă neliniștiți pe tema aceasta, doamnă Carawood. Polițistii sînt întotdeauna teribil de curioși. Este o deformare profesională. Cred că vroia numai să cunoască scopul călătoriilor dumneavoastră la Anvers...

În acel moment, auzi un ușor strigăt și-și îndreptă privirile către doamna Carawood. Ea stătea în fața ferestrei, vînată la obraz și cu respirația tăiată. John crezu o clipă că are să leșine. Dintr-un salt fu lîngă ea.

- Ce? Ce ați spus? făcu vîrstnica doamnă, sforțîndu-se să-și revină. De ce mă duceam la Anvers? Uite, ca să cumpăr rochii. Este ușor de dovedit. Îi țin la dispoziție corespondența mea.

- Nu vă simțiți bine? întrebă John.

- Oh! Nu e nimica. Așa mi se întîmplă din cînd în cînd. Și se lăsă să cadă într-un fotoliu, tremurînd toată. John trecu într-un mic cabinet, legat cu biroul său, umplu un pahar cu apă și i-l aduse. Ea bău cu poftă și-i surise recunoscătoare.

- Oh! Scuzați-mă. Nu e nimic, într-adevăr. Pot să mai rămîn aici încă vreo cîteva minute... pînă-mi revin complet? Mai există o altă ieșire din birou... o ușă prin spate?

- Da, făcu John, cu adevărat surprins.

- Aș vrea să vă mai cer ceva. Vreți să trimiteți pe unul din

funcționarii dumneavoastră să caute un taxi? Vreau să mă duc acasă și prefer să nu ies pe ușa principală. Dacă m-aș simți rău, s-ar strînge numaidecît lume... și am oroare de asta. Prefer să nu mă vadă nimeni ieșind.

- N-ar fi mai bine să chem un doctor? propuse John.

- Nu, nu, mai cu seamă fără doctor, protestă doamna Carawood. Un taxi, asta-i tot ce-mi trebuie.

John trimise una din dactilografele lui să caute o mașină și-i dădu dispoziții s-o însoțească pe vizitatoare. Cînd reveni din biroul învecinat, o văzu pe doamna Carawood, în picioare, în fața ferestrei deschise, căutînd ceva cu privirea, în stradă. Tenul ei mat își reluate culorile, privirile i se luminaseră.

- Sînt consternată că v-am pricinuit tot necazul ăsta, zise ea. Știți, femeile care se apropie de cincizeci de ani sînt rareori la adăpost de aceste stări de rău, trecătoare. Cînd veți veni s-o vedeți pe Maria?

- Mîine, poate? propuse John.

- Mîine vine la Londra, răspunse doamna Carawood. Veți putea ieși, ca să luați ceaiul împreună. Nu mi-a făcut niciodată confidențe în ceea ce vă privește, dar sînt sigură că are multă afecțiune pentru dumneavoastră. Cu toate că e încă foarte tînără, înțelege bine viața, este chiar foarte inteligentă. Să nu vă imaginați că vreau să fac reclamă, cum se spune, contesa nici n-ar avea nevoie. Evident, adăugă ea după ce reflectă puțin, cînd veți fi căsătorii, vă va purta numele. Pe de o parte, asta mă necăjește, pe de altă parte, e poate mai bine așa.

- Aveți probleme din cauza titlului, nu-i așa? întrebă John, surîzînd. Ei bine, pot să vă liniștesc. Maria nu va întîrzia, cu siguranță, să devină lady Morlay.

Îi explică precum că avea un bătrîn unchi celibatar care-i va transmite, la moarte, titlul de baronet. Ancheta efectuată la cererea doamnei Carawood nu-i revelase acest detaliu, ce o umplu, în mod vizibil, de mulțumire. Nu-și ascunse încîntarea și-l asaltă pe John cu un noian de întrebări privind apropiata lui înnoobilare.

Conversația le fu întreruptă de sosirea dactilografei care anunță că taxiul aștepta. Doamna Carawood își luă rămas bun de la John, iar acesta se așeză la fereastră, ca s-o vadă plecînd. Apoi se întoarse la biroul lui, dar nu-i ardea să lucreze, mintea îi rătăcea în altă parte și nu fu capabil în ziua aceea să se gindească

decît la fericirea lui viitoare.

Capitolul XIII

John Morlay hotărî să prînzească devreme şi coborî cam la un sfert de oră după plecarea doamnei Carawood.

În Hanover-Square, nu-l observă de la început pe individul ce se opri la cîţiva paşi de casa în care se afla biroul lui. Avu totuşi impresia că cineva îl observa şi se întoarse. De data aceasta, îl recunoscuse.

- Bună ziua, amice, îl interpelă el. Deci nu mai cauţi de lucru la Ascot.

Recidivistul părea că n-o duce bine. Era palid, cu faţa suptă şi o barbă de mai multe zile îi accentua mina răvăşită.

- În sfîrşit, ce vrei cu mine? mormăi el. Am dreptul să mă duc unde-mi place. Sîntem într-o ţară liberă, presupun? Dar dacă vrei să mă duceti la un post de poliţie ca să mă percheziţionaţi, atunci nu vă jenaţi!

Era ceva sfidător în vocea lui, dar John ghici, de asemenea şi teamă.

- Nu spune prostii, zise John. N-am intenţia să te duc la post.

Omul arătă către casă.

- Locuiţi aici? întrebă el.

- Nu, dacă te interesează. Nu locuiesc în casa aceasta, dar aici lucrez. Este un imobil de birouri şi aceasta este firma mea.

Recidivistul o citi dintr-o privire, văzu cuvîntul "*detectiv*", îşi fixă interlocutorul cu neîncredere, apoi aruncă o privire fugitivă în jur.

- Spuneţi-mi, atunci. N-aţi văzut, din întîmplare, ieşind din acest imobil o doamnă... între două vîrste, ceva mai tînără ca mine. Cu tenul foarte mat... ţinută elegantă.

- Excelente semnalmente, observă John. De ce mă întrebi asta? Este vorba despre o doamnă pe care o cunoşti?

- Nu ştiu... La drept vorbind, este posibil să mă înşel! În orice caz, dacă nu e persoana la care mă gîndesc, îi seamănă ca o soră geamănă. Am văzut-o, adineauri, la o fereastră.

Şi arătă cu degetul fereastra biroului lui John, ce rămăsese

deschisă.

- Și ea m-a văzut și s-a retras brusc, adăugă omul.

Acesta era, prin urmare, motivul spaimii doamnei Carawood. N-o tulburase aluzia la voiajele ei la Anvers. Pur și simplu îl văzuse pe omul acela.

- Dacă într-adevăr la acea fereastră ai zărit persoana care te interesează, îți pot satisface curiozitatea. Vizitatoarea mea era ducesa de Crelbourne.

- O ducesă?... drace! E, într-adevăr, o doamnă cu pielea foarte mată și cu părăria neagră?

John dădu din cap.

- Da, o cunosc de multă vreme.

Omul se scărpină în bărbie.

- În cazul ăsta, îmi pierd timpul degeaba. E totuși bizar, o atît de mare asemănare... totuși n-are nici o soră. Și chiar dacă ar avea, n-ar fi ducesă...

Dădu din umeri și se îndepărtă, cu pas tîrșit, fără să-i mai acorde vreo importanță informatorului său.

De la ieșirea din închisoare, era dezorientat. În cîtiva ani, multe lucruri se schimbaseră în lumea crimei. Se născuse o nouă știință a spargerilor. Totul, pînă și jargonul lumii interlope, era nou pentru el. Acum, se opera de preferință sub aparențele unui dansator monden, ceea ce te ajuta să culegi informații prețioase, dar cerea, totodată, o pregătire pe care Smith nu o avea. Puținul antrenament acrobatic pe care-l dobîndise cîndva și care este atît de folositor în această meserie, nu rezistase nici el lungilor ani de pușcărie. Mai mult, medicul închisorii îl avertizase că inima i-ar putea ceda sub efectul unui prea mare efort fizic. Ținea chiar, în buzunar, o mică sticlută pe care conta mult, în caz de nevoie, dar de care n-avusese încă nevoie să se folosească.

Îl mîna o ură sălbatică față de toți oamenii, dar mai ales față de femei. Iar dintre toate femeile, aceea pe care o ura cel mai mult era persoana pe care o recunoscuse în această ducesă...

John își luă prînzul în ziua aceea fără să acorde mare atenție la ceea ce i se servea. Se întreba dacă n-ar face mai bine să se ducă în Penton Street, ca să aibă o nouă conversație cu doamna Carawood. De ce-i cauzase o atît de vie emoție apariția celui vagabond? John simțea că nu-și va dobîndi liniștea înainte de a fi lămurit acest punct.

Măcar dacă ar fi putut sta de vorbă cu inspectorul Pickles, în

legătură cu toate bănuielile sale! Însă acesta era un om primejdios. Nimic nu era sfînt în ochii lui, nici prietenia, nici promisiunile de discreție și ar fi fost pe deplin capabil să calce jurămîntul cel mai solemn, numai să găsească ocazia de a-și pune în valoare geniul polițist.

Tocmai termina masa, cînd apăru Julian. Era membru al acelui club, însă nu-l frecventa deloc, fiindcă era prea burghez, după gustul lui. Totuși, în ziua aceea catadicsi să onoreze cu prezența lui acel loc banal, ceea ce-i permise să schimbe cîteva impresii cu apărătorul Mariei.

- Sărmana micuță! Trebuie că a tras o spaimă! Un spărgător în camera ei! Pe urmă, înapoierea inelului furat? Extraordinar! Care este ipoteza ta, John? Un detectiv trebuie să aibă o ipoteză pentru fiecare crimă.

- Îți reamintesc că acest gen de afaceri nu intră în specialitatea mea, îi spuse John cu răceală. Și chiar dacă aș avea o ipoteză, n-aș avea timpul să ți-o spun pentru că plec.

Însă tonul puțin afabil al lui John nu izbuti să-l întoarne pe Julian care, zglobiu și senin ca întotdeauna, începu să-i vorbească de proiectele sale și-l informă pe John că se ducea chiar în acea zi la Wolverhampton, ca să se documenteze pentru cartea lui.

- Ca să vezi! exclamă John. În această capitală a articolelor de fierărie și a produselor chimice speri să găsești detalii interesante pentru istoria donjoanelor?

Domnul Lester neglija întrebarea și readuse vorba despre Maria. Era curios să afle ce impresie făcuse cadoul său asupra tinerei fete.

- A adîncit-o într-o încîntare nemărginită, pe ea și pe întreaga societate din Ascot, zise John. Niciodată, de la facerea lumii, un gablonț n-a obținut un succes asemănător.

- N-ai dreptate să mă ironizezi. Un cadou nu valorează prin prețul lui, ci prin intenția celui care-l oferă.

- Iar a ta se cifrează la milioane, nu-i așa?

Sentimentul său de superioritate îl făcea pe Julian invulnerabil. Ascultă fără să crîcnească ironiile lui John. De altfel, în ziua aceea era deosebit de mulțumit de sine, ceea ce-l umplea de indulgență față de alții. Cumpărase de cîtva timp un pachet de acțiuni a căror valoare crescuse între timp cu 50%.

Julian Lester purta într-un buzunar al vestei un minuscule carnet în care-și nota zilnic situația contului său în bancă. Pe

coperta aurită a acestui registru de conturi secret erau gravate cele patru cuvinte care rezumau programul lui Julian: "cinci sute mii lire".

Această sumă era scopul existenței lui, piscul tuturor ambițiilor sale. Cifra aceasta îi regla viața, îi inspira toate gesturile, îi justifica toate strădaniile. Firește, pe moment, micul carnetel arăta că proprietarul său se îndepărta nițel de scopul suprem, dar, în linii generale, cifrele înscrise în fiecare zi formau o curbă ascendentă. În momentul marelui crah din Wall Street, dăduse cumplit înapoi, dar, de atunci, lacuna fusese acoperită.

Julian se avântase în cursa sa pentru jumătate de milion plecând de la zero. Își făgăduise să se retragă din afaceri de îndată ce ar fi atins suma pe care și-o fixase ca scop. Ziua aceea era mai apropiată decât crezuse, deoarece bogatele moștenitoare și tinerele văduve bogate nu erau, la urma urmei, chiar așa de puține. Evident, abandonase visul copilăresc de a salva viața fiicei unui milionar în împrejurări romanțioase, dar intrarea uneia în viața sa nu era mai puțin legată strâns de considerații financiare, din punctul lui de vedere.

Numele Mariei Fioli continua să fie întovărășit, în pronosticurile lui, de un mare semn de întrebare și-și dădea seama că nu va putea conta pe zestrea ei cu toată certitudinea.

Nimeni nu se putea mângâia că-l cunoaște îndeaproape pe Julian Lester. Astfel, chiar cei mai apropiați din anturajul lui ignorau că posedea în apropierea Florenței o vilă, destinată să devină locul retragerii sale. Julian luase în mai multe rînduri în considerație eșecul planurilor lui și într-un fel se asigurase împotriva unei asemenea catastrofe. Era o asigurare destul de costisitoare de altfel, care cuprindea cumpărarea unei mici case și o anume spoială de studii, acest din urmă punct fiind cu atât mai mult spre cîntea lui Julian, cu cît n-avea nici o înclinare către acest gen de muncă intelectuală. Însă Julian era extrem de exigent cu sine însuși și nu tolera nici o slăbiciune. Una peste alta, era cu siguranță una din personalitățile cele mai puternice ale veacului său.

Se duse la Wolverhampton înarmat cu un bloc-notes și cu un aparat fotografic. Julian își făcea și-și developa singur fotografiile ce-i slujeau la documentare. Ar fi putut îmbogăți literatura cu o voluminoasă lucrare asupra "*Artei lăcătușeriei*", dar acest studiu nu avea să fie niciodată scris. Cel puțin, Julian cunoștea temeinic

acest subiect. Lăcătușeria, sub toate aspectele sale, n-avea secrete pentru el. Se lăuda câteodată, aparte, de a fi în stare să descuie ușa oricărei bănci, în ciuda numeroaselor dispozitive pe care le-a inventat mecanica modernă, spre a complica treaba spărgătorilor.

Julian n-avea nimic dintr-un atlet; totuși, agil ca o maimuță, putea la nevoie să se cațare pe fațada unei case, tot așa de ușor cum merg unii pe pământ. Mai avea însă și alte specialități. Posea, astfel, arta de a modifica aspectul unei pietre prețioase și de a evalua, dintr-o singură privire, calibrul și puritatea perlelor colierului vecinei sale de masă. Știa, de asemenea, că fiecare perla posedă, într-un fel, propria ei personalitate și că, fie și separată din colier, fiecare dintre ele poate fi cu ușurință identificată de către un expert. De aceea, nu se atingea niciodată de perle, dînd preferință diamantelor, pe care știa, de altfel, să le treacă printr-o adevărată metamorfoză, încît zadarnic ar fi încercat o femeie să-și recunoască pietrele ce ar fi făcut un scurt sejur pe bancul de lucru al lui Julian.

Caracterul problematic al averii Mariei îi cauzase o vie preocupare lui Julian. Hotărî să limpezească această chestiune, și cît mai repede. Va proceda în consecință, de cum are să dezvolpeze cele cîteva fotografii pe care urma să le facă la Wolverhampton.

Julian poseda un apartament situat în Bedford Square. Tatăl său, călător pasionat, adusese din peregrinările lui o mulțime de obiecte ciudate, covoare din Orient, broderii din China, etc, pe care Julian le păstra cu grijă și care aduceau o notă de lux și de originalitate casei sale, altfel destul de modestă.

Se făcuse ora unu, cînd Julian pătrunse sub bolta imobilului său. Sui scara adîncită în penumbră, se opri la cel de-al doilea etaj, scoase o cheie și deschise ușa. Gesturile-i erau în chip firesc tăcute și singurul zgomot care se auzi fu acela al ușii scîrțîind ușor în balamale.

Totuși, acest scîrțîit fu suficient pentru a pune în gardă un personaj care se afla înăuntru. În timp ce intra în anticameră, Julian văzu o geană de lumină filtrînd sub ușa dormitorului său. Dar, în secunda următoare, totul se scufundase în întuneric.

Julian Lester avea multe defecte, dar cu siguranță nu era lipsit de curaj. Închise încet ușa după el, se îndreptă către studio și aprinse lumina. Scoase fără grabă un revolver automat din sertarul biroului, se întoarse în anticameră și aprinse lampa. Ușa

dormitorului era deschisă. Cu un gest hotărît învîrti butonul, deschise uşa larg, cu mîna pe comutator. Odaia fu inundată de lumină.

- Sus mîinile, prietene!

Acest ordin se adresa unui individ lipit de zid care, sub ameninţarea revolverului, nu îndrăzni să mai facă nici un gest, nici chiar acela de a ridica mîinile.

- Sus mîinile! repetă Julian, sau trag.

- Nu pot... bîngui vizitatorul, sînt... sînt bolnav de inimă. Chipul răvăşit, ochii infundaţi în cap, sprîncenele stufoase îl făceau să pară mai vîrstnic decît era. Tresăriri spasmodice îi schimonoseau chipul, în timp ce privea ţintă arma îndreptată spre el.

- Nu mă nenorociţi, şopti el cu o voce răguşită. Lăsaţi-mă să plec. Am ieşit de la Dartmoor... N-are să vă lase inima să mă trimiteţi înapoi numaidecît!... Daţi-mi un pic de răgaz!...

Tonul său rugător îl umplu de dezgust pe Julian, la fel ca şi hainele zdrenţuite şi jechoase, pantalonii rupţi şi aspectul lui hirsut.

- Cum ai intrat aici?

Fereastra deschisă făcea, la drept vorbind, inutilă întrebarea. Totuşi, omul dădu toate explicaţiile. Julian îl ascultă cu dispreţul pe care-l arată profesioniştii faţă de amatorii neîndemînatici.

Rezultă că cei doi bărbaţi sosiseră în acelaş timp, unul pe fereastră, altul pe uşă. Spărgătorul n-avusese deci timp să se atingă de nimic.

- Mor de foame... mormăi hoţul.

- Cum te cheamă? făcu Julian. Te miră că te întreb, nu?

- Nu, mă numesc Smith.

Julian respinsese repede ideea de a alerta poliţia. Situaţia îşi avea hazul ei şi îl amuza. Era prima dată cînd "făcea cunoştinţă" cu un spărgător.

Îşi conduse vizitatorul la bucătărie, unde se afla pregătită o cină pentru stăpînul casei. Însă Julian cinase în oraş.

- Aşază-te şi mîncă, îi spuse el poruncitor.

Capitolul XIV

Omul șovăi, dar sfârși prin a se așeza. Pentru cineva care murea de foame, mîncă mai degrabă moderat, încît versiunea lui părea puțin plauzibilă.

Julian îl privea, neștiind prea bine ce atitudine să adopte față de acest vizitator neașteptat.

- Ai stat multă vreme la răcoare, nu?
- Douăzeci de ani, răspunse celălalt.
- De ce?

Omul îi aruncă o privire bănuitoare de sub sprîncenele sale stufoase.

- Crimă, zise el, în sfîrșit, pe un ton așa de natural, încît pe Julian îl trecu un fior. L-am omorît pe polițistul care m-a prins în flagrant delict de spargere.

Văzu că relatarea lui făcea o impresie urită asupra gazdei, și se grăbi să adauge:

- L-am ucis fără să vreau. Însă o bandă de mincinoși au venit să depună mărturie contra mea și puțin a lipsit să nu fiu spînzurat. Din fericire, cineva a intervenit în favoarea mea. Și mi s-a comutat pedeapsa în douăzeci de ani de muncă silnică.

De data asta, Julian părea că se hotărîse.

- Termină de mîncat și șterge-o!

Omul nici nu cerea mai mult și, fără să mai golească farfuria, sări vioi în picioare. Dintr-o dată scoase un țipăt de durere. Obrazul livid i se congestionă, deveni roșu, apoi albastrui, în timp ce buzele i se colorau în violet.

Julian îl privea, nițel speriat. Îl văzu scotînd din buzunar o sticlută, desfăcîndu-i dopul cu dinții, ducînd-o la gură și înghițind o dușcă. Apoi omul se prăbuși pe un scaun. Trecu un minut și chipul său scofilcit, de ocnaș, își reluă culoarea palidă.

- Din cauza inimii, se bîlbîi el. Mă întreb ce aş face fără doctoria asta.

Regăsi dopul, închise sticluta și o strecură în buzunarul pantalonului.

- Aș vrea să fac ceva pentru dumneavoastră, domnule, zise el.

Sînteți primul om care m-a tratat cu un pic de omenie, de la ieșirea mea din închisoare.

Era o linguşeală tradițională la pușcăriașii eliberați, însă Julian, care ignora moravurile armatei crimei, nu rămase insensibil la ea.

- Nu țin decît de tine să fii tratat omeneste, zise el.

Spărgătorul dădu din cap, cu un aer neîncrezător:

- Așa se crede în mod obișnuit, dar nu e adevărat. Nimeni nu vrea să dea o șansă unui fost ocnaș. Totuși, dacă aș găsi cum să cîștig cîștit o pîine...

Își continua pledoaria, însă Julian nu-l mai asculta. Îi venise o idee. Acest om putea să-i fie folositor în executarea unui proiect scump inimii lui.

- Unde locuiești? îl întrebă. Unde te-aș putea găsi?

Spărgătorul îi dădu adresa. Julian o notă pe dosul uneia din cărțile sale de vizită, pe care o strecură pe urmă în buzunar.

- Uite zece șilingi pentru tine. Poate că am să-ți găsesc de lucru. Vino deci, să mă vezi... sau mai degrabă, nu, voi trimite să te caute.

Își întovărăși vizitatorul nu numai pînă la ușa apartamentului, ci chiar pînă la ieșirea din imobil.

Julian era destul de satisfăcut de el însuși. Tocmai își permisesese luxul de a se arăta generos față de semenul său și aceasta nu-l costase decît zece șilingi și o masă. În timpul nopții, avu totuși bănuieli, se sculă și-și inspectă biroul: nu dispăruse nimic și se putu răsfața fără nici o constrîngere cu gîndul măgulitor că făcuse o faptă bună.

A doua zi ieși devreme, însă treburile îl obligară să revină la Bedford Square către ceasurile trei după amiază. Un ins scund, cu trăsături ascuțite, bătea pasul în fața casei lui. Julian îl salută dintr-o mișcare a capului și-l invită, dintr-un gest, să-l urmeze în apartamentul său.

- Ei bine, Martin, îi spuse el, cînd ajunseră în birou, ce noutăți mi-aduci?

- Uite, domnule, zise celălalt scoțînd din buzunar un bloc-notes mititel. Am trecut pe la magazin și m-am împrietenit cu Herman.

Totuși, informațiile pe care i le aduse lui Julian erau foarte slăbuțe. Lui Julian nu-i plăcea să-și lase interesele la voia norocului și considera că e mai prudent să aibă soluții de schimb.

Astfel, îl însărcinase cu ancheta pe unul din concurenții lui John Morlay, unul din acei oameni care-și închipuie că posedă darul de a le ști pe toate și de a fi pretutindeni în același timp.

- Rămii în contact cu tânărul, îi recomandă Julian după ce-i ascultă raportul. Trebuie să știi totul despre doamna Carawood: originea, începuturile ei, starea exactă a finanțelor, ocupația ei. Vei avea, peste onorariu, o primă frumoasă, dacă-mi dai satisfacție.

- Puteți avea încredere în mine, spuse Martin, cu îngîmfare. Nu-mi trebuie nici o săptămînă ca să-l întorc pe băiatul ăsta ca pe o mînușă. Îmi va spune tot ce vreau.

- Să sperăm, conchise Julian, pe un ton sec.

Ar fi vrut mult să împărtășească optimismul detectivului, însă Herman îi făcea impresia unui ins reticent și, în plus, devotat stăpînei lui ca un cîine.

A doua zi, pe la ora unsprezece dimineata, în timp ce doamna Carawood își efectua turneul de inspecție al magazinelor sale, în prăvălia din Penton Street răsuna vocea de stentor a lui Fenner, care vocaliza cu drag o arie la modă, pe cînd da la fierăstrău o bucată de lemn.

Unicul auditoriu al acestui concert, Herman, îi arunca din timp în timp priviri disperate, dar lui Fenner puțin îi păsa. În sfîrșit tânărul își pierdu răbdarea:

- Spune, Fenner, un fierăstrău nu-ți ajunge? Îți trebuie neapărat două?

Timplarul se opri din cîntat.

- Ce fel? Nu-ți place muzica? Întrebă el cu candoare. Te plîng, băiete. Despre partea mea, sînt nebun după muzică. Și-și șterse mîinile de salopetă.

- Doamna Carawood întîrzie, zise el pe un ton dezaprobator. Timplarul își făcuse timp liber în aceeași zi, special ca să facă în magazinul din Penton Street cîteva neînsemnate reparații, a căror necesitate numai el o vedea și fusese foarte dezamăgit că n-o găsisese acolo pe proprietară.

- Cînd își ia la rînd magazinele, îi trebuie totdeauna cîteva ore, declară Herman. Dar panoul dumitale mai are mult?

- Nu chiar așa de mult, răspunse Fenner, trebuie să-l mai dau un pic la rînd și să-i dau cu un strat de lac.

Îl privi un moment pe Herman, gînditor.

- Ia zi băiete, n-ai altceva să-mi dai de făcut? Am tocmai o

leacă de timp liber și asta nu mi se întâmplă des.

- Ia spune, făcu Herman, din întâmplare vrei să te muți aicea cu locuința?

- Fără mine, prăvălia asta s-ar duce iute de răpă. Ia vino să vezi ușa de la spate.

- N-am voie să părăsesc magazinul.

Vinzătoarea plecase să ia masa, iar Herman rămăsese singur de pază în magazin.

- N-aveți să vă temeți de nimic, cu soneria de alarmă, insistă Fenner.

Avea absolută nevoie de mărturia lui Herman spre a trece la executarea micii sale idei. Imaginase, într-adevăr, să scoată o ușă din balamale, sub pretextul că nu funcționa bine. Aceasta i-ar fi îngăduit să mai petreacă câteva ceasuri sub același acoperiș cu acea doamnă cu tenul mat care era în ochii lui chintesența tuturor farmecelor, întruchiparea frumuseții feminine.

Capitolul XV.

- Bună ziua, Herman, zise domnul Martin.

- Bună ziua, răspunse ținșos tânărul. Ce cauți aici? Vrei să cumperi o rochie? În acest caz va trebui să revii, căci vânzătoarea lipsește.

- Dar scumpe prietene... începu detectivul.

- Nu sînt prietenul d-tale scump, ripostă Herman, întrerupîndu-l.

Aruncă o privire în jur. Fenner își luase deja tălpășița.

- Nu e cazul să încerci să-mi vinzi o casă de bani, căci te previn că n-am bani pe care să-i păstrez. Și nu mă mai întreba dacă doamna Carawood intenționează să cumpere o casă de bani, pentru că ți-am spus că nici prin cap nû-i trece.

Martin surîse cu toată gura.

- Anumite persoane comit greșeala de a-și închipui că o casă de bani e un lux. Nimic mai periculos pentru o doamnă, decît să-și păstreze banii într-o simplă casetă, sub pat.

- Nu v-am spus nimic în sensul ăsta, strigă Herman roșu de minie.

- Hai, calmează-te, făcu Martin, pe un ton dulceag, am să vă fac o propunere onestă, pe care aveți tot interesul s-o acceptați. Doamna Carawood va putea plăti casa de bani în rate, și-i vor fi acordate toate facilitățile de plată.

Herman se duse la ușa, deschizînd-o larg:

- Adio, domnule, vă sfătuiesc să nu mai puneți piciorul pe aici. Mi-ajunge de cînd vă văd cum spionați casa. Parcă ati fi un spărgător care-și prepară lovitura. Și dacă nu ieșiți numaidecît, chem poliția.

- Aș dori să vorbesc cu doamna Carawood, zise Martin, imperturbabil.

Herman îi arătă strada, cu un gest majestuos.

- N-aveți decît să așteptați afară.

De două zile, agentul lui Julian dădea tîrcoale prăvăliei din Penton Street, anume cînd doamna Carawood și vînzătoarea lipseau de acolo. Datorită întrebărilor sale viclene, smulse de la Herman cîteva precizări interesante privind afacerile doamnei Carawood; aflase, astfel, că are un cont în bancă (ceea ce-i permisesese să-i descopere activul), dar mai cu seamă că vîrstnica doamnă avea obiceiul de a-și păstra obiectele de valoare și banii într-o casetă mare pusă sub pat, și a cărei cheie o purta la ea.

De două zile, Herman cunoștea chinurile remușcării. Nu era departe să se acuze de trădare, pentru că dezvăluisese, din prostie, secretul stăpînei. Acest necaz, transformat în furie, îi dictase, în acea dimineață, atitudinea față de Martin.

O oră mai tîrziu, Martin îi dădea raportul lui Julian Lester:

- Are douăzeci de mii de lire în cont la bancă, iar operațiunile ei se ridică la mai multe bilete de cîte o mie, pe săptămînă. Și acțiunile și le ține tot în bancă, însă după informațiile pe care am reușit să le culeg, nu ține în bancă nici un document.

- Și atunci, unde le păstrează?

- În caseta ei, sub pat, răspunse detectivul. Tînărul nu e așa de manevrabil cum speram, totuși am izbutit să-l trag de limbă. M-am dat drept plasator de case de bani, ceea ce mi-a furnizat o excelentă intrare în subiect. Are o casetă neagră, cu mecanisme de aramă, se pare... n-am izbutit să-l fac să mi-o arate, însă mi-a descris-o amănunțit. Cheile atîrnă de un lanț pe care doamna Carawood îl poartă la gît. Ușa dormitorului este totdeauna încuiată, exceptînd cazul cînd este domnișoara la Londra.

- Ți-a spus asta? întrebă Julian cu interes.

Detectivul șovăi.

- Nu mi-a spus-o chiar așa, dar așa a ieșit la verificare. La drept vorbind, domnule Lester, am impresia că lucrez nițel în gol. Nu mi-ați spus exact ce vreți să știți în legătură cu această persoană. Mi-ați ușura foarte mult sarcina, spunându-mi despre ce este vorba. Căci, în sfârșit, nu puteți considera ca o acuzație împotriva cuiva faptul că-și păstrează documentele într-o casetă, sub pat.

- Și eu cred că nu, spuse Julian.

Reflectă o clipă, apoi reluă:

- Ai dreptate, Martin, trebuie să-ți explic scopul acestei anchete. Am toate motivele să cred că doamna Carawood ascunde anumite fapte privind-o pe contesa Fioli. Am impresia că aceasta posedă o avere frumușică, dar că nu știe. Ori, situația ei materială mă interesează în mod deosebit...

Lui Martin îi căzu fisa:

- Înțeleg, domnule, zise el laconic.

- Și cum trebuie să iau o decizie în cel mai scurt timp, adăugă Lester, trebuie ca ancheta să dea numaidecît rezultate.

- Înțeleg perfect, spuse detectivul. Lucrul este fără îndoială cu atât mai urgent, cu cât nu șințeti, poate, singurul care poartă interes situației financiare a acestei tinere persoane.

Observația era lipsită de delicatețe, însă Julian nu se supăra dintr-atita. Punându-se în legătură cu o agenție de poliție privată, își sacrificase amorul-propriu pe altarul intereselor sale majore.

Se despărți de Martin și se duse în cartierul Pimlico. Ultimele cuvinte ale detectivului îl pusese ră pe gînduri. Aflase Martin că John Morlay îi făcea curte Mariei, sau nu era decît o ipoteză gratuită? Își știa prietenul la adăpost de cochetăriile femeilor, greu de impresionat de o mutricică nostimă. Cît privește averea Mariei, nici aceasta nu constituia un punct de atracție decisiv în ochii detectivului. Bogat el însuși, nu era, cu certitudine, un vînător de zestre.

În magazin, Herman îl întîmpină pe Julian Lester.

- Doamna Carawood s-a dus la Ascot, ca s-o aducă pe contesă? îl întrebă Julian.

- Nu, răspunse tînărul. Pe domnișoara o aduce domnul Morlay. Asta nu e mare lucru. Nu se mai desparte de ea...

"Trebuie că s-au logodit", se gîndi Julian, care văzu în cuvintele lui Herman o aluzie la o situație nouă creată între contesă și detectiv. Julian fu apucat numaidecît de o ură sălbatică împotriva

prietenului său. El însuși i-o prezentase și nu-i ascunsese că intenționa s-o ia de soție...

- De ce spui că nu e mare lucru? întrebă el, totuși.

- Pentru că domnul Morlay are sarcina de a veghea asupra domnișoarei, poftim, răspunse Herman.

Julian scoase un suspin de ușurare.

- O cunoști pe contesă? întrebă el.

- Dacă o cunosc! Ce mai întrebare! Doamna Carawood a adus-o odată la magazin pe vremea când nu era decît o fetiță și eu un băiat de alergătură. Era pe cînd doamna Carawood n-avea încă toate magazinele astea.

Julian era nerăbdător să afle proiectele doamnei Carawood cu privire la pupila ei. Herman se grăbi să-i satisfacă curiozitatea:

- Domnișoara contesă va avea în curînd un apartament al ei, în oraș și o cameristă. Însă pentru moment, locuiește aici.

- Poate să-și permită un apartament luxos, zise Julian. Cînd ai averea ei, asta nu e mare lucru.

- Nu știu nimic, zise Herman, încruntînd din sprîncene. Dar este, într-adevăr, de crezut că e bogată. Toate contesele sînt bogate.

Asupra acestei împrejurări, apăru doamna Carawood, îmbrăcată în ziua aceea cu un mantou verde, care o întinerea și-i făcea mai luminos tenul mat și bronzat.

- Bună ziua, spuse ea lui Julian. Vii, desigur, ca să afli ce se întîmplă cu inelul Mariei. Ei bine, poți să fii liniștit, inelul a fost adus înapoi.

- Știu, răspunse Julian. Am venit în speranța de a o întîlni pe Maria. Mi-ar plăcea să-i vorbesc.

Ea îi aruncă o privire bănuitoare, în care lui Julian i se păru a vedea o lucire de ură.

- Aș vrea să vorbesc, de asemenea, și cu dumneavoastră, doamnă Carawood. În fapt, ce proiecte aveți în legătură cu pupila dumneavoastră? Acum, că a părăsit pensionul, ce proiecte aveți pentru ea?

Din nou vîrstnica doamnă îi aruncă vizitatorului ei acea privire stranie în care puteai citi orice, afară de simpatie.

- Ce proiecte am pentru ea? Contesa Fioli este absolut liberă să-și hotărască singură viitorul. Nu mai e un copil și știe perfect ce vrea. De altfel, fetele tinere nu acceptă de bună-voie sfaturile dădacelor lor bătrîne...

- Presupunînd însă că vi l-ar cere, sfatul acesta, ce i-ați spune?

Ea îl scrută o clipă, apoi zise cu calm:

- Aș sfătui-o să se mărite cu un bărbat care s-o iubească pentru ea însăși și nu pentru banii ei.

Îi dădea, astfel, o mîină de ajutor, furnizîndu-i ocazia să abordeze subiectul ce-i stătea atît de mult la inimă.

- Dar cum ar putea fi iubită pentru banii ei, doamnă Carawood? Nimeni nu știe măcar dacă îi are.

- Eu una, o știu, zise doamna Carawood, laconică.

- Nu cred că dota ei să fie atît de importantă încît să ademenească un adevărat vînător de zestre, riscă Julian.

- Fie că e, fie că nu e, Maria se va mărita cu un bărbat demn de ea. Cred că v-am dat de înțeles asta, ieri, la Ascot. Iar un bărbat demn de ea, nu va căuta să afle cît de mare îi este zestrea.

Julian înghiți șopîrla fără să clipească, dar își făgădui să-și ia revanșa în cel mai scurt răstimp.

Capitolul XVI

Doamna Carawood nu era, cu siguranță, o persoană ușor de mulțumit. Nu accepta favoruri din partea nimănui și nici nu acorda ea, cuiva. Cu furnizorii se deda la aprige tocmeli, iar față de personalul ei era exigentă și nu totdeauna amabilă.

De-abia plecase Julian, că se și întoarse către Hermar și, ca o consecință a unui gînd ce tocmai îi trecuse prin cap, întrebă:

- Fenner a plecat?

- Nu, doamnă, e jos, lucrează la o ușă.

- Dar, în sfîrșit, ce vrea să însemne asta? exclamă ea. De cînd vine aici ar fi avut timp să reconstruiască toată casa. Du-te de mi-l caută.

O clipă mai tîrziu, tîmplarul orator se înfățișă în fața doamnei Carawood.

- Aflu că te-ai apucat de reparația unei uși, Fenner, zise ea.

- Da, doamnă, aproape că am terminat.

Ea deschise un sertar din care scoase un registru de socoteli.

- Este momentul să-ți fac plata. Cît îți datorez?

Fenner închise ochii, ca și cum vederea registrului de socoteli

l-ar fi orbit.

- Între prieteni, fleacurile astea nu contează, zise el pe un ton sentențios. Îmi face plăcere să vă pot fi de folos...

- Și mie mi-ar face plăcere să te plătesc, protestă doamna Carawood. Oricum ai consumat ceva ore de lucru!

- De-abia dacă trebuie să vorbim despre ele, doamnă Carawood. Să fixezi o ușă... să dai un strat de lac... fleacuri, vă zic.

- Fără copilării, Fenner. Dacă aș fi chemat un alt lucrător, i-aș fi plătit timpul, așa că nu-s motive să abuzez de bunăvoința dumitale. Și grăbește-te, căci contesa poate veni dintr-o clipă în alta.

În loc să răspundă, Fenner arătă spre draperia care separa biroul doamnei Carawood de prăvălie.

- Găsiți că stă bine perdeaua asta? Dacă tot e o încăpere separată, măcar s-o separăm ca lumea. Am să vă fac un perete despărțitor.

Doamna Carawood puse tocul jos și scoase un suspin.

- Ce crezi, domnule Fenner, că o să te las să muncești așa multă vreme pentru mine? Herman!

Fenner ridică din umeri. La auzul chemării stăpînei sale, Herman veni din magazin.

- De altfel nu vreau lucrări cîtă vreme va locui aici domnișoara contesă, reluă doamna Carawood.

- Domnișoara contesă! repetă Fenner. La naiba cu toate distincțiile acestea sociale! Nu sîntem cu toții egali? Ori există conți și contese în paradis?

- Fenner, oprește-te! zise Herman care tocmai surprinsese o lucire de minie în ochii stăpînei lui.

- De ce vrei să renunțe contesa Fioli la titlul ei ereditar? spuse doamna Carawood. S-a născut contesă și este firesc să rămînă. E ca și cum ți s-ar cere dumitale să-ți tai limba.

- Și eu vă spun, ripostă Fenner, înfierbîntîndu-se, că titlurile nobiliare sînt o născocire stupidă a paraziților societății. Din fericire, mai sînt încă oameni de bun simț, care să-și ridă de ele.

- Greșesc, remarcă doamna Carawood. Ei neagă, din gelozie, superioritatea oamenilor care au titluri.

Fenner îi făcu atunci un semn lui Herman, să iasă din odaie. Acesta îl privi cu mirare, apoi, zicîndu-și că tîmplarul vroia neîndoios să discute cu patroana tariful muncii sale, se eclipsă cu discreție.

Rămas singur cu doamna Carawood, Fenner se apropie de ea și-i spuse, coborîndu-și vocea:

- Sînt zece ani de cînd vă cunosc, doamnă Carawood...

Ea îl privi cu atenție, surprinsă, dar el continuă:

- Nu mă priviți așa, sînt într-adevăr, zece ani. Timpul trece repede, nu?... V-am spus-o și v-o repet, n-am nevoie de banii dumneavoastră. Disprețuiesc banii... de altfel, am ceva economii, destule ca să întemeiez un cămin.

Ea se ridică surîzînd. Surîsul îi îndulcea, pe chip, duritatea de om de afaceri.

- Ești draguț, Fenner, deși cam prea vorbăreț. Însă n-am, într-adevăr, intenția să mă recăsătoresc.

- Sînteți, totuși, încă tînără... aveți toată viața înaintea. Nici copii, nici alte piedici.

- Hai, Fenner, lasă prostiile, zise doamna Carawood, tulburîndu-se dintr-o dată.

El luă atunci o carte de pe birou, dar femeia i-o smulse cu bruschete.

- Nu te atinge de asta.

- Și de ce? zise Fenner. Nu e nimic de rușine. Trebuie să fie frumos, nu, acest "*Roman al domnișoarei de la magazin*"? De altfel, gustul pentru lectură, nu e niciodată de condamnat. Formează spiritul. Eu însumi, citesc cu plăcere opere filosofice: Spencer, Stuart Mill... N-ați încercat niciodată să-i citiți?

- Nu, zise doamna Carawood. Nici pe asta n-o citesc pentru mine, ci pentru Herman. Bietul băiat este analfabet.

Fenner clătină din cap, consternat.

- Analfabetismul este un flagel al omenirii, inerent regimului nostru actual. Însă domnișoara a primit o instrucțiune frumoasă, nu-i așa?

- Te cred! Colegiul din Cheltenham este unul din cele mai bune din țară. Elevele se recrutează exclusiv din aristocrație...

- Aristocrația! repetă Fenner, cu dispreț. Iarăși blestematele astea de distincții sociale! D-ra Fioli a învățat cu siguranță acolo limba franceză?

- Franceza și germana. Și cîntă în italianește.

Cu un gest neglijent, Fenner scoase o carte din raft.

- "*Tentațiile ducesei*", spuse el, citind titlul. Sînteți cam romantică, doamnă Carawood.

Fără să vrea, de altfel, o jigni. Pentru ea, aceste romane de

dragoste reprezentau tot ce poate fi mai frumos și mai emoționant pe lume.

- Ascultă-mă, Fenner, zise în sfârșit ea, n-am nimic împotriva dumitale, dar nu pot permite să-ți pierzi timpul bocănind pe aici. Ești lucrător și timpul dumitale este prețios.

Pe tema aceasta, Fenner se avîntă într-o explicație complicată, încercînd să-i aducă dovezi că dispunea de un timp nelimitat. Șantierul era provizoriu închis, din pricina bolii patronului. Doamna Carawood îl cunoștea, căci și el locuia în Penton Street. Era un bătrîn înăcrit și cu o gură rea cum nu se mai văzuse.

- Lucrez de șaisprezece ani pentru el, spuse Fenner. Este mai degrabă un camarad, decît un patron. "Tom" mi-a zis el ieri, căci îmi spune Tom, *"de cincisprezece ani te sforțezi să mă convertești la teoriile tale sociale și nu izbutești. Nu vreau să spun cu asta că cei care gîndesc ca tine sînt niște imbecili. Vezi tu, după mine, nu există religie rea, ci numai apostoli răi. Așa că nu cred să ai cea mai mică șansă să faci din mine un adept. Mai mult, sînt convins că, dacă mi-aș da silința, repede te-aș converti eu, la ideile mele"*. Ce credeți despre asta, doamnă Carawood?

- Vroia să spună, fără îndoială, că argumentele dumitale erau insuficiente, zise doamna Carawood, aruncînd pentru a treia oară în cinci minute o privire către pendulă.

- Oh, nu! protestă Fenner. La urma urmei, poate că în momentul acela făcuse deja febră și delira...

Doamna Carawood nu-l mai asculta. Maria tocmai intra în magazin.

Capitolul XVII

De trei zile, "protejată" lui John Morlay nu mai recursese la serviciile lui. Firesc, detectivul ar fi trebuit să se socotească mulțumit, pentru că acest mic răgaz îi permitea să se ocupe de afacerile sale curente, prea neglijate în ultima vreme. Căci escrocii nu avuseseră delicatetea să-și suspende activitatea, pentru a-l elibera pe John Morlay, acaparat de numeroasele obligații impuse de noua sa funcție.

Și totuși, tînărul se simțea iritat și pradă unei neliniști

inexplicabile. Cu o seară în urmă, se trezise, fără să știe cum, pe Penton Street, în fața magazinului doamnei Carawood și John Morlay, care nu era slab de înger, văzuse în acest demers mașinal un simptom neliniștitor. Ce-ar fi zis onorabilii săi predecesori la fotoliul directorial al casei "*Frații Morlay*", unchiul Percival și unchiul Jackson, dacă l-ar fi văzut dînd tîrcoale, ca un licean îndrăgostit, sub fereastra unei "*cliente*"!

În acea dimineață, singur în biroul său, John Morlay își făcea un fel de examen de conștiință, cînd i se anunță un vizitator.

- Este un călugăr, adăugă valetul.

- Un călugăr? făcu John stupefiat. Ce poate să vrea de la mine? N-am relații în mănăstiri.

În clipa următoare avu totuși impresia că fața omului cu barbă albă, înveșmîntat într-o sutană de dimie, încins cu o frînghie și încălțat în sandale, nu-i era cu desăvîrșire necunoscută.

- Fratele Benito, cred? zise el, cînd i se limpezi amintirea, și-l pofti să ia loc pe un jilt.

Fratele Benito era un personaj destul de popular la Londra, din cauza activității sale filantropice. În mai multe rînduri, John avusese ocazia să-i zărească portretul în diverse gazete.

- Da, într-adevăr, așa mă numesc, răspunse călugărul laconic. Mulțumesc, nu voi lua loc. De altfel, n-am să vă rețin mult. Sir John Calder m-a sfătuit să mă adresez dumneavoastră... o cunoașteți pe contesa Maria Fioli?

John Morlay îi aruncă o privire surprinsă.

- Da, o cunosc.

- Și pe doamna Carawood, tîtoarea ei, o cunoașteți de asemenea?

John aprobă din cap, întrebîndu-se unde avea să ajungă călugărul. Fratele Benito lăsă să se scurgă o scurtă pauză.

- Împrejurarea care mă aduce aici este de o natură destul de delicată. Nu mai este nevoie să vă spun că, deși fac parte din această lume, trăiesc puțin în marginea vremurilor și lucruri care dobîndesc în ochii semenilor mei o importanță enormă, mie mi se par lipsite de însemnătate. Totuși, starea mea nu mă dezleagă de anumite obligații către societate. Astfel, n-aș putea rămîne indiferent la faptul că...

Părea că-și caută cuvintele, pe care nu le găsea.

- Oare soarta contesei Maria Fioli vă provoacă neliniști? întrebă John Morlay.

- Într-un anumit sens, răspunse fratele Benito, după un scurt moment de reflecție.

Apoi spuse ceva, ce-l făcu pe John Morlay să sară în sus, cu ochii măriți de uimire.

- Nu e cu putință, exclamă el.

- Și cu toate acestea este adevărat, spuse liniștit călugărul.

- Dacă așa spuneți, nu mă pot îndoi de cuvântul dumneavoastră, spuse John încă sub efectul emoției.

Uitînd de hotărîrea de a nu se așeza, călugărul acceptă un fotoliu și-i vorbi detectivului preț de o jumătate de oră, despre împrejurarea care-l preocupa. La un moment dat se auzi soneria telefonului, însă John Morlay nu consimți să se lase deranjat și dădu dispoziții secretarei sale de-a nu-l pune în nici o legătură telefonică, în tot timpul convorbirii cu vizitatorul lui.

- Vă încredințez deci aceste lucruri, spuse fratele Benito, drept concluzie. Mă simt ușurat de a vă mărturisi motivele care mă nelinișteau. Sînt convins că veți ști să apărați interesele acestei copile. Nu mi-aș ierta-o, dacă Maria ar trebui să sufere de pe urma unei stări de lucruri de care nă este vinovată.

În tot restul zilei, John Morlay, se zbătu în dificultățile problemei ce-i fusese tocmai supusă.

O săptămîină mai tîrziu, ar fi rîs de asta, însă acum lucrurile apăreau într-o lumină diferită. Încă nu știa ce hotărîre să ia, însă era de acord cu călugărul: trebuie cu orice chip s-o scutească pe Maria de suferințe și de dureroase decepții.

Medita profund asupra tainei fratelui Benito, cînd auzi soneria telefonului.

- Bună ziua, înger păzitor! spuse o voce drăgălașă la celălalt capăt al firului. Îți solicit compania, ca să mergem să bem o ceașcă de ceai.

De-abia dacă avu timp să răspundă, într-atît se arătă de grăbit să accepte propunerea protejatei sale.

Capitolul XVIII

Domnul Fenner nu mai avea nimic de căutat în prăvălia din Penton Street, dar continua să facă vizite zilnice, sub pretextul de a o ține pe doamna Carawood la curent cu evoluția bolii patronului său.

- E de pe acum cu un picior în groapă, îi declară el lui Herman, cu un aer sumbru. Va trebui să mă gândesc să caut un alt loc, căci n-are moștenitori care să se ocupe de antrepriza lui. Iar când schimbi, nu știi niciodată dacă pici pe ceva mai bun sau mai rău. E foarte incomod...

- Puneți-vă o pernă, domnule Fenner.

- Nu vorbeam de scaun, ci de situație. E foarte incomod să te obișnuiești cu un patron nou. Și nu e cazul să mă tot "*domnești*", ți-am mai spus-o de sute de ori. Bătrînul nu e un om rău. Îi place să cîrtească, să bată cîmpii, evident, dar la vîrsta lui e firesc. Îl respect mult, deși este de cealaltă parte a baricadei.

Se privi îndelung în marea oglindă a magazinului.

- Spune Herman, arăt bine?

Herman îl privi, fără să înțeleagă.

- Dacă arătați... bine! repetă el.

- Păi da, pot trece drept ceea ce se numește un "*bărbat bine*"?

- Vă gândiți să vă prezentați la un concurs de frumusețe?

- Da de unde! protestă Fenner. Te întrebam numai așa.

- Ei bine,... nu știu. La drept vorbind, nu m-ați izbit niciodată prin frumusețea dumneavoastră.

- Izbit? Cine vorbește de izbit? zise Fenner, ridicînd din umeri. Dar las impresia unui om inteligent? Ai văzut în ziare multe portrete de miniștri, de savanți...

- Oh! Eu mă uit doar la pozele asasinilor, răspunse Herman.

Acest straniu interogatoriu fu întrerupt de sosirea lui Julian Lester. De cîteva zile, simțea că Maria îi scapă. Era clar că John Morlay exercita o prea mare influență asupra tinerei fete și Julian se hotărîse să-și grăbească realizarea planului. Doamna Carawood veni în întîmpinarea musafirului. Fenner îl văzu, nu fără gelozie, strîngînd cu familiaritate mîna doamnei visurilor sale.

- Maria nu e aici, spuse doamna Carawood. A ieșit cu domnul Morlay.

- Adevărat? făcu Julian Lester zgîndărindu-și mustața. Am remarcat că de câteva zile nu e niciodată acasă.

- Aceasta vă supără cu ceva? întrebă doamna Carawood.

- Bineînțeles, conveni Julian. Și pe urmă, sînt câteva lucruri pe care aș vrea să le știu, în legătură cu ea. Ați fost, cîndva, doica ei, nu-i așa?

- Într-adevăr, răspunse vîrstnica doamnă.

- Și ați fost numită tutoare de către mama Mariei?

Tonul lui era de-a dreptul dușmănos și doamna Carawood nu se înșelă în această privință. Simți ca o înțepătură în inimă. Își dăduse dintotdeauna seama că ceva se ascundea în spatele amabilității aproape servile a lui Julian Lester, dar nu se așteptase să scoată atît de curînd masca.

- Nu înțeleg schimbarea Mariei față de mine, spuse el pe un ton de reproș. Cineva trebuie c-a influențat-o și m-am hotărît să lămuresc lucrurile. Sînteți tutoarea ei legală?

Vorbea anume ca un judecător de instrucție.

- Doar știi și dumneata că mama ei mi-a încredințat-o.

- Nu știu decît ceea ce am auzit. Dar puteți să-mi prezentați un act oficial, un document... testamentul, în fine.

Doamna Carawood nu răspunse.

- Răspundeți-mi! Contesa Fioli a lăsat un testament? Și dacă da, cum este probabil, posedați o copie?

- Nu, n-am vreo copie a testamentului mamei Mariei, răspunse doamna Carawood, albindu-se la față. Nu am nici un document de acest gen. Mi-a încredințat copilul ei pentru că nu avea pe nimeni pe lume, afară de mine, să o înlocuiască pe lângă fata ei.

O văzu cum se frămîntă, apoi cum sare la ușa de la intrare, deschizînd-o. Maria trecu pragul.

Tînăra strălucea de bucurie și rîdea în hohote. John Morlay, care o urma, nu era fără amestec în starea ei de veselie. Maria îi povesti tutoarei ei că John o chemase la un ceai dansant și că fusese un cavalier perfect. Julian Lester o asculta, cu un aer înțepat.

- E multă vreme de cînd nu te-am mai văzut, zise ea în sfîrșit, întorcîndu-se spre Julian.

- Ai găsit de cuviință să-ți dai seama? făcu Julian Lester. Nu porți inelul de la mine. Unde este el?

- La Ascot, declară ea cu o mică mișcare a bărbiei ce-l puse în gardă pe Julian.

- N-a avut, deci, darul să-ți placă?

- Ba da! Cred că ți-am spus-o în scrisoarea mea de mulțumire. Urc puțin, să-mi scot pălăria.

Dispăru, urmată de doamna Carawood. John rămase singur în fața lui Julian, căci Herman lipsea pe moment.

- Va să zică, spuse John Morlay, vād că mă înlocuiești în chip profitabil pentru ancheta ta?

- Ce vrei să spui? întrebă Julian, luînd un aer inocent.

- Te-am văzut ieri, pe Oxford Street, discutînd cu colegul meu Martin, de la "*Universal Agency*".

Julian Lester rîse.

- Felicitările mele, John. Încep să cred că ești cu adevărat detectiv.

- Ascultă-mă, Julian. Ți-o spun pe șleau că-ți pierzi timpul și banii. La urma urmei, de ce anume o bănuiești pe această cumsecade doamnă Carawood?

- Fiindcă ești sincer, răspunse Julian, am să fiu și eu. Femeia asta nu-mi place de loc. Sau mă înșel eu rău de tot, sau o jefuiește sistematic pe sărmana Maria, care nu bănuiește nimic. Am întreprins deja cercetări ca să regăsesc testamentul mamei fetei, dar parcă a intrat în pămînt. Acești Fioli au fost niște originali. Cu cincizeci de ani în urmă, au pierdut sume mari în combinații bancare și de atunci se feresc de bănci ca de ciumă și nu și-au încredințat niciodată numerarul unei instituții de acest gen! Defuncta contesă trebuie că i-a dat tot ce pōseda doamnei Carawood, din mină în mină. Iar scopul anchetei mele este anume de a descoperi dacă această moștenire mai există încă, și, în caz afirmativ, în ce fel e administrată. Tin, de asemenea, să știu dacă tutela pe care o exercită doamna Carawood asupra Mariei nu e pur arbitrară!

- Toate astea sînt foarte bune, zise John surîzînd. Dar de ce te interesează atît de mult tot ce este în legătură cu Maria? Nutrești mai departe proiecte matrimoniale la adresa ei? Crezi că ai vreo șansă să-i obții mîna?

Julian Lester își pierdu puțin aplombul.

- Vrei să insinuezi, fără îndoială, că norocul a trecut de partea ta? Altfel zis, că mi-ai suflat-o, ca să spunem lucrurilor pe nume. Poate că e adevărat. Însă chiar dacă ar fi așa, tot nu mi-aș

abandona ancheta. Vreau ca adevărul să iasă la lumină... în interesul tău, dacă nu într-al meu. Vezi că prietenia nu-i o vorbă-n vînt.

John Morlay clătină din cap, cu un aer de îndoială.

- Nu m-ai convins, mărturisi el.

Julian începu să ridă.

- În cazul ăsta, lasă-mă să acționez în interesul Mariei. Acest motiv îți pare mai plauzibil?

- Și cum socotești c-ai să afli adevărul? întrebă John.

Întîmplarea dădu răspunsul pentru Julian Lester. Într-adevăr, exact în clipa aceea Herman intră în prăvălie ducînd o casetă masivă. Julian Lester, care-i cunoștea toate semnalmentele, o recunoscuse imediat, după cele două închizători de aramă. Fascinat, rămase în cîntemplarea casetei.

Capitolul XIX

Maria se întoarse către cei doi bărbați.

- Veniți, zise ea. Doamna Carawood o să vă arate ce maimuțică am fost în copilărie.

Doamna Carawood deschise caseta și scoase un maldăr de fotografii.

- Acolo avea patru ani, spuse ea, întinzîndu-i lui John Morlay o mică poză îngălbenită de vreme. Iar acolo, avea treisprezece ani.

- Iată, mi se pare, zise Julian, observînd atitudinea vîrstnicei doamne, o excelentă ocazie de a ne arăta celelalte documente pe care, fără îndoială, le conține această casetă. Văd, că, într-adevăr, păstrați în ea arhivele familiei.

John Morlay ridică o privire surprinsă către prietenul său. Doamna Carawood lăsă să cadă capacul casetei.

- Dacă insist, reluă Julian, e din cauză că un agent care efectua o anchetă, la îndemnul meu - de ce aş ascunde-o - mi-a remis ieri această notă, decupată dintr-un număr al ziarului "Bournemouth Herald", de acum douăzeci de ani. Și începu să citească o tăietură din ziar pe care o scoase din portofel.

"Contesa Fioli, care tocmai a murit în reședința sa din Westgate Garden, era foarte bogată. Neacceptînd niciodată să-și încredințeze

banii unei bănci, ea păstra la sine întreaga avere, însă toate cercetările făcute pentru descoperirea comorii ei au rămas zadarnice".

- Ei bine, zise cu răceală John. Unde vrei să ajungi?

- Unde vreau să ajung? repetă Julian Lester pe un ton sfidător. Pur și simplu, vreau să scot la iveală originea subitei îmbogățiri a doamnei Carawood. Nu înființezi, de azi pe mâine, o casă de comerț cu cincisprezece sucursale, dacă nu ai capital.

Doamna Carawood se îngălbeni. Stupoărea îi luă graiul o clipă, dar se stăpîni numaidecît.

- E o minciună! strigă ea. O minciună odioasă! Am cîștigat banii ăștia din sudoarea frunții mele.

Maria nu înțeleșese din primul moment gravitatea acuzației lansate împotriva doamnei Carawood. Revenindu-și, însă, ea luă apărarea tutearei sale.

- Cum îndrăznești să vorbești așa? exclamă ea în culmea indignării. Este o infamie!

- Îți înțeleg mînia, spuse Julian Lester, surizînd. Ești prea pură, ca să-ți imaginezi asemenea mașinațiune. Coincidențele, nu e mai puțin adevărat, sînt tulburătoare. Ce s-a întîmplat cu banii contesei Fioli? Ce s-a întîmplat cu testamentul ei? Cine știe, poate că e aici, înăuntru, zise el, arătînd către casetă. De ce să nu ne arătați actele de familie, dacă tutearea n-are să-și reproșeze nimic?

Însă doamna Carawood dădu energic din cap:

- Nu vreau! Nu vreau! repetă ea, palidă, tremurînd toată și apărîndu-și cu tot trupul caseta.

În ciuda eșecului său și al blamului pe care îl putu citi în ochii Mariei și ai lui John, Julian nu resimțea nici cel mai mic regret pentru cuvintele spuse. Era unul dintre acei oameni care au o încredere nemărginită în ei înșiși și cărora nu li se întîmplă niciodată să-și pună la îndoială propria purtare. Nu era chiar departe de a se considera victima unei nedreptăți și de a-i învinui pe John și mai cu seamă pe Maria, de nerecunoștință totală.

Julian Lester cultiva, din principiu, relațiile utile. Nu plătea niciodată consultațiile medicale; prietenii lui medici îl făceau să profite pe gratis de știința lor, în întîlniri întîmplătoare, nici consultații de la avocați nu lua, întrucît cei dintre aceștia ce îi se numărau printre prieteni, își făceau o mare plăcere să-l îndrumeze în hățușul legislației. Unul dintre ei îi spusese într-o zi lui Julian:

- Las-o baltă, crede-mă. N-ai nici un titlu ca să poți cere socoteală tutoarei. Dacă te-ai înrudi cu fata cât de cât, aş mai zice... Dar aşa, tribunalul ți-ar respinge în mod sigur acţiunea.

- Chiar când ea ar fi logodită?

- Chiar şi atunci, logodna nu acordă nici un drept de acest gen. Ca să ai aşa ceva, ar trebui mai întâi s-o iei de nevastă.

Avocatul îi explică cu de-amănuntul lui Julian Lester că, spre a intenta un proces doamnei Carawood, ar trebui să angajeze cheltuieli importante. Suma pe care o enunţă îl făcu să tresară pe Julian.

- Trebuie, totuşi, să existe un mod de a veni de hac vrăjitoarei asteia, zise Julian Lester.

- Dacă vorbeşti de mijloace legale, nu văd nici unul, răspunse omul legii. Singurul sfat pe care ți-l pot da, adăugă el rîzînd, este să iei cîteva lecţii în arta spargerii şi să pui mîna pe hîrtilile care, după cîte spui, se află în posesia acestei dubioase tutoare. Cu documentele în mînă vei obţine, în mod sigur, cîştig de cauză.

Capitolul XX

Sugestia făcută în glumă de avocat îi dădu de gîndit lui Julian Lester. În ciuda voinţei lui, amintirea unui anumit spărgător cu care făcuse cunoştinţă, într-o noapte, în propriul apartament, i se impunea atenţiei.

La început, încercă să-şi schimbe gîndul, însă ideea-şi făcea drum în el, pe nesimţite. În orice caz, n-avea să facă el treaba asta. Lui Julian Lester nu-i plăcea să aibă de-aface cu cîinii de pază, ori Herman avea toate caracteristicile acestui animal. Nu, hotărît lucru, de data aceasta era mai bine să recurgă la un "colaborator". Alţii o făceau în mod regulat, iar cît îl privea, putea plăti destul de bine acest gen de servicii, ca să nu-i fie teamă de trădare. Cu cît adîncea acest plan, îi găsea mai multe avantaje.

Scrise în grabă cîteva cuvinte pe o foaie de hîrtie şi se duse personal să o dea unui comisionar, recomandîndu-i să dea scrisoarea în mîna destinatarului. Apoi aşteptă.

Găsi cu ce să se distreze, în ziare. Spărgătorii făcuseră o vizită, cu trei zile în urmă, la "West Canadian Bank" şi luaseră cu ei

aproape un sfert de milion, bani gheață. Ziarele de dimineață furnizau, în sfârșit, o relatare amănunțită. Julian Lester scoase o fluierătură admirativă și se adînci în lectura articolului.

La ceasurile nouă, auzi soneria. Julian împături jurnalul și se duse să deschidă. Domnul Smith îi apărură în față.

- Intră, zise Julian. Și ia loc.

Cu sapca în mînă, omul îl urmă și se așeză pe marginea unui scaun.

- Ei bine, cum îți mai merge?

- Rău, răspunse omul. Mor de foame. Nu-i chip să găsesc o muncă cinstită. Cum dau de una, vine unul din polițiștii ăia în civil și-i povestește patronului că am fost ocnaș și iar ajung în stradă.

- Poate că ți-aș da să lucrezi, zise Julian într-o doară.

- Oh! făcu celălalt. Sînt prea bătrîn și prea dărîmat ca să o iau de la capăt cu o meserie nouă. Cînd ți-ai petrecut anii cei mai frumoși în închisoare, ești terminat.

- Ei, ce vreau eu să faci nu cere prea multă perseverență, reluă Julian. Ai avea o sută de lire cîm pentru o oră de lucru.

O lucrare de interes trecu prin ochii lui Smith.

- Țin să-ți comunic, făcu Julian, că această ofertă nu ți-o fac în numele meu, ci în acela al unui prieten, care e victima unei tentative de șantaj.

Omul aprobă din cap.

- Oricine poate avea dușmani. Și-aș fi mulțumit să vă scot din încurcătură...

- Îți repet că nu e vorba de mine, ci de un prieten. Mi-a spus că o oarecare doamnă Carawood deține scrisori care ar putea să-i facă cel mai mare rău, mai ales în acest moment, căci are intenția să se căsătorească.

- Unde locuiește cucuveaua asta?

- În Penton Street, la numărul 47. Vrei să-ți notezi adresa?

Întinse omului o foaie de hîrtie și un stilou. Smith mîzgăli cu mare greutate cele două cuvinte.

- Asta e în Pimlico, nu-i așa? întrebă el.

- Da, e un magazin de confecții. Hîrțile în chestiune se găsesc într-o casetă, sub patul femeii, în apartamentul de deasupra prăvăliei.

- E o treabă de copii, spuse Smith, cu condescendență. E vreun ciine prin casă? Nu că m-ar speria. Dar bărbați, sînt cumva?

- Un tînăr. Cît despre ea... ei bine, s-ar putea aranja într-o

seară, să iasă în oraș... joia viitoare, de pildă. Tînărul n-o să-ți dea bătaie de cap, de altminteri se culcă foarte devreme. Camera doamnei Carawood este la primul etaj, și, după cîte știu, pe stînga. Caseta are două broaște...

- Broaște? Nici o importanță, zise Smith, întrerupîndu-l. Evident, cînd ar fi fost vorba de o casă de bani, ar fi cerut timp. Dar o casetă? Lăsați-mă să rid! Și care sînt hîrțiile pe care trebuie să le aduc?

- Adu toate documentele pe care ai să le găsești înăuntru. Le vei pune într-un sac, pe care-l vei depune în fața ușii mele. Pe urmă poți pleca. Vei primi cincizeci de lire avans și cincizeci de lire cînd ai să sfîrșești treaba. Banii vor fi puși sub ștergătoarea de picioare, la scară. Uite cheia pentru ușa imobilului. Te previn că am să stau la fereastră, să te aștept și că dacă vii fără sac, n-ai să găsești nimic sub covoraș.

Smith îl privi în ochi:

- Toate astea nu sînt fără risc pentru dumneavoastră... observă el.

Lui Julian nu-i plăcea să se gîndească la riscul pe care și-l asuma. Totuși, își găsise deja un alibi. În cel mai rău dintre cazuri, cuvîntul său prețuia cu mult mai mult decît acela al unui fost pușcăriaș. Și ar nega. Jocul merita miza. Căci, chiar dacă n-ar trage vreun profit direct de pe urma demersului său, cel puțin ar face figură de om al dreptății în ochii Mariei. De altminteri, încă nu abandonase orice speranță...

- Ce nu faci pentru un prieten, zise el cu gravitate. Însă contez pe discreția ta. Dacă nu știi să-ți ții limba, mai bine spune-mi-o acuma.

Smith îl asigură cu vehemență de discreția lui.

În acel moment, soarta interveni, dînd conversației o întorsătură ce urma să aibă o profundă influență asupra carierei viitoare a lui Julian Lester. Începutul a fost cu totul banal.

- Ah! dacă aș fii sănătos! suspină Smith, acceptînd băutura răcoritoare pe care i-o servise gazda sa.

- Ei bine, ce-ai face atunci? întrebă Julian.

- M-aș umple de bani pînă sfîrșitul săptămîinii, zise Smith cu totul serios.

- Și cum ai face, îl întrebă Julian, interesat.

- Oh! N-ar fi greu, spuse Smith, evaziv. Ieri, era să mă duc pe copcă. Inima. A venit să mă vadă un mare specialist. Așa este cum

vă spun. Unul dintre cei mai reputați medici ai Londrei, într-un cartier de sărăntoci.

- Dar banii? De unde ai avut banii ăștia?

Ceea ce-i spusese atunci Smith lui Julian era de cel mai mare interes pentru acesta din urmă. Se aflase, recent, pe Hanover Square, unde zărise o doamnă. O luase drept o persoană pe care o cunoștea bine, dar i se spusese că era o ducesă.

- Un detectiv mi-a spus-o... un detectiv privat care-și are agenția în casa în care am văzut-o.

Julian se așeză mai bine pe scaun:

- Un oarecare Morlay?

- Așa îi zice, Morlay. I-am văzut numele pe placă: "*Frații Morlay*", cred.

- Ei bine? Întrebă Julian nerăbdător.

După plecarea detectivului, Smith mai rămăsese un moment pe loc și văzuse o mașină oprind în fața casei. Din ea coborâră doi bărbați, cărînd un sac greu de piele. Smith îl recunoscuse pe unul dintre ei: era Harry Valetul, vecinul său de celulă de la Dartmoor, un american și unul dintre cei mai faimoși spărgători de case de bani din lume.

- Am înțeles numaidecît că "*picase*" pe o afacere, zise Smith. Așa lucrează de obicei, el și banda lui. Închiriază un birou cu câteva săptămîni mai înainte, în care mai rămîn o lună, după ce dau lovitura. Apoi, într-o zi, își iau tălpășița. Prea mulțumit că Harry nu m-a văzut, altfel s-ar fi zis cu mine!

Julian pleznea de încordare. Se vedea că Smith nu citise ziarele și nu știa nimic despre spargerea de la "*Canadian Bank*".

- Încă din închisoare, Harry îmi spusese că trucul cel mai practic este să închiriezi un birou cu o casă de bani. Dacă se prezintă ocazia, preiei o afacere gata pusă pe roate, ca să ai cu ce te justifica în lume. Asta trebuie că au și făcut. Într-o lună, cînd afacerea o să fie uitată, se tolesc și ei. Nu e rău, nu-i așa? Poliția îi caută pretutindeni, iar ei sînt acolo, în biroul lor ca niște comercianți onorabili. Ah! dacă aș avea cu douăzeci de ani mai puțin și inima sănătoasă, ce-aș mai apuca afacerea asta!

Julian simți tîmplele zvîcnindu-i puternic. După plecarea lui Smith, uită cu desăvîrșire de misiunea pe care i-o încredințase. O afacere de altă anvergură îi solicita întreaga atenție.

Capitolul XXI

- Ai putea să-mi rezervi o parte din dimineța asta?

Maria Fioli îi puse, la telefon, această întrebare lui John Morlay. Era de-abia șapte jumătate dimineța și detectivul trebuise să-și întrerupă gustarea, ca să ridice receptorul.

- Doamne! Dar matinală mai ești, exclamă el.

- Trebuie să vorbesc de urgență cu Julian și contez pe tine, să mă duci la el.

- Dar ce se-ntîmplă?

- Nimic... doamna Carawood n-a închis un ochi toată noaptea. Este într-un hal fără hal!...

- Și-ți pui nădejdea în Julian, ca s-o calmeze? întrebă John Morlay, pe un ton glumeț.

- John, trebuie să-l văd. Nu prea știu cum să i-o spun, însă nu pot îngădui s-o persecute mai departe pe sărmana mea Nanny.

- Bine! Fie! Am să te conduc la Julian.

Conveniră să se întâlnească la colțul Penton Street-ului, și John puse receptorul în furcă.

- Am să te rog să mă aștepti pe palier, propuse Maria, atunci cînd el o ajunse din urmă cu automobilul. Să mă scuzi, însă ceea ce am să-i spun este de natură strict confidențială.

John acceptă, însă Julian le dejucă planul. Le deschise personal ușa, într-un halat de casă somptuos și, zărindu-l pe detectiv, îi spuse cu o cordialitate suspectă:

- Intră, te rog, Morlay. Nu mi-aș ierta să te las să aștepti afară. Vă datorez scuze amîndurora pentru purtarea mea îngrozitoare.

Îi conduse în biroul lui și reluă:

- Ghicesc scopul vizitei voastre și v-o iau înainte. Vreau să mă dezvinovățesc și mărturisesc că n-am drept scuză decît dorința de a fi sigur că contesa Fioli nu e victima unei oribile mașinațiuni, din partea unei zgripțuroaice.

Prin geamul deschis, lumina intra în valuri, ceea ce putea explica în parte exuberanța stăpînului acestor locuri.

- Constat că această laudabilă grijă nu ți-a întunecat obișnuita bună dispoziție, observă John.

- Buna dispoziție nu mă abandonează niciodată, declară Julian, cu un aer satisfăcut. Mă însoțește-cu cea mai mare fidelitate. Iar în dimineața asta, mai mult ca oricând, am motive să fiu vesel. A-propos, John, știi, din întâmplare, dacă nu e închiriat vreun local, în imobilul tău?

John Morlay nu-și ascunse uimirea.

- Vrei să te lansezi în afaceri?

- Nu tocmai. Caut un birou liniștit, în care să-mi termin cartea.

- Ei bine! Cred că o societate al cărui sediu social este la etajul de deasupra biroului meu este pe punctul de a falimenta, și că intenționează să subînchirieze localul...

Maria începea să-și piardă răbdarea.

- Am venit ca să-ți vorbesc între patru ochi, Julian... zise ea.

Julian deschise ușa sufrageriei și-l invită pe John să treacă.

- Vei găsi cărți și reviste pe măsută, zise el cu amabilitate.

Apoi, întorcându-se către Maria:

- Trebuie că mă urăști de moarte, Maria, și totuși, dacă am acționat așa, am făcut-o numai pentru tine. Ce-ai spune dacă ți-aș dovedi, negru pe alb, că femeia aceasta te jefuiește sistematic?

- Nu-ți pierde vremea cu asta, Julian. Mai bine ocupă-te de tine însuși. Ai avea mare nevoie...

Drept care scoase din geantă o cutioară roșie de piele și o întinse tânărului. Acesta o luă și o deschise.

- Inelul de la mine? zise el încruntându-și sprâncenele. Mi-l înapoiezi?

Maria dădu afirmativ din cap.

- Nu e prea frumos din partea ta, zise Julian. Pun pariu că scorpia aia bătrână a...

- Mai întâi, te rog să n-o mai faci pe doamna Carawood scorpie bătrână. Pe urmă, îți cer s-o lași în pace și să dai, chiar de astăzi, ordinul de a-ți întrerupe ancheta. În fine, te sfătuiesc, prietenește, să părăsești Anglia în cel mai scurt timp.

O privi, cu pleoapele pe jumătate închise, cu un aer ușor batjocoritor.

- Și aș putea să cunosc cauza hotărârii tale?

- Este foarte simplu, răspunse Maria. Încredințându-mi cutioara cu inelul, mi-ai cerut să n-o deschid decît peste două zile. Îți promisesem că așa am să fac, însă, înainte de a mă culca, am aruncat o privire înăuntru. Nu era inelul acela.

Vorbea agitat și părea că se așteaptă la violente proteste, însă

el nu scoase o vorbă.

- Inelul din cutioară era împodobit cu un safir oval înconjurat de patru diamante. Era chiar acela care fusese furat din vitrina lui Cratcher's. Greșiseși cutia. Cele două cutioare au aceeași culoare, aceeași dimensiune. Ți-ai dat seama în aceeași seară și ai venit la Ascot ca să ieși înapoi acest compromițător cadou. Apoi, a doua zi, mi-ai trimis prin poștă inelul care-mi era destinat.

Julian o ascultă în tăcere. Chipul îi rămânea o mască de nepătruns. Nici o privire, tresărirea nici unui mușchi, nu-i trădau emoția. Doar buzele îi erau mai strânse ca de obicei.

- Cel mai bun lucru pe care l-ai putea face, ar fi să pleci din Anglia, continuă tinăra. Poate că ar trebui să avertizez poliția.

- Ai face-o? întrebă Julian, cu o voce metalică.

- Nu, și poate că greșesc, dar prefer să pleci.

- John Morlay este la curent?

- Nu.

- Mulțumesc, spuse Julian, oftând apăsător. Voi face ceea ce-mi spui. Dar mai întâi trebuie să-mi lichidez afacerile în curs.

Maria întinse mîna.

El adăugă:

- Îți promit să nu vă mai supăr, nici pe tine, nici pe doamna Carawood.

După plecarea oaspeților săi, Julian își aminti de anumite dispoziții care, odată executate, ar fi pricinuit mari necazuri doamnei Carawood. Încercă să intre în legătură cu Smith, însă cum nu izbuti, renunță să-l mai caute. La urma urmei, lăsînd cale liberă bătrînului spărgător, își va satisface cel puțin curiozitatea.

În așteptare, avea multe de făcut. Pentru început, identifică biroul lui Harry Valetul și află că fusese ocupat înainte de un inventator de jucării mecanice, căruia meseria lui nu-i adusese decît necazuri. Fusese prea mulțumit să-și subînchirieze localul, dimpreună cu tot mobilierul, gentleman-ului american ce-l plătise peșin.

- Am preferat să închiriez decît să vînd, îi spuse el lui Julian, venit în vizită. Credeam că am să pot relua afacerea într-o zi. Tare mă tem, însă, că am să fiu obligat să vînd.

- Acesta este anume motivul vizitei mele, spuse Julian. Mă ocup cu preluarea de mobilier de birou.

Inventatorul de jucării îi prezentă lui Julian toate facturile sale, printre care cea a casei de bani "Rexor", purtînd indicația

numărului de fabricare. Julian Lester avea o excelentă memorie a cifrelor și-l trecu pe acesta cu cea mai mare precizie în carnetelul lui, după ce se despărți de nenorocosul comerciant.

Cîteva ore mai tîrziu Julian sta de vorbă cu directorul general al casei "Rexor". Acesta îl primise cu cordialitate, căci Julian, care-l cunoștea de multă vreme, îi făgăduise să publice un articol despre progresele realizate în materie de lăcătușerie în general și de case de bani în special, în care se vorbea, în termeni elogioși, despre casa "Rexor".

- În fapt, spuse Julian înainte de a se despărți de prietenul său, am cumpărat de ocazie, acum cîtva timp, una din casele voastre de bani și n-am la ea decît o singură cheie.

- Îți aduci aminte ce număr are?

Și Julian ieși din biroul directorului cu o a doua cheie în buzunar.

A doua zi, se duse în recunoaștere în imobilul în care se afla un birou de închiriat. Cei doi tineri care conduceau întreprinderea - vânzare de bomboane en-gros - erau gentlemen-i cu aspect respectabil, purtînd ochelari cu ramă de baga. Sosiseră la birou exact la orele nouă, venind din două direcții opuse.

Julian inspectă cu atenție locurile. Parapetul ieșit în afară, balconul, apropierea unei construcții mai joase în spatele imobilului, totul concura în a-i ușura sarcina. Păcat numai că în acest sezon nopțile sînt cam scurte!...

Julian Lester găsi un garaj de închiriat prin împrejurimi. Proprietarul îi ceru un acout considerabil, dar tînarul îl dădu fără să clipească, aduse acolo un automobil puternic și recomandă mecanicului să-i facă plinul și să-l spele.

Seara, asistă la plecarea asociaților, întrebîndu-se care dintre cei doi pașnici cetățeni putea fi într-adevăr Harry Valetul. Ziarele abundau în amănunte savuroase în legătură cu spargerea de la "West Canadian Bank". Doi indivizi suspecți, tocmai fuseseră arestați la Southampton și Julian fu nițeluș plictisit să afle că poliția își concentra efortul pe acele meleaguri. Suma furată se ridica la aproape o sută optezeci de mii de lire. Inspectorul Pickles fusese însărcinat cu prinderea hoților.

John Morlay, care îl întâlni pe polițist, află cîteva detalii confidentiale. Un paznic de noapte al băncii trebuie că era amestecat în lovitură. Dispăruse fără urmă, îndată după furt.

- Spargerea este semnată, adăugă sub-inspectorul. Este metoda

americană și pun pariu că Harry Valetul a dat o mână de ajutor. După ultimele informații, nu este la Paris, tovarășii lui afirmă că e la Berlin, deci se află la Londra. Dacă păsărelele astea își iau zborul cu grăunțele, îți dau voie să-mi spui: "*Boabă de mazăre*", nu mai e nimic de capul tău. Însă nu-i nici o primejdie. Dacă Harry Valetul ar fi știut cu cine are să aibă a face, s-ar fi gândit de două ori, înainte să dea lovitura. A-propos, cum se mai simte doamna Carawood? A revenit la Pimlico? Dar acel biet domn Hoad? Tot rău o duce cu sănătatea?

- Care domn Hoad?

- E drept că nu se servește deseori de acest nume. Preferă să-și zică Smith sau Salter. Noaptea trecută a avut o criză și o persoană care pare că se interesează de el i-a adus la căpătii pe unul din cei mai buni specialiști din Londra.

- Vrei să spui că doamna Carawood? ghici John.

"*Boabă de mazăre*" aprobă din cap.

- Exact. Nu voia să i se cunoască situația materială, de unde și mascarada asta. O copilărie.

- Dar spargerea de la "*West Canadian Bank*"? E tot o copilărie?

- Bineînțeles, răspunse "*Boabă de mazăre*". O să fie ultima aventură a lui Harry Valetul.

Capitolul XXII

Zilele de după ultima ei întâlnire cu Julian au fost pline, pentru Maria, de o fericire nouă. Acum se gândea fără regret la pensionul din Cheltenham și găsea multă atracție în noul ei mod de trai. Scumpa ei doamnă Carawood n-o mai părăsea deloc, iar când era ocupată cu afacerile, John îi ținea cu amabilitate companie. Tânărul bărbat încercă în mai multe rânduri să o facă să vorbească despre tutoarea ei.

- E așa de naivă și de romanțioasă! îi spuse într-o zi Maria, rîzînd. Cîte odată aş vrea să mă supăr, dar e imposibil.

- Să te superi? făcu John, surprins.

- Da, da. Are, de exemplu o manieră care mă exasperează: aceea de a-mi spune "*domnișoară contesă*", în orice împrejurare. Și totuși e atît de rezonabilă, atît de practică! Mi-a mărturisit mai

ieri, că din frageda ei copilărie adora poveștile cu ducese, cu scări de marmoră, cu palate, ș.a.m.d. Un roman a cărei eroină nu aparținea înaltei aristocrații i se părea cu totul lipsit de interes!

Într-o altă zi, pe când luau ceaiul, amândoi în oraș, Maria îi povesti că tutoarea ei primise, în ajun, o vizită ciudată.

- Poate că ai și auzit vorbindu-se de fratele Benito? făcu ea. Este foarte cunoscut în cartierul Pimlico, din cauza operelor sale de binefacere.

- Într-adevăr, nu mi-e necunoscut, zise John, pe gânduri. Și care era scopul vizitei lui?

- În privința asta, îmi ceri prea multe, răspunse tînăra fată. Poate că venea din partea unei organizații filantropice. Chiar mă întreb de ce era Nanny atît de nervoasă înainte de a-i primi vizita și atît de ușurată pe urmă?

John Morlay se temea că monahul nu venise s-o vadă pe doamna Carawood ca reprezentant al unei organizații de binefacere, iar cauza nervozității vîrstnicei doamne îi apăru cu toată claritatea.

În aceeași zi, Julian primi vizita detectivului Martin.

- Dacă activitatea mea nu vă dă satisfacție, era bine să mi-o spuneți pe loc, spuse acesta. Nu-mi place să-și bată nimenea joc de mine.

- Nici mie, dar în legătură cu ce?

- V-ați adresat lui Morlay, pentru aceeași anchetă. Mă împiedic de el la tot pasul. Chiar în dimineața asta l-am întîlnit pe cel mai bun secretar al lui în birourile Departamentului Arhivelor. Căuta un testament la litera "F"...

- Și-a pierdut timpul, zise Julian disprețuitor. Știu că nu există nici o copie a acestui testament.

Iată că și John Morlay se interesa de zestrea Mariei! La urma urmei, indiferența sa față de bunurile pămîntești poate că nu era decît o poză! Această idee îl făcu pe Julian să suridă. Nu va fi el cel care să-i pună bețe în roate acestui ipocrit de John. Să vînezi o zestre problematică! Afacerea care-l preocupa era cu mult mai interesantă.

*

* *

Doamna Carawood puse registrul de socoteli pe masă. Urmă o lungă tăcere, punctată de tic-tacul pendulei.

- M-am interesat adesea, spuse Herman, ce fel de om a fost soțul dumneavoastră. N-ați păstrat o fotografie de-a lui?

- Nu, spuse scurt vîrstnica doamnă.

Și după o scurtă tăcere:

- Viața nu e totdeauna roză...

- Știu și eu cîte ceva, suspină Herman. Și dacă n-aș fi avut norocul să vă întîlnesc... Trebuie că ați suferit mult, în prima perioadă a văduviei...

Doamna Carawood aprobă din cap.

- Da, murmură ea.

Și schimbînd brusc subiectul:

- Pari obosit în seara asta, Herman. Du-te la culcare!

El îi aruncă o privire de cîine credincios în care se citea întreaga recunoștință de care e în stare un copil al străzii, cînd îi spui că pare obosit. Pare că e un nimic, dar ce tare încălzește la inimă!

- Ce chestie! murmură el, neștiind cum să exprime dulcele simțămînt ce-l învăluia.

- Ce spui? îl întrebă vîrstnica doamnă.

- Nu știu, dar sînteți atît de bună... Cred că aș fi în stare de orice pentru dumneavoastră. De orice...

- Începe numaidecît prin a te băga în pat, îi sugeră doamna Carawood, rîzînd.

- Oh! Nu mă înțelegeți. Vreau să spun că aș vrea să fac ceva greu, primejdios. Să sar pe fereastră. Să omor pe cineva...

- Ești nebun, Herman! exclamă doamna Carawood. Ce-ți mai trece prin cap! Mulțumește-te să scuturi bine de praf rafturile și să faci alergăturile. Să omori! N-am nevoie de tine ca asasin... Du-te mai bine la ușă să vezi cine bate.

Eră domnul Fenner, cu un aer mai solemn ca oricînd. Îmbrăcase costumul negru de duminică și avea o brasardă de mătase neagră pe mîneca stîngă. Lanțul de aur ce-i trecea peste pîntece era singura notă frivolă în ținuta lui de doliu. Se așeză fără

să aștepte să fie invitat și scoase un lung suspin.

- Nu te așteptam în seara asta, zise doamna Carawood.
- Toate condoleanțele, tovarășe, își luă inima în dinți Herman.
- Nu e cazul să mă iei cu tovarășe, răspuse Fenner.
- Ia uite! se miră tânărul. Ți-ai schimbat părerile?
- Poate, admise Fenner. De altfel poveștile astea o amărăsc pe doamna Carawood și nu e cazul s-o contrariem.

Se răsturnă în fotoliu, părăind a examina tavanul cu ochii pe jumătate închiși. Era felul său de a-și concentra atenția.

- Sînt obligat să recunosc, zise el în sfîrșit, că exageram nițel... Egalitatea, tare frumos, dar cum spune cestălalt, există cai de curse și cai de tracțiune. Tot așa, omenirea e alcătuită din indivizi diverși, fiecare avîndu-și de îndeplinit funcția sa.

- Mi se pare că e cam prea cald astă-seară pentru acest gen de discuții, declară doamna Carawood. Patronul tău te-a convertit la ideile lui, înainte de a muri. O prezisese, cred.

- Nu poate fi vorba, doamnă Carawood, eu nu-mi abandonez niciodată principiile. Stelele lucesc chiar și ziua, cu toate că sînt invizibile. Așa se întîmplă și cu idealul meu...

După această poetică metaforă tăcu o vreme, apoi reluă:

Patronul mi-a lăsat întreprinderea lui. V-am spus dintotdeauna că era un om de treabă. Cam arțăgos, dar la vîrsta lui e prea firesc. Cît privește moștenirea, nu e cine știe ce afacere, evident, ci o mică întreprindere destul de prosperă, pe cîntea mea. S-ar putea cu ușurință dubla sau tripla cifra de afaceri, dacă te-ai ocupa cu seriozitate.

Doamna Carawood nu încercă să-și ascundă amuzamentul.

- Ce-am spus de rîs? se miră Fenner.

- Nimic. Mă gîndesc la toate acele stele care strălucesc chiar și ziua.

Fenner păru stingherit.

- Sînt foarte mulțumită pentru dumneata, reluă ea.

- Oh! făcu el, cu vizibilă jenă. Toate acestea nu-mi schimbă întru nimic principiile. Șansa nu-i demobilizează decît pe cei care nu știu cum s-o folosească... Herman, am ceva de vorbit cu doamna Carawood.

Făcu această declarație pe un ton atît de poruncitor, încît tânărul o șterse fără să mai scoată o vorbă.

Fenner se ridică în capul oaselor, pe fotoliu și spuse, aplecîndu-se către doamna Carawood:

- Sfrijitul ăla n-a mai venit, sper.

Acest puțin măgulitor epitet i se aplica cu toată evidența lui Julian Lester:

- Nu, nu l-am mai văzut. Dar de ce?

- Dacă vă mai plictisește iar, îi succesc gîtul...

Doamna Carawood începu să rîdă.

- Nu due lipsă de apărători, în seara asta, e sigur! Numai că într-adevăr, Fenner, sper că n-am nevoie de serviciile tale. De altminteri, n-o să ne mai prea vedem, fără îndoială, acum că ești în fruntea unei importante întreprinderi de mobile.

Fenner n-ar fi putut spera o mai bună intrare în subiect.

- Anume pe tema asta mi-am permis să vin să vă deranjez în această seară. Pot să fumez?

Și scoase din buzunar un pachet de țigări împodobit cu o gravură ce-i reținu o clipă atenția.

- Dacă te iei după publicitate, țigările astea sînt preparate pentru cadînele din haremul sultanului. Ce mai ți-e și cu turcii ăștia! Ce nebunie să ai atîtea soții. Eu unul, m-aș mulțumi cu una singură!

- Nu se știe niciodată, observă doamna Carawood, cu finețe. Pînă acuma, nu fumai decît pipă, acum ai prins gustul țigărilor. Pînă acuma, trăiai ca un celibatar, acum te gîndești să te însori. Miine, poate că ai să găsești că o singură femeie nu ajunge. Stelele strălucesc, dar bărbații se schimbă.

Fenner îi aruncă o privire plină de reproșuri.

- Nu există pe lumea asta pentru mine, doamnă Carawood, decît o singură femeie, și dumneavoastră o știți prea bine. Dacă ea ar zice "Da", ar face din mine omul cel mai fericit de pe pămînt.

- Ești lacom, Fenner. Vrei să le ai pe toate odată. Moștenirea și restul...

- Nu glumiți, e serios. Ce-ați spune de un automobil, ca să circulăm în oraș și ca să mergem în excursii, duminica? Si de o casă la țară... și de o călătorie de nuntă la Paris? Fu dispensată de răspuns de venirea simultană a Mariei și a lui John, prima coborînd scara ce ducea la apartament, cel de al doilea venind de afară. Își dăduse întîlnire cu tînașă fată, pe care trebuia să o ducă la un concert.

- Bună seara, domnule Fenner, zise Maria. Cred că ți-am vorbit deja de prietenul nostru, campion al egalității absolute? zise ea întorcîndu-se spre John.

- Să nu exagerăm, protestă Fenner.
- Într-adevăr, vă cunosc, din auzite, făcu John. Sînteți tîmplar, cred?

- Nu-i tocmai exact. Sînt proprietarul unei întreprinderi de mobile, replică Fenner cu demnitate.

Doamna Carawood se apropiase de Maria și-i petrecuse cu tandrețe un braț în jurul taliei. De îndată ce fata își făcea apariția, nimic altceva nu mai exista pentru ea: nici Fenner, nici John Morlay, nici restul lumii.

John le observa pe cele două femei cu intensitate. Fratele Benito avea dreptate, lucrul era izbitor.

- E ora să plec, zise Fenner, ridicîndu-se.

- Și pentru noi, de asemenea, spuse Maria, întorcîndu-se către John.

Fenner își luă rămas bun, după ce refuză oferta lui John, care-i propusese să-l ducă acasă cu mașina.

- Voi lua un taxi, spuse el, prefăcîndu-se indiferent, nu fără a arunca o privire în direcția doamnei Carawood, ca să vadă efectul produs. Însă vîrstnica doamnă nici nu băgase de seamă. Ea nu avea ochi decît pentru Maria, pe care o întovărăși pînă la mașină.

- Petrecere frumoasă, contesă, îi ură ea.

Se întoarse în prăvălie și scoase un suspin. Herman o aștepta ca să-i spună noaptea bună.

- În fapt, zise el, mă întrebam dacă, măritîndu-se cu domnul Morlay, domnișoara își va păstra titlul de contesă.

Doamna Carawood fu luată prin surprindere. Îl ținti cu privirea pe băiat.

- Ce întrebare caraghioasă! spuse ea, în sfîrșit. Desigur că nu.

Capitolul XXIII

Doamna Carawood rămase un lung moment pe gânduri apoi, se întoarse la socotelile ei, întrerupte de vizita lui Fenner. Avea obiceiul de a-și nota cu scrupulozitate cele mai mărunte cheltuieli personale, cu excepția celor care o priveau pe Maria Fioli.

Un zgomot venind de la ușa din spate o făcu să se întoarcă. Se aștepta să-l vadă venind pe Herman, însă curind liniștea se restabili. Doamna Carawood reîncepu să adune coloana de cifre. Cîteva minute se scurseră, apoi zgomotul reveni, făcînd-o pe doamna Carawood să sară în picioare. Tremura ușor și fixa ușa, cu ochii măriți de spaimă.

- Tu ești Herman? strigă ea. Încetează cu gluma! Vrei să mă sperii?

Ușa se deschise apoi larg, dar omul care apărură în prag nu era Herman. Era un individ cu obrazii livizi, cu pomeții proeminenți, cu gura rînjită.

- Tu! făcu doamna Carawood cu glas răgușit. Joe!

Omul o privea în tăcere. Dintre ei doi el părea cel mai surprins. Nu se aștepta să o găsească acolo pe această femeie. Un rictus de batjocoră și amenințare îi apărură pe chip.

- Deci tu ești?... mormăi el. Ca să vezi! Ah! Acuma înțeleg. Seara trecută, cînd ai văzut că-s pe ducă, te-ai pus în zdrențe ca să vii să mă vezi, ca să nu ghicesc că ai parale. Tu ești, deci, faimoasa doamnă Carawood! Nu-i rău!

- Ce-ai cu mine? strigă doamna Carawood, regăsindu-și glasul și stăpînirea nervilor. Ți-am trimis mereu bani, cu regularitate. Cum mi-ai aflat adresa? Ce cauți aicea?

- Cum așa? Nu te-ncîntă să primești vizita soțului tău? o ironiză Joe. N-ai venit să mă vezi, în seara aia? Acum îți întorc vizita. Ți-am închis gura? Credeai că n-am să mai ies din cocioaba aia din Rotherhithe decît cu picioarele înainte?

Ea îl fixă, prăbușită, realizînd încetul cu încetul tot ceea ce însemna această reîntoarcere: sfîrșitul unui vis minunat, nimicirea a optsprezece ani de efortări spre a construi o viață nouă. Se lăsă să cadă, fără putere, pe un fotoliu.

- Este cumplit, cumplit, gemu ea.

- Cumplit, repetă Joe. Ce-au să spună prietenii tăi? Ai? Un bărbat care iese de la pușcărie, nu e prea prezentabil.

În acel moment apăru Herman. Era în cămașă și bretelele îi atârnav. Se vedea că se îmbrăcase în grabă, alarmat de sunetul vocilor.

- Cine-i ăsta? Întrebă Smith.

- E Herman... începu doamna Carawood.

Însă Smith n-o mai asculta. O expresie de durere îi pocea trăsăturile. Duse mîna la gît, ca și cum i-ar fi lipsit aerul, pipăindu-și grăbit unul din buzunare. Scoase în sfîrșit o cutie de carton și o deschise cu degete tremurătoare. Conținea mai multe fiole. Smith sparse una între degetul mare și arătător și aspiră cu aviditate gazul care ieși. Încetul cu încetul chipul îi reveni la culorile normale, ochii își recăpătară strălucirea. Avea aerul unui om ieșit ca prin minune din agonie.

- Asta se cheamă angină pectorală, zise el. Mi s-au dat fiolele astea azi dimineață la spital. Fără ele, s-ar fi zis cu mine... Sînt mai eficace decît poțiunea pe care o aveam înainte... Crizele mele devin din ce în ce mai frecvente... numai că trec repede.

Privirile îi căzură din nou pe Herman.

- Cine este, doamnă Carawood? Întrebă tînărul.

- Doamna Carawood! îl maimuțări Smith. E nemaipomenit.

- E numele meu, spuse femeia, adunîndu-și întreaga energie. Îl cunosc pe acest domn de foarte multă vreme, nu-ți fă griji, Herman. Du-te la culcare.

Mașinal, Herman adună cutia de carton pe care o scăpase bolnavul și o puse pe șemineu, lîngă un bibelou.

- Are un aer bizar... zise el în șoaptă, trecînd pe lîngă doamna Carawood. Nu-mi surîde să vă lăs singură cu el. Dacă m-aș duce să-l chem pe Fenner?

- Nu, e inutil. Va pleca numaidecît.

Herman se îndepărtă în silă, fără să îndrăznească, totuși, să iasă din cuvîntul binefăcătoarei sale.

- Atunci, încă o dată, cine e băiatul ăsta? Fiuftău?

- Nu. E un micuț sărman pe care l-am adoptat. Era așa de nefericit!

- Dar eu? Poate că eu nu eram nefericit la Dartmoor? Nici măcar prin cap nu ți-a trecut să vii să te informezi... Sperai să-mi las oasele acolo, nu-i așa? Și acum, toată lumea-ți spune doamna

Carawood. Te-ai recăsătorit, deci?

- Nu. Și te înșeli dacă-ți închipui că ți-am dorit moartea. Am făcut întotdeauna tot ce am putut pentru tine, pentru că nu puteam uita că erai soțul meu... Fără avocatul de care ți-am făcut rost, te condamnau poate la spînzurătoare. Și cînd era să mori, nu te-am abandonat.

- Mulțumesc, zise Smith ironic. Fiindcă ești o soție model, ai să mă îngrijești, de acum înainte. În fapt, însă, ai avut un copil, la puțină vreme după plecarea mea la Dartmoor. Ce-ai făcut cu el?

- Da, un băiat, se bălba doamna Carawood. A murit. Avea cîteva săptămîni.

Dintr-o dată, tăcu. Un claxon familiar răsună afară. Ea alergă la ușă și aruncă o privire afară.

- Repede, Joe! Ascunde-te după draperie. Au sosit.

- N-am de ce să mă ascund, spuse omul, cu încăpăținare. Mi-am executat pedeapsa, sînt în regulă.

- Ascunde-te, totuși, insistă doamna Carawood. Cu poliția nu se știe niciodată. E mai sigur.

Tremura și spaima i se comunică fostului pușcăriaș pe care numai cuvîntul poliție ajungea ca să-l întoarcă pe dos. Instinctiv, se dușe să se ascundă după perdea.

Maria intră repede în prăvălie, în timp ce doamna Carawood încă mai tremura.

- Ce s-a întîmplat? făcu ea, cu ochii fixați pe draperie.

- Închipuie-ți că am uitat biletele pentru concert pe șemineu, spuse tînăra fată rîzînd. Ajunsesem deja, asta ne va face să pierdem prima parte. Ia te uită! Ce e asta? zise ea, apucînd cutia de carton.

- Nu te atinge de ea, strigă doamna Carawood.

Ideea că degetele Mariei ar putea atinge un obiect aparținînd lui Joe, îi făcea silă.

- Pune-o la loc. E un medicament.

- Ești cumva bolnavă, Nanny? De ce mi-ai ascuns-o?

- Nu, nu sînt bolnavă, Maria. Uite biletele voastre. Te asigur că n-am nimic, un pic de oboseală, astă e tot. Aerul de la țară are să-mi facă bine.

John, care o urmasa pe Maria în magazin, își roti în jur privirile scrutaătoare. Mai multe amănunte îl izbiră: obrazul desfigurat al doamnei Carawood, trăgînd mereu cu coada ochiului la draperia ce separa magazinul de birou, mirosul straniu ce

plutea prin încăpere, cioburile de pe jos. Și mai cu seamă graba evidentă cu care doamna Carawood voia s-o vadă plecată pe pupila ei.

- Sînteți deja în întîrziere, se bîlbîi ea. Plecați o dată!

Simțea într-ascuns că juca tare prost comedia, că se trăda cu fiecare gest. Cum să-ți domini însă nervii, cînd dintr-o clipă în alta, Joe putea ieși de după perdea?

- Dacă vă simțiți rău, nu vă vom lăsa singură, făcu John.

- Ba da! Ba da! De altfel, nici nu sînt singură. Mai e și Herman. Și pe urmă, încă o dată, nu mă simt rău, sînt numai obosită. Tocmai mă pregăteam de culcare.

Se lăsară în sfîrșit convinși. Doamna Carawood îi conduse la ușă și urmări cu privirile fascicoul de raze luminoase pe care-l lăsa după ea mașina lui John.

Atunci, Joe ieși din ascunzătoarea lui. Se propti în fața doamnei Carawood, strîngînd din fălci ca și cum ar fi spart niște nuci, tic cu care se alesese la Dartmoor, pe vremea cînd nu îndrăznea nici să vorbească, nici să crîcnească.

- Niște clienți, bîlgui doamna Carawood în disperare.

Înaintă spre ea, amenințător.

- Nu-ncerca să mă minți! Vreau adevărul.

- Eu... eu nu mint! Este o contesă.

- O contesă? Tot așa de romantîioasă! Vrei să-ți spun cine este micuța? Este fata noastră.

Ea simți că i se înmoaie genunchii și că pămîntul îi fuge de sub picioare.

- Nu spune prostii, Joe, încercă ea să protesteze. Toți anii ăștia de închisoare ți-au luat mințile.

El o scutură mai tare:

- Nu sînt nebun! Sau cel puțin nu chiar atît încît să nu-mi recunosc propriul copil. Este exact portretul tău, cînd aveai aceeași vîrstă. Vocea, risul, toate...

Cu un gest brusc, ea se descleștă din strînsoare:

- Meriți să te întorci la închisoare, dacă spui așa ceva, Joe. E o calomnie. Fata asta este o contesă, și nu fiica unui ocnaș.

- Minți fără nici o pricepere. Și la ce-ți folosește?

Ea știa că partida este pierdută și totuși se agăța cu disperare de ceea ce îi părea ca o ultimă șansă de salvare. Luptase toată viața, avea să lupte pînă la ultima suflare.

- Joe, te asigur că punerea în libertate, după atîția ani petrecuți

la Dartmoor, ți-a luat mințile. Îți repet că această fată este o clientă.

- Destul! urlă Joe. Mă obosești cu gogoșile tale!!

Doamna Carawood plecă capul... Înțelegea că fusese învinsă.

Capitolul XXIV

- Puștoaica asta este fata mea! urlă Joe, lovind cu pumnul în masă. Iar dacă îndrăznești să zici că nu...

Omul care-i stătea în față, care o amenința, era într-adevăr Joe cel de altă dată, de a cărui amintire zadarnic încercase să scape.

- Sînt tatăl ei și am tot dreptul să am o explicație cu ea. Asta este! Să crești în mătase și în catifea odrasla unui ocnaș! Hai, că te recunosc! O să-ți arăt eu ție, contese! Cînd mă gîndesc la banii pe care i-ai cheltuit cu ea, în timp ce eu duceam lipsă de de toate, îmi vine să te strîng de gît. Îmi trimiteai două lire pe săptămînă, cum arunci un os unui cîine, și cheltuiai sute, pentru mucoasa asta!

Se îndreptă către ușă, dar ea se atîrnă de el, cu disperare. Omul acesta era hotărît să-i trădeze secretul, trebuia să-l împiedice cu orice preț. Îl va îngriji, îi va oferi tot ceea ce posedă, spre a încerca să-l îmbuneze, să-i inspire sentimente mai umane.

- Joe, murmură ea, și dacă aș recunoaște că este într-adevăr fiica noastră?

- Dacă ai recunoaște! Ca și cum n-aș ști și așa! Lasă-mă să plec. Sînt grăbit să fac cunoștință mai îndeaproape cu fata mea. Știu eu unde s-o găsesc.

- N-ai să faci asta, Joe. Dacă-mi făgăduiești că stai la locul tău, îți voi povesti totul, fără să-ți ascund nimic. Și am să-ți dau tot ce-ai să vrei, toți banii pe care-i am.

- Trag toată nădejdea, spuse Joe, cu cinism. Pică la timp.

Femeia spera că această promisiune îl va face pe soțul ei să abandoneze atitudinea ostilă, lăsîndu-i un pic de răgaz, timpul în care să găsească un mijloc de a salva acest edificiu prețios și fragil, pe care-l construisese de atîta vreme...

- Am să-ți mărturisesc totul, Joe, gemu ea... Încearcă să înțelegi... Ei bine, micuța aceasta este fata noastră; ceea ce-ți spuneam, de un băiat, care ar fi murit, era numai o născocire.

Numai pe ea am avut-o, pe Maria. De cînd s-a născut, mă obseda un gînd: copilul meu nu moștenise de la tatăl lui instincte criminale...

Nu era sortit unei vieți mizerabile, în afara legii? Erau momente în care doream sincer să moară înainte de a atinge vîrsta rațiunii. Pe măsură ce creștea, însă, am început s-o iubesc... și s-o plîng că se născuse din părinți ca noi. Am hotărît să o cresc ca și cînd ar fi aparținut unei alte lumi, să nu-i aduc niciodată la cunoștință cine îi este tatăl...

- Cu ce drept? se indignă Joe.

- Nu mi-ai povestit tu însuși, Joe, copilăria ta mizerabilă și eforturile tale ca s-o uiți? Pierdere de vreme! Exemplul tatălui tău, alcoolic, mort în închisoare, îți stătea mereu în fața ochilor. Cine știe, poate că dacă nu ți-ai fi cunoscut părinții, n-ai fi devenit ceea ce ești... Cînd ne-am căsătorit, credeam cu tărie că-ți rămînea o șansă de salvare... Te iubeam în ciuda a toate.

Crezu, o clipă, că izbutise să-l înduioșeze, să facă să vibreze coarda sensibilă a sufletului său. El o fixa în tăcere, cu răceală pe chip.

- Cînd tu, Joe, ai plecat, nu mi-a mai rămas pe lumea asta decît fetița, s-o iubesc, urmă doamna Carawood. Nu uitasem copilăria mea mohorâtă, lipsită de orice bucurie, de la orfelinat și am vrut să-i dau fetei mele tot ceea ce-mi lipsise mie... tandrețe, duioșie, distincție.

- Distincție! exclamă Joe. Ți-au sucit mințile toate poveștile alea cu prințese, din cărțile tale. Vezi viața ca pe un roman...

- Ca un roman... repetă doamna Carawood, pe gînduri. Și de ce nu, la urma urmei? E atît de frumos în romane!

Joe ridică din umeri, cu un aer disprețuitor.

- Nu te-ai schimbat, tot țicnită ai rămas!

Însă femeia nu-l asculta. Ea își retrăia romanul vieții ei.

- Niciodată nu întîlnisem oameni bine. Nu-i cunoșteam decît din cărți. Totuși, la orfelinat promisem o educație bună. Iar în ziua în care m-am angajat ca bonă la contesa Fioli, am avut o revelație... O minunată revelație! Gentilețea ei, distincția, bunele maniere, cu toatele m-au fermecat. Joe, tu nu poți să înțelegi, pentru că n-ai trăit în acest mediu. Mi se părea că visez... Căutam să-i imit pe acești oameni, să dobîndesc ceva din felul lor de a vorbi, de a merge, de a mânca. E așa frumos să trăiești în felul acesta! Însă pentru mine era prea tîrziu. Mă apăsa întregul meu

trecut de fiică din popor. Cum să te descotorosești de povara asta?

Se gîdea la anii petrecuți în orfelinat, în care citea, într-ascuns, minunatele romane, în care cenușăresele își găsesc întotdeauna Făt-Frumosul. Făt-Frumosul ei fusese fiul unui răufăcător, răufăcător el însuși, Joe Hoad!

- Însă pentru Maria nu era prea tîrziu! reluă ea, cu un suspin. Cînd am început să lucrez la contesă, pe ea o lăsasem la o dădăcă. Sigur că nu de la țaranca aceea ar fi putut ea învăța să devină o domnișoară adevărată. Mi-am spus că dacă ar putea să crească în preajma contesei Fioli, nimic nu era încă pierdut...

Tocmai atunci murise copilul contesei, o fetiță, și sărmana femeie eăa mereu îndurerată. I-am spus atunci că aveam eu înșămi un copil și ea mi-a îngăduit să-l aduc lîngă mine, un timp. Micuța era drăgălașă, ai fi zis o adevărată odraslă de bogătași. Confesa se atașă de ea și-mi spuse s-o păstrez cît de mult am să vreau.

Cînd îmi terminam treaba, mi se dădea voie să iau căruciorul copilei moarte, ca s-o plimb pe Maria. Ah! să fi văzut-o, așezată în acel cărucior splendid, tapetat cu mătase roză! Contesa Fioli tocmai se întorsese din Italia, unde-și pierduse fetița, și nu prea era cunoscută în regiune. Deseori, în timpul acelor plimbări, îmi dădeam seama că o luau pe Maria drept copilul contesei, iar pe mine drept dădăca ei. Nu lămuream pe nimeni că se înșală.

Pe urmă, muri și contesa. Nu era bogată, cum credeau unii. Boala soțului ei și aceea a copilului o nimiciseră... Totuși mi-a lăsat o sută de lire, ca răsplată că o servisem cu credință, iar ce mai avea, unei mănăstiri din Roma. Toate legendele despre o comoară ascunsă în casa ei nu se bazează pe nimic.

După moartea stăpînei mele, a trebuit să părăsesc casa. Am luat-o pe Maria... și am început să-i spun "*domnișoara contesă*"...

Capitolul XXV

Joe izbucni într-un râs zgomotos:

- Sărmană idioată. Tot împuindu-ți capul cu istorioare romantice, ai înnebunit de tot. Însă nu văd încă de unde ai putut lua toți banii ăștia.

- Nu i-am furat, în orice caz. Am muncit din greu să-i cîștig, ban cu ban. Ca s-o cresc pe Maria așa cum vroiam, îmi trebuiau mijloace. Pensionul de fete din Bexhill, unde am dus-o cînd avea trei ani, era foarte scump. Însă acolo nu avea de-a face decît cu copii de nobili. Apoi, am trimis-o la Cheltenham, cel mai bun pension din Anglia, pentru fetele din buna societate. Atunci, a trebuit să muncesc pe ruptealea, lipsindu-mă de toate, multă vreme.

Omul o fulgeră din priviri:

- Toate numai pentru ea, și eu? N-aș fi știut niciodată că am o soție atît de bogată, fără tipul care m-a trimis aici cu o treabă... Dar asta e altă poveste.

Doamna Carawood de-abia de-l asculta. Își reluă firul gîndurilor:

- Nu mă gîndeam la tine, vroiam să te uit, să fac ca și cum n-ai mai fi. Vezi tu, unele femei sînt neveste, eu sînt mamă și nimic altceva... Aș fi dat orice pentru ca această fetiță să scape de destinul ei, devenind o tînără distinsă, cum ar fi fost, dacă nu murea, fata contesei Fioli...

- Și dacă înțeleg bine, i-ai găsit de bărbat pe acest tînăr gentleman, spuse Joe, fără să renunțe la atitudinea lui cinică.

- Nu i-am căutat bărbat, însă este într-adevăr posibil să se mărite cu acest tînăr. Lîngă el, ar fi apărută. Este un tînăr de o desăvîrșită onorabilitate.

Ea nu adăugă că, aflînd de eliberarea lui Joe, decisese să grăbească nunta Mariei, spre a o feri de atingerea părintelui ei.

- Are parale?

Ea dădu afirmativ din cap.

Omul străbătea cu pași mari prăvălia.

- În cazul ăsta, dacă vrea s-o aibă, trebuie să plătească, zise el,

proțâpindu-se în fața soției sale.

Doamna Carawood avu senzația că se prăbușește lumea. 'Gemu, ca o fiară rănită.

- Joe, n-ai să te duci să-l cauți, făgăduiește-mi. N-ai să-i vorbești! Nu trebuie! Înțelege? strigă ea, cu o voce răgușită.

- Tare aş vrea să știu ce m-ar putea împiedica, rânji Joe. Și dacă nu-și desface portofelul, să curgă tot, ei bine, cu atât mai rău pentru el! Îl cunosc pe fazanul ăsta. Îl cheamă Morlay, nu-i așa? E polițist, sau cam așa ceva. Nu mă prăpădesc cu firea după soiul ăsta.

- Joe, murmură sărmana femeie, taci, te tog! O să-ți dau bani... mulți bani... cîți ai să vrei.

- Asta se înțelege de la sine, făcu Joe. Însă două portofele fac mai mult decît unul singur. Tu-mi datorezi bani pentru toți anii ăștia de mizerie, el, pentru că îmi vrea fata. Fata lui Joe Hoad face cîteva bătrîne!

- Și vrei să-i spui tot, nu-i așa? spuse doamna Carawood, cu ochii strălucitori. Că ești tatăl Mariei, că ai stat la ocnă fiindcă ai asasinat, cu sînge rece, un polițist...

- Taci din gură, zbieră Joe.

Un tremur nervos îi străbătu membrele. Chipul i se strîmbă într-un fel ciudat.

- Totuși, dacă i te prezinți, va trebui neapărat să-i spui cine ești, reluă doamna Carawood. Și chiar dacă nu-i spui, o s-o știe, asta e meseria lui. Crezi că dintre cei doi, tu ești cel mai tare? Dacă te duci să-l cauți, Joe, ești pierdut, mă înțelege? Pierdut pentru totdeauna!...

I se părea că, dacă-l poate determina să ezite, pînă a doua zi, totul s-ar mai putea încă aranja. Va găsi, cu siguranță, argumente mai convingătoare și el însuși, luîndu-le în considerație, își va abandona atitudinea intransigentă.

- Te implor, Joe, așteaptă pînă mîine... Îți voi explica... Vei înțelege...

Îi căzuse în genunchi, rugătoare, gata de orice umilință, ca să salveze fericirea Mariei.

Un zgomot de pași o făcu să tresară. Era Herman. Nu putuse adormi, simțind-o pe doamna Carawood în primejdie. La început, trăsese cu urechea, în beznă, ca să prindă cuvintele ce se auzeau de jos, însă ploaia care bătea, de mai multe minute cu furie în geamuri, acoperea orice alt zgomot. Se sculase deci și se

strecurase pînă în pragul magazinului. Ceea ce văzu, îl făcu să țîșnească înainte.

Doamna Carawood se tîra în genunchi la picioarele necunoscutului, care se holba la ea cu dispreț.

- Și tu? răcni Joe, întorcîndu-se către Herman. Ce faci aici? Cauți un picior în fund?

- Du-te în camera ta, Herman, spuse în șoaptă doamna Carawood.

Herman nu-i cunoștea taina. Iar Joe risca să o trădeze. Ori, Maria trebuia să rămînă contesă...

Cum tînărul nu se mișca, privind-i năuc pe cei doi, Joe își vărsă pe al toată furia:

- Încă n-ai întins-o, maimuțoiule! Șterge-o, la treabă! N-ai auzit ce ți-a spus soția mea?

- Soția dumitale? blîgii Herman.

- Da, da, spuse doamna Carawood. Spune adevărul... Du-te, Herman.

Tînărul rămase mai departe nemișcat. Părea ținut de către o forță nevăzută, în pragul ușii.

- Îți rupe gura să afli că sînt bărbatul ei? Și că Maria e fata mea?

Herman îl privea prostît.

- Minți, blîgii el.

- Nu, Herman, este adevărat, murmură doamna Carawood. Maria este copilul nostru. Nu e contesă autentică... E stupid, nu-i așa? Am făcut imposibilul ca s-o fac fericită... Am muncit ca o brută... Am mințit și acum el distruge totul. Oh! Herman, fata n-are să mi-o ierte niciodată.

În acest timp Joe se instala în fotoliul cel mai confortabil, lungindu-și picioarele pe un scaun, pe care și-l trăsese înaintea lui.

- Am să-mi petrec noaptea aici, declară el. Puteți să vă topiți amîndoi. Mi s-a făcut somn.

Mizînd pe o acalmie, doamna Carawood scoase un suspin de ușurare. Poate că a doua zi, Joe se va arăta mai puțin încăpățînat. Îi va da bani, îl va convinge să plece... ea va avea o noapte ca să reflecteze...

Maria nu se va întoarce acasă înainte de revărsatul zorilor. După concert, John trebuie să o conducă la o serată dansantă, care avea să se prelungească, fără îndoială, pînă foarte tîrziu.

Herman o privea, pe cînd ieșea pe ușă, cu pași greoi. Îi păru

dintr-o dată îmbătrînită, sfărîmată și o ură năpraznică își făcu loc în inima lui, împotriva intrusului.

Femeia ieșise, dar Herman rămînea mai departe pironit locului.

- Ei bine, ce mai aștepți? strigă Joe. Șterge-o!

- Tu ai să pleci de aici, spuse tînărul, cu o voce fermă, pe care nu și-o cunoștea. N-ai dreptul s-o faci să sufere pe doamna Carawood... Nimeni n-are dreptul s-o facă să sufere... Simțea cum îl podidesc lacrimile. Și le stăpîni și făcu un pas înainte, strîngîndu-și pumnii.

- Lasă-mă-n pace! urlă Joe. Nu știi cu cine ai de-a face. Eu sînt Joe Hoad, asasinul polițistului din Blackheath Road. Iar pe cei ce mi se așează în cale, am obiceiul să-i expediez într-un loc din care nu se mai întorc.

- Ia încearcă, zise Herman, care se simți dintr-o dată în stare să înfrunte cele mai mari pericole. Dacă nu pleci numaidecît, chem poliția.

Poliția! Puștiul ăsta îl amenința cu poliția! Simți cum i se suie sîngele al cap. O să-l strîngă de gît pe mucosul ăsta ca pe un cîine, dacă nu-l slăbește. Vru să-l amenințe la rîndul lui, dar un spasm îi încleșta fălcile și nu mai putu să scoată decît cîteva sunete de neînțeles. Îl lăsau puterile, i se oprise respirația. Reîncepea criza.

Năucit, Herman îl privea cum se sufocă, ducînd mîna la inimă, apoi întinzînd mîna către șemineu, încercînd să facă un pas...

- Cutia, gemu el, fiolele... fie-ți milă!

Căzu din nou în fotoliu, gîfîind ca un om care se sufocă.

Herman îl contempla cu răceală.

- Și tu? Ți-a fost milă de doamna Carawood? spuse cu asprime.

Joe făcu o nouă efortare, ca să se ridice. Izbuti, dar, dintr-o dată, chipul îi deveni pămîntiu și se prăbuși, cît era de lung, pe podele.

Herman rămase un moment nemișcat, încordîndu-și auzul. Horcăiturile încetaseră. Din camera de la etaj nu venea nici un zgomot. Pretutindeni domnea liniștea, ploaia continua să bată în geamuri monotone.

Cu mișcări hotărîte, Herman se îndreptă către ușa de la stradă și o deschise. Apoi reveni lîngă trupul inert, îl apucă de braț și îl trase afară.

- A murit, cu atît mai bine! șopti el, încuind ușa magazinului.

Fără plăcere, dar și fără remușcări, Herman urcă în odaia lui și

se culcă din nou.

Capitolul XXVI

În noaptea aceea, agentul de serviciu, care trecea prin Penton Street, ca să-și facă rondul, se lovi de un corp ce zăcea pe trotuar. Crezu că era vorba de vreun bețiv și-l scutură de braț, însă omul rămase țeapăn.

În buzunarele cadavrului se găsiră acte de identitate pe numele de Joe Hoad, supranumit Smith, fost pensionar la Dartmoor și o fișă de spital, atestând că omul suferea de angină pectorală. Întrebat, medicul declară că dăduse bolnavului, care suferea de crize frecvente, o cutie cu fiole cu nitrat de amyl, recomandându-i să le aibă mereu asupra lui. Fără îndoială, fostul pușcăriaș o pierduse prin vreo crișmă, unde se pare că-și petrecuse seara. Oricum, s-a tras concluzia unei morți prin sufocare, ca urmare a unei crize și afacerea fu clasată, după o scurtă anchetă.

- Este totuși de neînțeles, îi spuse doamna Carawood lui Herman, două zile mai târziu, pe când stăteau de vorbă, seara, în micul birou al magazinului. Când le-am spus polițiștilor că nu le puteam da nici o explicație, n-am mințit decît pe jumătate. Este absolut de neînțeles!

- Nu e nimic de neînțeles în asta, răspunse Herman cu o voce nesigură. A murit și gata. E mai bine așa, adăugă el, după o vreme.

Doamna Carawood îi aruncă o privire plină de tandrețe maternă. Era sleită de nesomn, căci după vizita lui Joe Hoad petrecuse două nopți albe și-i era recunoscătoare lui Herman că nu adusesese vorba o singură dată în privința mărturisirilor al căror martor fusese. Delicatesța lui era mișcătoare și doamna Carawood știa s-o aprecieze.

- Este timpul să mergem la culcare, zise ea. Avem amîndoi nevoie de somn. Noroc că domnișoara contesă este la Ascot!

Doamna Carawood se ridică prima, dar în momentul cînd ajunsese la scară, se auziră bătăi în ușa prăvăliei.

- Du-te să vezi cine este, îi spuse ea lui Herman.

Era John Morlay. Sosea de la Ascot, unde-și petrecuse după-amiaza.

- Maria? întrebă doamna Carawood, neliniștită.

- Maria se simte foarte bine, răspunse tânărul. De altfel, în legătură cu ea am venit să vă văd.

Doamna Carawood îl fixă, uimită. John Morlay avea aerul solemn și totodată vesel.

- Vreau să vă vorbesc, spuse el după o scurtă tăcere. Cred că ceea ce am să vă spun o să vă ia o piatră de pe inimă.

Ezită, privindu-l pe Herman.

- Puteți vorbi de față cu el, spuse doamna Carawood.

- Știu cine este Maria... continuă John Morlay. Unicul supraviețuitor al familiei Fioli la ora actuală este fratele Benito.

- Știți? murmură doamna Carawood, pălind.

- Da. Fratele Benito a aflat că Maria purta același nume cu el și a intrat la bănuieli. Știa că sora lui își pierduse fetița. Știa, de asemenea, că dumneata aveai o fată, așa că a înțeles și restul...

Atunci, cu capul aplecat în piept, doamna Carawood îi povesti totul. Visul ei imposibil, lupta sălbatecă pentru a-i asigura Mariei fericirea, dragostea ei fanatică pentru acest copil, pe care visase să-l sustragă crudelor legi ale eredității, ridicându-l deasupra condiției sale, prin puterea voinței, prin muncă... și prin minciună.

- Nu păgubeam pe nimeni, numind-o contesă, gemu ea. Iar ei, asta-i dădea atîta prestigiu.

Apoi îi povesti întoarcerea lui Joe, amenințările acestuia, duritatea, rapacitatea lui neomenească. După ce ea termină, John Morlay se întoarse către Herman:

- Și pe urmă? întrebă el.

- Pe urmă, i-am spus să plece.

- Și n-a vrut?

- Nu. M-a amenințat că mă omoară. Apoi, a început să se sufoce și mi-a cerut să-i dau medicamentul.

- Ei bine? întrebă John aruncîndu-i tânărului o privire pătrunzătoare.

- Ei bine, nu i l-am dat.

În vocea lui Herman se simțea o sfidare. Doamna Carawood se făcu albă la față și-l privi cu spaimă pe detectiv.

- Avea angină pectorală, murmură ea. Era, oricum, condamnat. Ar fi avut, însă, timp să minzeze fericirea Mariei...

John Morlay încruntă sprîncenele. După cum se vedea, protejatul doamnei Carawood era aproape un ucigaș.

- Este ciudat, zise doamna Carawood. Mă gîndeam să te cîut

mîine dimineată, dar ai venit dumneata. Hotărîsem să nu-ți mai ascund adevărul asupra nașterii Mariei. Numai dumitale... Mai e ceva la curent?

- Nu. Fratele Benito mi-a încredințat îndoielile sale în cel mai mare secret. Mă bănuia, poate, că sînt într-o combinație frauduloasă cu dumneata... Și chiar mă întreb dacă ceea ce facem este tocmai legal... În fapt, însă, trebuie să mai fie ceva care-și are bănuielele lui. Este un sub-inspector al Scotland Yard-ului. Te-a urmărit la Rotherhithe, într-o noapte. Erai îmbrăcată în zdrențe.

Doamna Carawood tresări.

- Aflasem că Joe era pe moarte, se bîlbîi ea. Locuia atunci cu un om cumsecade, care-l găzduia. Prin mijlocirea acestuia, îi trimiteam ceva bani săptămînal. Trăiam în teroarea că are să mă descopere. Și într-o zi, din biroul dumitale...

- Știu, zise John Morlay. L-ați văzut pe fereastră. Liniștiți-vă. Maria n-are să afle niciodată lucrurile astea. N-ar avea rost.

- Mulțumesc, spuse doamna Carawood, cu o voce abia perceptibilă. Maria nu e responsabilă de minciunile mele. Nu trebuie să sufere de pe urma lor. Dacă ceva poartă răspundere și trebuie să ispășească, numai eu sînt aceea.

- Calmați-vă, doamnă Carawood. Răul nu e așa de mare. Maria se va mărita și va trebui să abandoneze, în același timp, și numele de Fioli și titlul de contesă.

- Însă soțul ei trebuie să știe... îngăimă sărmana femeie, zbrobită.

- O știe de pe acum, spuse cu simplitate John Morlay.

- Veți vrea... în ciuda a toate...? murmură doamna Carawood. Fiica mea? Fiica unui răufăcător?

- Dacă Maria consimte să se mărite cu mine, mă va face cel mai fericit om din lume, spuse John Morlay. Dar trebuie să-i cer mîna. E și timpul.

Capitolul XXVII

În acea explicație cu focuri de arme, care avu loc între doi inși, într-un birou din apropiere de Hanover Square, "*Boabă de mazăre*" jucă rolul celui de al treilea pungaș. Alertat de către agenții de serviciu, sosi la fața locului și-i "*culese*" pe cei doi. Îl recunoscu numaidecît pe unul dintre ei, căci îl căuta de mai multe zile, după ce-și procurase numeroase fotografii ce-l reprezentau. Era Harry Valetul. Își acuza de trădare tovarășul și minia îl făcuse să uite de cea mai elementară prudență. "*L-am capturat pe autorul spargerii de la Canadian Bank*", își anunță de îndată "*Boabă de mazăre*" șeful. "*Se acuză reciproc de dispariția prăzii și puțin a lipsit să nu se omoare între ei. Le voi examina imediat biroul*"

Inspectarea biroului nu-i aduse cine știe ce noutăți. Singurele indicii pe care le "*culese*" au fost: un scaun răsturnat, un zid pătat cu cerneală, o călimară spartă și, în fine, o casă de bani larg deschisă și care nu purta nici o urmă de efracțiune. Mai era, de asemenea, o frînghie, legată la un capăt de balcon, în timp ce celălalt atîrna liber în exteriorul ferestrei deschise. "*Boabă de mazăre*" trase de frînghie: era fină, ușoară, suplă dar foarte solidă. Un om putea s-o înfășoare în jurul taliei, sub haine, fără să pară umflat. Sub-inspectorul Scotland Yard-ului nu era departe de a crede că "*Pisica Solitară*" se aventurase prin aceste locuri. Întreprinse o mică anchetă pe lângă ceilalți locatari ai imobilului, însă nici unul dintre ei nu-i putu furniza vreo informație utilă.

La Scotland Yard, examinînd rapoartele subalternilor săi, se opri asupra unei piste destul de vagi, dar care i se păru promițătoare. Era vorba de un nou virtuoz al spargerilor, proaspăt debarcat la Paris și care putea fi găsit într-un anumit bar de pe lângă Place de l'Opera.

În ziua următoare, la orele unsprezece fără un sfert, "*Boabă de mazăre*" era în gara Victoria, gata să se suie în rapidul de Paris. Pe peron, văzu un tînăr ce se apropie de el.

- Bună ziua, domnule Lester, spuse el, recunoscîndu-l.

Nu-i dispăcea să aibă un tovarăș de drum. Julian, de asemenea, părea încîntat. Luară loc într-un compartiment, unul în

fața altuia.

- Lipsiți multă vreme din Londra? Întrebă domnul Lester.

- Oh! Nu, o mică vizită la Paris, cît să-mi împrăpătez cunoștințele de limbă franceză.

În domeniul cunoștințelor de limbă franceză, "*Boabă de mazăre*" știa numai să spună "*bonjour*" și "*merci*", însă era plin de indulgență față de ignoranța sa.

- Eu mă duc în Elveția, declară Julian. La Londra, nu-i chip să lucrez. Contez să-mi termin lucrarea într-un pașnic refugiu alpin. Spectacolul piscurilor înalte m-a inspirat întotdeauna. Aș vrea chiar să-mi lichidez vila de la Solento. Dacă-mi puteți găsi un cumpărător, nu uitați să-mi dați un semn de viață.

Conversația se învîrte apoi asupra subiectului care făcea vîlvă în presă: spargerea de la "*Canadian Bank*".

- Se pare că autorii sînt cei doi indivizi arestați pe cînd se răfuiau între ei cu focuri de revolver, sugerează domnul Lester.

- Nu e sigur, răspunse "*Boabă de mazăre*". Nu trebuie să iei "*ad-litteram*" tot ce se scrie prin ziare. Cunoscut anumite piese din dosar care mă fac să ezit în privința concluziilor mele, însă este un secret profesional...

- Evident, repetă Julian, și nu mai insistă.

Drumul pînă la Dover a fost foarte agreabil. Cei doi interlocutori tăfăsuiră amical pe toată durata călătoriei și timpul trecu repede.

- Aș putea să vă ușurez formalitățile la vamă, propuse cu amabilitate sub-inspectorul Pickles.

- Oh! Nu vă obosiți, răspunse Julian. N-am alte bagaje decît valizele astea două. Din păcate, nu văd nici un hamal liber.

"*Boabă de mazăre*", care nu luase cu el decît o servietă de piele, se oferî să-și ajute însoțitorul. Luă o valiză și o transportă pe peronul "*Simplonului*", care trebuia să-l ducă pe domnul Lester către pașnicul său refugiu.

De-atunci, n-aveau să se mai vadă vreodată, și nici chiar cei mai buni prieteni ai lui Julian nu aveau să mai audă vorbindu-se de el. Totuși, Julian Lester, care nu era un ingrat, nu-l uită pe "*Boabă de mazăre*" și-i păstră, în fundul sufletului, o vie recunoștință pentru ajutorul dat la transportarea în tren a produsului spargerii de la "*Canadian Bank*".

Înainte de a pleca, Julian îi scrisese lui John Morlay o scrisoare patetică în care-i ura multă fericire alături de Maria Fioli și în

care făcea cumva figură de martir al prieteniei.

Scrisoarea către Maria nu era mai puțin mișcătoare. Nu-i reproșa nimic, dar îi dădea să înțeleagă că pleacă cu inima sfărîmată. Se ducea pe tărîmuri străine, ca să o uite pe aceea care ar fi putut, dacă ar fi vrut, să-l facă să urce din fundul prăpastiei, în care-l azvîrlise un destin neîndurător. Însă amorul nu cunoaște lege, etc..., etc...

Ca să scrie această scrisoare, alesese o hîrtie ușor parfumată.

Capitolul XXVIII

Era o strălucitoare zi de vară, nici cel mai mic norișor nu tulbura imensitatea cerului albastru, nici cea mai ușoară boare nu vălurea oglinda netedă a râului. Tînăra fată, întinsă pe fundul unei bărci capitonată cu perne, contempla în tăcere orizontul. Cu privirile ațintite asupra însoțitorului ei, își savura fericirea.

Tînărul lăsă jos visele.

- Și acum, o să treci examenul de bună gospodină, zise el, cu veselie.

- Știu să prepar un ceai, declară cu mîndrie Maria, apucînd valijoara cu cele trebuitoare pentru gustare.

Odată gustarea terminată, spălară tacîmurile în rîu și închiseră valijoara. John se întinse în iarbă, cu țigara în gură. Maria stătea lingă el.

- Mă simt ca un rîu... murmură ea.

- ...proaspăt, limpede și transparent, continuă John.

- Nu, nu asta vroiam să spun. Trăiam fără griji, ca un rîu care curge fără să-i pese unde va ajunge.

- Și acum, iată-te ajunsă la mare, sugeră tînărul.

- Nu... la un fel de deșert, în care dispar, sleită.

- Cum așa? Ce-i cu ideile astea melancolice? pe un timp splendid ca acesta, e o crimă.

- Nu, exclamă Maria. Nu e o crimă. Trebuie să privești lucrurile în față. Am înțeles adevărul. Sînt săracă... cumplit de săracă, o contesă cerșetoare, asta sînt.

John se ridică în capul oaselor.

- Cine ți-a spus asta? o întrebă el, privind-o cu îngrijorare.

- Nimeni, am reflectat asupra anumitor lucruri și am tras concluziile. Mi s-au deschis ochii. John, tu cunoști cu siguranță adevărul!

- Nu sînt confidentul doamnei Carawood.

- Este posibil, totuși sînt sigură că știi tot. Oricum, am dreptul să știu și eu. Spune-mi, te implor: sînt săracă sau bogată?

- Nu ești bogată, spuse John, coborîndu-și vocea.

- Și datorez această viață ușoară doamnei Carawood? Întrebă Maria, albindu-se puțin la față.

John făcu semn din cap, că da. O expresie de infinită tandrețe trecu prin ochii fetei.

- Scumpa Nanny... sărmana, scumpă Nanny...

Își reținea cu mare greutate lacrimile ce-i izvorau din ochi.

- Ce trebuie să fac acum, John? Nu pot să continui așa să-i accept generozitatea, făcîndu-mă că habar n-am de nimic! Trebuie să muncesc, să cîștig bani, la rîndul meu. Doamne, parcă am fost oarbă! Și totuși, nu, au fost momente în care parcă ceva îmi spunea... Însă nu-mi duceam gîndul pînă la capăt. Ah! John, ce trebuie să fac?

Atunci John se auzi răspunzînd, așa cum i-ar fi ajuns în urechi vocea unui străin:

- Trebuie să te măriți, Maria.

Ea îl privi, covîrșită de surprindere.

- Dar... asta nu e o profesiune... și, pe urmă, nu vād pe nimeni... pe nimeni cu care să vreau să mă mărit.

John avu impresia că inima încetase a-i mai bate.

- Păcat, șopti el, necăjit de banalitatea răspunsului său. Nădărduiam...

Simțea privirile Mariei ațintite asupra lui, pe cînd gîndurile i se încîlceau. Totuși continuă:

- Altă dată credeam că îndrăgostiții sînt niște nebuni, niște bieți iresponsabili. Ei bine, acum nu mai cred așa.

Privirea tinerei fete urma acum cursul liniștit al rîului.

- Evident, reluă John cu o voce sugrumată, nu poți să prezinzi unei fete care visează un Făt-Frumos să iubească un vulgar detectiv.

Maria dădu din cap.

- Niciodată n-am visat un Făt-Frumos. Însă dacă s-ar ivi, cîndva, în visele mele, știu cum ar fi: înalt, puternic, excelent vîslaș, foarte gentil și... cam prostuț.

El îi luă mîna și i-o mîngîie încet. Fata nu și-o retrase. Nu protestă nici cînd două brațe viguroase îi cuprinseseră mijlocul.

Capitolul XXIX

O atmosferă solemnă domnea în Penton Street. Cu toate că vecinii doamnei Carawood sosiseră de la spectacolul cortegiului nupțial, după ce fuseseră la biserica Saint Asaph, strada participa incontestabil la ceremonie.

Domnul Fenner, în calitate de prieten al casei, se simțea autorizat să primească felicitările locatarilor din Penton Street. Își îmbrăcase costumul negru, cu o floare la butonieră. În această împrejurare solemnă, închisese șantierul, după ce se angajase să plătească muncitorilor tariful întreg pentru ziua nelucrată. La drept vorbind, la început nu voise să le acorde decît o jumătate de salariu, însă muncitorii protestaseră, declarînd că preferă să lucreze mai degrabă decît să celebreze căsătoria unei tinere contese, iar domnul Fenner trebuise să cedeze.

Și Herman adoptase ținuta de rigoare: costum negru, joben, pe care-l purta, de altfel, fără nici o plăcere. Se grăbi, după ceremonie, să se întoarcă în Penton Street, ca să-și tragă pe el pantalonii lustruiți și șorțul verde. Fenner veni după el.

- O havană? propuse Fenner, cînd pătrunseră în magazin. Fostul tîmplar nu se oprise prea multă vreme la țigări. Acum havane lungi înlocuiau pipa proletară. Herman acceptă o havană, trase un fum, și o aruncă în șemineu.

- Ca să știi să guști o havană de calitate, trebuie să fi atins un anume grad de rafinament, declară Fenner cu condescendență. Dar, în fapt, nu ți se pare, Herman, că s-au petrecut cam multe lucruri în cincisprezece zile? Mai întîi, ancheta aceea cu privire la numitul Joe Hoad, găsit mort în fața magazinului, acum căsătoria aceasta. Mă gîndesc mereu la misterul acestui bețivan mort subit. Și colegii mei din Federația Patronilor Ebeniști îmi împărtășesc punctul de vedere... E ceva suspect la mijloc. Misterul a rămas întreg, cu toate că poliția și-a băgat nasul.

- Misterul? Care mister? făcu Herman. Un fost pușcăriaș, bețiv și bolnav moare în stradă. Numești asta un mister?

Tînărul, atît de liniştit de obicei, părea nervos şi iritat.

Dar Fenner luă un aer preocupat.

- Mort anume în faţa magazinului doamnei Carawood, zise el, pe gînduri. E ciudat...

- Acolo sau în altă parte, ce-are aface? ripostă Herman. Trebuia să moară undeva.

- Ia spune, zise Fenner, m-ai văzut în biserică vorbindu-i lordului Pertham?

- Grăsunul acela cu cap de dovleac? Ei bine, dacă toţi lorzii îi seamănă...

Fenner păru ultragiat.

- Degeaba vorbeşti, în ciuda corpolenţei, Pertham este rasat. Nu degeaba este lord. Ne-am conversat oleacă. N-o să crezi, dar acest eminent aristocrat a trebuit să-şi întrerupă lucrările de construcţie pe domeniul său, din pricina pretenţiilor neruşinate ale lucrătorilor. E revoltător!

- Într-adevăr, făcu Herman cu gîndul aiurea.

Un automobil opri în faţa magazinului şi doamna Carawood coborî din el, frumoasă şi radiind de fericire. Părea că întinerise şi chiar ridurile îi dispăruseră ca prin minune, şterse de strălucirea fericirii.

- Ei bine, domnule Fenner, spuse ea, intrînd, cum ţi s-a părut ceremonia religioasă?

- Magnifică, răspunse ebenistul. O adevărată nuntă de contesă.

- Urc să mă schimb, spuse doamna Carawood, cam tulburată. Ex-anarhistul închise uşa după ea şi se apropie de Herman. Pe faţă i se aşternuse o expresie gravă, din piept îi ieşi un suspin. Avea aerul anume al unui om care se pregăteşte să facă confidenţe şi aşteaptă un cuvînt de încurajare. Însă Herman îl privea impasibil.

- Aş vrea să-ţi vorbesc într-o chestiune personală, care îmi stă pe inimă, spuse, în sfîrşit, Fennér.

- Ah! făcu Herman.

- Este vorba de doamna Carawood. Trăieşte de foarte multă vreme singură. Asta nu prişte femeilor. Ce părere ai?

- Ei, eu... făcu Herman fără să se compromită.

- Ei bine, eu îţi spun că o femeie, mai cu seamă o femeie care ţine în mînă o afacere, are nevoie de un bărbat. O stimez mult pe doamna Carawood.

- Cine n-o stimează, făcu Herman.

- Pe de altă parte, un bărbat care nutrește ambiții politice, cum e cazul meu, nu trebuie să rămână celibatar. Trebuie să dau recepții și pentru asta o stăpînă a casei care să știe să-și țină locul în societate, este indispensabilă. Doamna Carawood este exact persoana care îmi trebuie.

Se aplecă la urechea lui Herman:

- Dacă i-ai strecura un cuvîntel în favoarea mea... Știu să fiu generos.

- Ce cuvîntel să-i strecor?

- Vezi că asta depinde de împrejurări. Ai putea, bunăoară, s-o întrebi dacă n-a remarcat vreo schimbare la domnul Fenner.

- Oh! A remarcat, cu siguranță o schimbare. De exemplu, acumă fumezi havană, în locul pipei.

- Nu la asta mă refer, făcu Fenner, ridicînd din umeri. Trebuie să-i atragi atenția asupra faptului că am devenit mai... serios. Și poți adăuga ceva de felul ăsta: *"doamnă Carawood, e nevoie în casă de un bărbat. O femeie nu poate face singură totul, într-un comerț"*.

- O femeie ca doamna Carawood se pricepe mai bine la comerț decît orice bărbat, răspunse Herman, cu încăpăținare.

- Sigur că așa este, zise Fenner, împăciuitor. Poți să-i spui însă altceva. Fă-o să înțeleagă că eu... că ea..., în fine, că ne-am completa de minune.

- Dacă ții atîta, am să încerc, zise Herman, cu un suspin. Misiunea aceasta îl apăsa într-o asemenea măsură, încît hotărî să scape de ea cît mai repede. Nici nu mai așteptă plecarea lui Fenner. De cum coborî doamna Carawood o și atacă:

- N-ați remarcat că domnul Fenner a devenit mult mai serios, spuse el pe nepusă masă.

Doamna Carawood nu-și putu reține un zîmbet.

- Nu m-am îndoit niciodată de seriozitatea lui, răspunse ea.

- Credeți că e bine, pentru o femeie, să trăiască singură? urmă Herman, grăbit să încheie.

- Numai dacă nu te pregătești să mă părăsești, altfel nu-s singură.

Ghicise cine era inspiratorul acestor întrebări și înțelese că tînărul îndeplinea pe lingă ea rolul unui ambasador. Aștepta, amuzată, continuarea.

- Dumneata și domnul Fenner v-ați completa admirabil, recită Herman dintr-o suflare.

Însă în inima doamnei Carawood nu era loc decât pentru dragostea maternă. Declarațiile indirecte ale lui Fenner nu deșteptau nici un ecou în ea.

- Fenner, nu ți-ai ales bine momentul, spuse ea, evaziv. Tînăra mireasă trebuie să sosească dintr-o clipă în alta... și aș vrea să rămîn singură cu ea. Oricum, n-am să o mai am prea des lîngă mine, adăugă ea cu tristețe.

- Îmi promiteți să mai reflectați? insistă Fenner. V-am mai întrebat și ieri...

- Nu te mai gîndi la asta, Fenner, te rog. Nu este în planurile mele să mă recăsătoresc vreodată. Căsătoria nu este făcută pentru mine.

- Voi aștepta, zise Fenner. Poate că într-o zi veți reveni asupra hotărîrii.

- E puțin probabil, spuse doamna Carawood.

- Nu disper. Și acuma, plecă. Trebuie să iau parte la reuniunea patronilor ebeniști. Recentele revendicări ale lucrătorilor constituie o sfidare la adresa bunului simț. La revedere doamnă Carawood, la revedere Herman și mulțumesc oricum.

După plecarea lui Fenner, doamna Carawood rămase un lung moment pe gînduri. Un nou capitol începea în viața ei. O scosese pe Maria la liman.

- Herman, zise ea, adu-mi, te rog, lădița de sub patul meu.

Tînărul ieși spre a reveni după o vreme, aducînd cutia care conținea amintirile vîrstnicei doamne. Ea o deschise și scoase dinăuntru un plic. Herman se eclipsă, cu discreție. Doamna Carawood scoase o hîrtie din plic, se așeză și citi în șoaptă: "*Maria-Luiza Hoad... Tată Joseph Hoad, instalator. Mamă...*"

Pe mamă o cunoștea bine.

Doamna Carawood aprinse un chibrit și-l apropiă de hîrtie. Flacăra o devoră în cîteva secunde.

- Herman!

Tînărul veni îndată.

- E pe masa mea de toaletă un pachet. O să am nevoie de el numaidecît.

Herman o privi în tăcere. Aflase, chiar în cursul dimineții, că binefăcătorea lui își vînduse magazinele. Se întreba ce are să se întîmple cu el. Fără îndoială, are să-i spună că nu mai are nevoie de el.

- Am să fiu mai liberă acum, spuse doamna Carawood. Aș

putea să mă ocup puțin de tine. Ai multe lucruri de învățat, Herman, ca să prinzi din urmă anii pierduți.

- Am și învățat să mă iscălesc, spuse tânărul, înroșindu-se. Cred, însă, că sînt prea prost și că nu voi ști niciodată să citesc o carte sau vreun jurnal.

- Totuși, învățătura e un lucru foarte important, spuse doamna Carawood. Prin învățatură și bune maniere se disting oamenii din buna societate.

Herman făcu ochii mari.

- Din buna societate? se bîlbîi el. Dacă nu-i aparții prin naștere, nu ajungi niciodată.

- Ba da! Cu voință, cu perseverență și făcîndu-ți din asta unicul scop în viață, poți să forțezi ușile înaltei societăți, replică doamna Carawood, cu un accent de triumf, contemplînd cenușa documentului distrus.

Capitolul XXX

În ziua aceea, Maria nu mai risca, trecînd pragul prăvăliei din Penton Street, să se audă chemată "*domnișoara contesă*". Nu mai era, acum, decît doamna John Morlay. Și nu regreta deloc.

- John, lasă-mă să mă duc singură. Vii pe urmă și tu, numaidecît, vrei? spuse ea, dînd ascultare unui temei obscur.

Cîteva minute mai tîrziu, era în brațele doamnei Carawood, scuturată de plîns.

- Scumpa mea! murmura vîrstnica doamnă, mîngîind pletele negre ale Mariei, micuța mea scumpă!

Maria își stăpîni emoția și se șterse la ochi.

- Ești mulțumită de mine, Nanny? Am fost bine la biserică?

- Ai fost adorabilă, Maria. Și soțul tău, la fel. N-am fost niciodată așa de mîndră de voi!

- Ai să te simți mult mai ușurată, Nanny, după plecarea mea. N-are să mai fie nevoie să muncești zi și noapte, ca să-mi plătești tot luxul ăsta. Vei putea să te gîndești și la tine!

- Da, sigur, micuța mea contesă.

Se întoarse către ușă și îl chemă pe Herman.

- Adu-mi pachetul! îi zise ea, din dosul draperiei.

Tinărul apăru după puțină vreme și puse pe masă un mic pachet.

Cu mâini tremurătoare, doamna Carawood îl desfăcu. Conținea un sipet, pe care-l deschise. Un colier magnific de perle strălucea cu lumini mate, pe un fond de catifea de un albastru noptatec.

- Nu e mare lucru, spuse ea pe un ton de scuză. L-am cumpărat cu o parte din banii pe care ți i-a lăsat mama ta.

Maria contemplă, fermecată, somptuosul colier.

- Nanny, nu trebuia, nu trebuia! Perle pentru mine? Sînt splendide... De ce-ai făcut asta?

Simți cum i se scurg lacrimile de-a lungul obrazilor și nu făcu nici o sfortare să și le rețină.

- Nu-s perle prea mari, dar sînt frumoase, demne de micuța mea contesă, spuse cu căldură în glas doamna Carawood.

Luă mina Mariei și o sărută cu ferveare.

- Vei fi fericită, Maria... și...

Vocea i se strînse și trebui să o întrerupă o clipă, ca să-și domine emoția.

- Am făcut tot ce am putut, șopti ea. Lasă-mă să te privesc... Ești așa frumoasă ca mireasă! Ești tot ce am pe lume... Nimic altceva nu contează pentru mine... Singura mea dorință este să fii fericită... totdeauna!

- Oh! Nanny, ce bună ești! Ce păcat că n-ai avut și tu o fată! Ai fi cea mai bună dintre mame, cea mai generoasă, cea mai devotată. Sau, mai degrabă, nu, îmi pare mai bine că nu ai. În felul acesta, nu-ți împart afecțiunea cu nimeni.

- Cu nimeni! repetă doamna Carawood cu căldură.

Maria o strînse la piept pe vîrstnica doamnă și o îmbrățișă cu tandrețe.

- Știu că mi-ai dat tot ceea ce poate da o mamă copilului ei, murmură ea. Mama mea nu m-ar fi putut înconjura cu mai multă tandrețe. Nanny, oare eu semăn cu mama?

Doamna Carawood dădu din cap.

- Oh! nu, Maria, ești cu mult mai frumoasă! Închide ochii o clipă.

Maria ascultă.

- Încearcă să-ți imaginezi, Maria... să-ți imaginezi că... începu doamna Carawood, însă cuvintele i se înecară într-un murmur de neînțeles.

- Să-mi imaginez ce, Nanny?

- Nimic, Maria... repetă numai: Mamă!

Și pentru prima și ultima oară în viața ei doamna Carawood cunoscuse fericirea pe care și-o interzisese pentru totdeauna, de a se auzi chemată pe acest nume, scump între toate...

Cărți în curs de apariție la Editura VREMEA:

Silver Clare

JOI MOARE CATHERINE

Georges Simenon

NEBUNUL DIN BERGERAC

Georges Simenon

MÎNIA LUI MAIGRET

Edgar Wallace

CLUBUL CRIMEI

Edgar Wallace

UCIGAȘUL DE LA CAPĂTUL LUMII

Conan Doyle

SEMNUL CELOR PATRU

Cărți apărute la Editura VREMEA:

Edgar Wallace

MĂȘTILE MORȚII

Arthur Conan Doyle

O CRIMĂ CIUDATĂ

Arthur Conan Doyle

VAMPIRUL DIN SUSSEX

M. Kolmar

ROMI ȘI GAGII

Edgar Wallace

SCAUNUL MORȚII

Conan Doyle

MISTERUL DIN VALEA BOSCOMBE